

FREDERIC ASHTON LUN I GOSPODARI CHICAGA

M

wydawnictwo
MEDUZA

 Istarska naklada

FREDERIC ASHTON

**LUN I GOSPODARI
CHICAGA**

 Istarska naklada
1981

I

Sunce je zalazilo kad je brod »Koyba« uplovio u Toledo. Poslije sunčanog i vedrog julskog dana povjetarac sa sjevera donio je večernju svježinu. Jezero Erie polako je tamnilo. Gradska svjetla su treptala, vidio se odsjaj na površini vode.

Noseći svoje lagane kovčege, sa broda se iskrcaše dva putnika. Oči mnogih prolaznika i slučajnih promatrača zaustaviše se na njima zbog njihovog upadljivog izgleda. Prvi visok muškarac, koji nije mogao imati više od trideset i pet godina, iako su mu tamnosmeđu kosu šarale srebrne niti, kretao se gipkim i skladnim pokretima. Drugi, širokog lica, srednjeg rasta, ali nekako četvrtast, dugih ruku, išao je teškim korakom. Obojica su bili oličenje snage i vedrine, ali toliko različiti po izgledu, da nisu mogli ostati nezapaženi.

— Je li istina da su još prije stotinu i pedeset godina ovdje živjeli samo divlji Indijanci? — upita on visokog prijatelja.

Ne samo ovdje, Samuele, nego i tamo gdje je sada Chicago — odgovori Donald Sickert.

— Stotinu slatkovodnih jezera! — uskliknu Samuel Macferson.

Idući prema stajalištu taksija, upadoše u gužvu. Jedan mornar žureći prema obali, snažno odgurnu Sickerta.

— Lakše gospodine! — opomenu ga Sickert bez mnogo srdžbe, jer zbog mornareve nepažnje bijaše ispustio kovčeg.

— Idi do stotinu đavola! — otrese se mornar.

Ali tada se iznenada nađe na asfaltu. Nitko nije vidio munjeviti udarac koji mu je uputio Macferson.

— Ovdje se grubo ponašaju — reče odlazeći za Sickertom.

Poslije večere u hotelskom restoranu Sickert i Macferson odoše se prošetati po Toledo. Išli su jednom ulicom da bi zaobišli lučka skladišta i izbili na sjevernu ivicu grada, poznatu po noćnim lokalima uz obalu jezera.

— Ja nikada neću shvatiti tamo neku biologiju — žalosnim glasom reče Macferson.

Sickert se nasmija.

— Ne trebaš se ni truditi — reče zastajući. — Dovoljno ti je ako budeš znao da je ovo putovanje zaista važno.

Nastaviše šetnju šuteći. Sickert je razmišljao o ovom svom putovanju. Da li će stići na vrijeme? Koliko zla može nastati ako ne uspije urediti tu stvar! Još prije godinu dana, jedno otkriće, do kojeg je došao u svom biološkom laboratoriju kod Stanmorea, užasnulo ga je kao da je vidio samu smrt. Tada je uništio sve podatke o tom otkriću. Ali jedna vijest o radovima dr. Jane Withington, profesorice Northwestern universityja u Chicagu, upozorila je da se ova žena učenjak nalazi na putu da dođe do istog otkrića.

A ako se to dogodi, čovječanstvo će strepiti od još jedne opasnosti, ne manje od hidrogenske bombe. »Ona ne smije to otkriti, makar ja morao učiniti ono najgore«, razmišljao je Sickert. Pitao se kako izgleda ta žena. Mora da je stara, nervozna i zla.

Iz misli ga prenu nagli Macfersonov trzaj, kojim ga povuče u jednu kapiju.

— Što se događa? — šapatom upita Sickert.

— Iz onog automobila izašla su četiri čovjeka i sklonila se u kapije sa obje strane ulica, kao da postavljaju zasjedu — odgovori Macferson.

Na pedeset metara dalje nalazio se noćni lokal, čiji je ulaz osvijetljavala šarena svijetleća riba. Poslije nekoliko minuta otuda iziđe snažan čovjek, čije četvrtasto, ali lijepo lice na časak osvijetli ulična svjetiljka. Išao je prema zasjedi. Bilo je kasno kad je primijetio napadače. Već su ga bili zgrabili za ruke. Najprije dvojica, a zatim još dvojica napadača pokušavahu da ga savladaju. Jedan mu prebaci preko glave nekakav ogrtač, i čovjek posrnu. Tada se umiješаш Sickert i Macferson.

— Što se događa ovdje? — upita Sickert.

Nitko ne odgovori, ali jedan napadač potrže revolver. Macferson je bio brži. Njegov dvanaest milimetarski kolt opali sa zaglušnim praskom, i čovjek pade. Ostala trojica odskočiše i petegoše oružje. Napadnuti čovjek se oslobodi ogrtača i otkotrlja se iza automobila.

Već se u njegovoj ruci našao revolver. Gađao je dobro, a iza ugla izađe jedan od napadača, teturajući se po asfaltu. Držao se za trbuh jaučući, a onda se srušio. Preostala dva napadača izgubiše se iza ugla.

Negdje se čula policijska zviždaljka.

— Sklonimo se odavde! Ne moramo se objašnjavati sa policijom — obrati se — nepoznati Sickertu, koji ga je radoznalo promatrao.

— Izgleda li vam da je to pametno poslije svega ovog? -upita ovaj pokazujući na dva mrtva čovjeka.

— Pomogli ste mi i ne želim vas uvlačiti u neprilike, ali ja neću dulje čekati — odgovori nepoznati i otrča ka svom automobilu.

Sickert i Macferson ga stigoše i udoše na zadnje sjedalo velikih luskusnih kola, koja naglo krenuše i povećaše brzinu. Zavise za ugao, zatim pođoše u bočnu ulicu, opet zaviše i nadoše se u rijeci kola na bulevaru.

— Sada biste mogli zaustaviti — reče Sickert.

— Dozvolite mi da vam se zahvalim na pristojan način — odgovori nepoznati i uspori vožnju, a zatim potraži mjesto za parkiranje.

Nađe ga blizu luksurnog noćnog lokala, koji se tek otvarao. Kad izađe nepoznati pruži ruku i predstavi .se:

— Ja sam Peter Gorwald, vlasnik mlinova i skladišta žita. Živim u Chicagu, a ovdje sam poslovno.

Sickert mu se predstavi kao dr Christopher Spence. To ime je bilo poznato u naučnom svijetu. Sickert je pod tim imenom i doktorirao biologiju, a sada ga je koristio prilikom putovanja. Nitko nije ni slutio da se pod imenom poznatog naučenjaka krije Lun, kralj ponoći. Macferson je znao kako da se predstavi kad čuje ovo Lunovo ime. I zato progundā nešto nalik na Mac Samuelson.

— Učinite mi čast i pođite sa mnom popiti nešto — prodloži Gorwald.

— Sa zadovoljstvom — odgovori Sickert.

Njega je zanimalo zašto su ona četvorica napali ovog čovjeka, čiji postupci odaju da ga napad nije mnogo uzбудio.

Smjestiše se u prostranu ložu. Vidjelo se da šef sale dobro poznaje Gorwalda, jer ga je dočekao sa naročito poniznim osmijehom i pretjeranom učtivošću. Dobro piće i podnošljiva muzika stvarali su pogodne uslove za razgovor.

Tko vas je napao? — upita Sickert.

— Gangsteri. Tko bi drugi? Zna, ja ne plaćam usluge jednom »udruženju« koje nadzire trgovinu žitom i »štiti« farmere. Oni su me opomenuli i sada su pokušali da tu prijetnju i ostvare — odgovori Gorwald.

— I vi ne tražite zaštitu policije? — primijeti Sickert.

— To ne bi koristilo. Branit ću se sam. Ali ovoga puta bez pratnje. Zna, kod »Ribe« ima jedna zgodna mala... Pratinja je bila suvišna. Ali netko me je primijetio i javio bandi — objašnjavao je Gorwald.

Muzika prestade, a onda gromoglasno udari tuš, i cijela sala utihnu. Počinjao je program. Na pozornici se pojavilo dvadeset djevojaka. Njihova oskudno pokrivena tijela zanjihala su se najprije u laganom ritmu i uz tihu muziku, a onda tempo plesa počne se ubrzavati... Na trenutak je izgledalo da ples dostiže vrhunac brzine i strasti, ali plesačice su nalazile snage da ga i dalje ubrzavaju.

Zategnuti dijelovi kostima na plesačicama kidali su se i otpadali, a svjetlo se smanjivalo, stvarajući čudnu viziju utjelovljenog izazova i zanosa.

— Uh, uh! — uzvikivao je Macferson poskakujući i sam na sjedištu.

U pauzi nastaviše razgovor.

— Morate me posjetiti kad dođete u Chicago — reče Gorwald, dajući Sickertu i Macfersonu svoje posjetnice.

— Ovaj program nant neće dozvoliti da porazgovaramo.

Glazba opet zasniva, ali ovoga puta jedan lagani blues.

Svjetlo nad podij umom se ugasi, a kroz guste rešetke probiše se raznobojni zraci. U tom polumraku plesala je jedna djevojka čije je tijelo bilo premazano nečim što je odbijalo svjetlost u mnogim bojama, tako da se nije znalo ima li na sebi kostim ili je sasvim gola.

— Naš vlak kreće dosta rano i moramo se odmoriti — reče Sickert u slijedećoj pauzi.

Pozdraviše se sa Gorwaldom, koji reče da će ostati još jedan sat i ponovno ih zamoli da ga posjete u Chicagu. Odlazili su malo zbunjeni onim što su doživjeli te noći.

II

Ulazeći u veliku, zgradu Northwestern univerziteta, Sickert je bio uzbuđen više nego da je kretao u borbu protiv hiljadu najstrašnijih gangstera. Hoće li ga dr Jane Withington razumjeti? Je li ona žena takvog karaktera, da li će se odreći naučne slave u interesu čovječanstva? Kako izgleda? Što će reći?

To su bila pitanja koja su se množila i mučila Sickerta. On je i ranije čuo za Jane Withington. Ali ona ga je interesirala samo kao učenjak. Čitao je njene članke, a nikad nije pomislio kako izgleda. Ali sada je trebalo riješiti jedno krupno pitanje.

I Jane je znala mnogo o Sickertovu radu, iako samo kao o radu dr. Spencea. Izmjenjali su i nekoliko pisama. Još pred pet dana Sickert je najavio svoj dolazak u Chicago i izrazio želju da se sastane sa profesoricom. Ona je bila oduševljena i odgovorila je brzojavom na Sickertov hotel u New Yorku. Ba:lk:an.d.ow:nlo:ad.

»Oduševljeni smo vašom posjetom Chicagu. Bit ćemo sretni ako svratite u Northwestern univerzitet«.

Ali on je strepio od ovog susreta. Znao je da će nestati još jedno njegovo učenjačko ime. Svijet će se čuditi zašto je dr Spence, taj izvrsni i slavni biolog nestao. A koliko je napora Sickert, odnosno progonjeni Lun, kralj ponoći, uložio da postane dr Christopher Spence.

On zastade pred vratima tajnika univerziteta. Nekoliko minuta stajao je nepomično i samo je duboko disao. A onda odlučno zakuca. Tajnica je bila obaviještena da će engleski učenjak posjetiti univerzitet i odmah mu pođe u susret. On joj se predstavi.

— Izvolite, gospođica Withington vas očekuje. Ah, bit će iznenađena — veselo reče punačka djevojka.

— Ona zna da dolazim. Čime će biti iznenađena? — upita Sickert.

— Ali, ovaj... — zbunjeno promuća sekretarica pocrvenivši.

— Nisam htio uznemiriti vas svojim pitanjem, ali bih htio znati čime bih ja mogao nekoga iznenaditi, a da se i sam ne bih iznenadio — reče Sickert i blago se osmjehnu djevojci.

Ona se ohrabri i odgovori tihim, povjerljivim glasom:

— Svi poznati naučenjaci su stari, osim vas i...

Njene riječi prekide otvaranje vrata.

— Gospodin dr Spens... — jedva uspije izustiti sekretarica.

Na vratima je stajala Jane. Iznenadeno je gledala čovjeka, koji je također bio nečim skoro paraliziran. Ona je bila jedno od čuda prirode. Njena prirodno plava kosa, slična boji zlata, odudarala je od krupnih crnih očiju. Ni najskromnija odjeća nije mogla sakriti savršenstvo njenog tijela. Nije se mogla svrstati ni u antičke, ni u moderne, niti u bilo koje obrasce ljepote. Ona je spadala u onu jedinstvenu kategoriju — univerzalne ljepote.

A Sickert je očekivao usidjelicu, zlobnog izgleda, ružnu...

Njeno iznenađenje nije bilo ništa manje. Nju nije mučilo pitanje kako će izgledati čovjek koji će stići. Jednostavno ga je zamišljala kao starog gospodina. Mučilo ju je hoće li održati nekoliko predavanja njenim studentima.

Ali sada se događalo nešto novo, neobično za nju i za ovakav trenutak. Pred njom je stajao čovjek vitkog stasa, ali ogromne snage, koja nije mogla izbjegnuti očima žene vične posmatranju. Ona je u nekoliko sekundi vidjela da on ima tamnosmeđu gustu kosu, kroz koju su na rijetkim mjestima svjetlucale srebrne niti: zatim oči boje kaljenog Čelika, pravilan i lijep nos, malo nabubrele i strastvene usne...

Za oboje je ovaj trenutak morao biti neprijatan zbog pokazane zbunjenosti, ali divan zbog ugodnog iznenađenja. Prvi napor da se oslobode izvjesne paraliziranosti urodio je vanrednim plodom. Dr Jane Withington je pružila ruku, a Donald Sickert, za nju dr Spence kročio je hitrim pokretom i prihvatio je, poprativši to uglađenim naklonom i srdačnim stiskom ruke. .

— Izvolite u moj kabinet — jednostavno ga povede Jane.

Sjeli su u fotelje, koje ih ugodno osvježiše hladnoćom kože kojom su bile presvučene. Sickert baci brz pogled po kabinetu i primijeti da

je čitav jedan zid ispunjen knjigama. Blizu velikog prozora bio je radni stol pretrpan papirima. Njegov pogled se vrati djevojci.

— Je li vaš običaj da govorite onako kako mislite i želite li da vam se čovjek obraća onako kako misli? — upita Sickert.

Ona je šutjela nekoliko trenutaka, gledajući ga ravno u prodorne i pažljive oči.

— Ne uvijek — odgovori ona. — Ali mislim da s vama mogu govoriti iskreno. I želim da mi kažete sve točno kako mislite. Ipak čudno mi je vaše pitanje.

— Došao sam razgovarati s vama o jednom naučnom problemu. Zamišljao sam vaš drukčije i iznenadio sam se kad sam shvatio da na vratima stoji dr Jane Withington.

— Nešto slično se dogodilo i sa mnom — ozbiljno i otvoreno reče ona.

— Mene nije zbunilo to što ste neobično lijepi... Jedna druga misao me je zbunila — nastavi Sickert. — U trenutku kad sam zagledao vaše oči osjetio sam da vi ne možete nanijeti zlo nijednom čovjeku.

Ona malo probljedi.

— Na što mislite?

— Došao sam zbog važnih istraživanja virusa. Mislim da ste na putu da otkrijete nešto o čemu ja već znam sve — odgovori Sickert i njegov pogled zaroni u dubinu njenih očiju.

Ona probljedi još jače. Grudi joj uznemireno zadrhtaše.

— Ja prepostavljam... Čini mi se... Uh, gospode! To je strašno! — uzviknu ona i pokri lice rukama.

— Jeste li nekom saopćili svoje misli? Odgovarajte bez uzbuđenja i shvatite da je ovo jedan od sudbonosnih momenata! — reče Sickert glasom koji je bio i molba i zapovijed.

— Ne... Nisam se usudila! Oni bi me opkolili i natjerali da nastavim... Bdjeli bi nad svakim podatkom... Ubrzali bi istraživanja... govorila je isprekidanim glasom, trudeći se da povрати staloženost.

Sickert joj se osmjehnu.

— Vi govorite istinu! — izreče on svoj zaključak.

— Da, to je istina! Ali moj mir je uništen...

Njene riječi Sickert prekide ustajanjem. I ona nehotice ustade. Nađoše se jedno pred drugim. On zgrabi njene ruke i priđe joj, tako da

se njihova tijela dodirnuše. Brzim pokretom on zadrža njenu glavu da mu ne izmakne i poljubi je u lice. A onda poče da joj ljubi ruke.

— Ja sam sretan! Ta strašna stvar se nije dogodila!... Divni ste!... — govorio je isprekidano.

Ona je bila nemoćna da se brani.

— Oprostite mi, molim vas! To je bilo zbog radosti. A trebalo je... — reče Sickert, puštajući je i naglo prekinuvši rečenicu.

— Da me... onemogućite? — upita ona pogađajući što je htio kazati njen gost.

— Da — tiho odgovori Sickert, pa ponovno sjede u fotelju.

Promatrali su jedno drugo još nekoliko trenutaka. Pogledi su im bili topli, nježni i prijateljski. Oni su bili svijesni da je tog trenutka stvoreno njihovo vječno prijateljstvo. Ali nisu slutili da je između njih nestala i ona minimalna ograda koja odvaja i najbolje prijatelje.

— Kad samo pomislim kako je to moralo da bude strašno — reče Jane.

— Vidio sam to. Strašnije je od svega na svijetu. Kupio sam starog, krezubog psa. Spustio sam ga u tu komoru... — poče Sickert i zastade.

— Je li trajalo dugo? — upita Jane.

— Svega četiri sekunde. Psu je nestalo, a citomorf, tako sam nazvao to užasno čudovište, samo se povećao i za nekoliko minuta promijenio boju. Uzimao sam samo djelić citomorfa i stavljao ga na neku od životinja. Opet bi životinja nestala za četiri sekunde — pričao je Donald Sickert.

Mlada žena učenjak pažljivo ga je slušala i rijetko postavljala neko pitanje. Sickertovo naučno otkriće iznenadilo je i njega samoga monstuoznosću pojave koju je otkrio. Jane je u svojim istraživanjima samo naslutila rezultat stvaranja čudne simbioze modificiranog virusa sa živim ćelijama. A to se događalo samo u dodiru takvog virusa i toplokrvnih živih bića. Sve ćelije takvih organizama naglo su se rastrojale i napuštale svoje funkcije u organizmu, naglo mijenjale veličinu i munjevito se pretvarale u novi oblik, koji više nije imao ničeg zajedničkog sa prijašnjim živim bićem.

Tako je jedan oblik normalnog života prelazio u drugi, čudovišan i besmislen, skoro brzinom eksplozije. Jedna kap, odnosno čestica tog brzo stvorenog oblika uništavala je čovjeka za četiri sekunde. Materija

organizma je i dalje živjela, a djelić otrgnut od nje i prenesen na novo ljudsko tijelo postajao bi inicijator novog uništenja, koje je opet trajalo samo četiri sekunde.

— Ako bi se iz prskalice sa aviona prosula neka količina citomorfa na veliki grad, svako toplokrvno živo biće bilo bi uništeno za vrlo kratko vrijeme — zaključio Sickert i zašuti.

Na licu mu se odražavao doživljaj te vizije užasa.

— A što se događa kasnije? — upita Jane poslije nekoliko minuta.

— Ta čudnovata tvorevina ima jednu osobinu koja je čini pogodnim da postane oružje u nekom besmislenom ratu. Citomorf nije opasan za onoga koji ga proizvodi i upotrijebi — odgovori Sickert.

— Znači postoji sredstvo zaštite — upade Jane, i na licu joj se ukaza tračak nade.

Ne, zaštite nema! Ali priroda ima svoj unutrašnji smisao, Citomorf se množi samo u mraku i u toku noći. Sa prvim sunčanim zracima sve ćelije izumiru, a virus, izlučen iz njih, pretvori se u neškodljivu paru — objasni Sickert.

— A djelići koji se zadrže u mračnim prostorijama?

— Također nestaju za četrdeset osam sati, ako nemaju dovoljno hrane. A kako hrane ne može biti, jer citomorf uništi sva toplokrvna živa bića do kojih može stići, obavezno nestaje.

— To je ipak utješno — primijeti Jane.

— Ovisi o tome kako se promatra — nastavi Sickert — Pošto je citomorf čovječja tvorevina, produkt laboratorijskih ukrštanja i priprema, čovjek ga može upotrijebiti protiv drugih ljudi, a da se pri tome ne plaši da će i sam biti uništen. Zbog toga je, možda, to oružje opasnije od hidrogenskih i drugih nuklearnih bombi. One će upotrebljene u većem broju, zagaditi radioaktivnošću cijelu zemaljsku kuglu. A Citomorf bi za kratko vrijeme uništio čitav ljudski rod u jednoj zemlji, ili na jednom kontinentu, a poslije ne bi ostala nikakva opasnost za one koji dođu na opustjelo zemljište — objasni Sickert, i zagleda se u jednu točku na zidu.

— Zašto ste tu pojavu nazvali citomorf? — upita Jane.

— Kao što vam je poznato, citomorfoza je promjena na živoj ćeliji u toku njenog razvoja. Riječ je stvorena od grčkih riječi citos, što

znači ćelija ili šuplje tijelo i riječi morfozis, koja znači promjena. I zar suština nije baš u citomorfozi? — odgovori Sickert.

— Da, taj naziv naučno sasvim odgovora. Ali ne biste pogriješili ni da ste, to nazvali citomort — tužno se osmijehnu Jane.

— Istina je! To su stvarno ćelije smrti — složi se Sickert.

— Sada i previše znam o cijeloj stvari — dodade Jane i ostade zamišljena.

Nekoliko minuta kasnije Sickert prekide njeno razmišljanje:

— Da ne govorimo više o tome. Dakle vi ćete uništiti sve bilješke i prestati ispitivati u tom pravcu?

— Nikakovih bilježaka nije ni bilo. Tajna citomorfa bit će, bar što se mene tiče, zauvijek zakopana — reče ona.

Topli Sickertov pogled govorio je mnogo. Iz njegovih očiju zračila je sreća.

Dogovoriše se o predavanjima i posjetima laboratorijima, a onda Sickert upita:

— Hoćete li mi pokazati život u Chicagu?

Ona se osmijehnu. Gledala ga je nekoliko trenutaka.

— Dogovorili smo se da govorimo ono što mislimo, i zato moram vam reći da ste postavili pitanje na koje postoji samo jedan odgovor — reče lako porumenivši.

— A taj je?

— Mislim da bih bila sretna da s vama dugo i o svemu mogu razgovarati...

Onda večeras dolazim po vas. Vi razmislite o tome kuda da pođemo. Recite mi svoju adresu — zaključí Sickert.

Ona pronađe u svojoj biblioteci knjižicu sa planom grada i obilježi zgradu kod Jackson parka.

— Čekat ću vas, doktore Spence u dvadeset i jedan sat — reče pružajući mu ruku.

Odlazio je radostan. Chicago mu je izgledao divan grad. Trebalo je samo požuriti i kupiti dobra nova kola, nekoliko odijela i nekoliko sitnica, jer njegov prtljag donijet iz Engleske, bio je više nego skroman. Ali je zato čekovna knjižica na ime dra Spencea bila ovjerena na veliki konto jedne poznate banke u New Yorku.

Samuela Macfersona nađe u hotelu.

— Sve ide u redu i kako treba. Tako mi hiljadu morskih zvijezda, kuće su divne! Ali to je pravo rasipništvo — uzdahnu mornar.

— Da vidimo što si našao — reče Sickert i nagnuo se nad veliku kartu sa planom grada.

Macferson poredi ključeve i svaki od njih postavi na plan grada.

— Ovdje je Franklin park. Velika vila opkoljena vrtom i dobro ograđena, namještena i lijepa. Zakupnina ni manje ni više nego dvije stotine dolara mjesečno — objašnjavao je smrknuo.

— To nije tako mnogo — primijeti Sickert.

Mornar nastavi izlagati rezultat svog prijedpodnevnog poslovanja. Bio je našao mali apartnam u hotelu »Welling« kraj samog parka kod Bridgeporta, zatim stan na jedanaestom katu velike četrnaestokatne grade u predgrađu Witting, blizu obale jezera Michigan, i na kraju kućicu pokraj rijeke Chicago, na samom zapadnom izlazu iz grada, kod La Grangea.

— To će biti dovoljno — zaključi Sickert. — Koje si gnijezdo odabrao za sebe?

— Nijedno! — pobuni se Macferson. — Pokraj svakog od ovih stanova iznajmio sam sebi po jednu sobu. Evo brojeva telefona. Na jednom od tih mjesta uvijek ćeš me naći. A volio bih da me dugo zaboraviš kako se to događa u Londonu.

— U redu, staro momče! Bio sam riješio da se ne razdvajamo, ali nešto se dogodilo.

— Nešto ozbiljno trže se mornar.

— I suviše ozbiljno, ali lijepo i dobro. Posao zbog koga smo došli ovamo okončan je na najbolji način — odgovori Sickert.

— Dakle možemo na put? — poskoči Macferson.

— Baš zato ne možemo. Ona je divna...

— Tko je divan, milijun mu orkana? Valjda nije divna ta krezuba učenjakinja?

— Da, ona je divna — odgovori Sickert zamišljeno.

— A ja sam se uplašio da nije neka djevojka. Znaš, ovdje ima lijepih, ali se ne zna koja nije posestrima nekog gangstera — odahnu Macferson — Bolje je razgovarati i sa nekom zlobnom starom učenjakinjom, nego sa čikaškim gerlama....

Sickert se smijao. Obuče se i pozva Macfersona da pogleda nova kola, pa da obiđu stanove u kojima će provesti nekoliko narednih nedjelja. Uz put je upozoravao svog prijatelja da provjeri nije li pobrkao neka imena pod kojima su bili iznajmljeni stanovi. Samo je vila kod Franklin parka bila zakupljena za dra Christophera Spencea.

— Ja ne mogu zapamtiti tvoje biljke, elemente i druga čuda nauke. Ali brojeve, imena i adrese pamtim. Ako hoćeš mogu ti napamet nabrojiti adrese svih mojih znanaca...

— I znanica... — upade Sickert.

— Neka bude i to... Dakle, tako mi svih mora, znam najmanje hiljadu adresa u dvije stotine gradova i luka — branio se Macferson od sumnje da bi mogao pobrkati imena. I zaista, njemu se nije nikada dogodilo da pogriješi u oslovljavanju Sickerta kad se ovaj služi nekim drugim imenom.

* * *

Jane i njena tajnica bile su otišle, i jedna žena je spremala i čistila kabinet i biro. Uskoro i ona napusti ovaj kat, i u poluosvjetljenim hodnicima nastaje tišina. Jedan mršav i malo pogrbljen čovjek, koji je mogao imati oko dvadeset i osam godina, ali čije lice je bilo ispresijecano sa nekoliko izrazitih bora, pojavi se na kraju hodnika. Osluškiavao je nekoliko trenutaka, a onda pride vratima biroa kroz koji se ulazilo u kabinet dr Jane Withington.

Brzo je otključao i ušao, a onda sigurnim pokretima zavuče ruku pod fotelju u kabinetu. Otud izvadi dvije kutije spojene kablovima, odvoji jednu od druge i stavi ih pod kaput. A onda napipa minijturni mikrofona, zadjenut za prednji donji rub fotelje. Bio je to jedan od službenika Northwestern univerziteta. Nitko nije znao što on radi, niti je koga to zanimalo, jer su se odavno navikli da ovaj čovjek svaki čas svršava tehničke poslove po zahtjevima profesora i naučenjaka, čas da prisluškuje razgovorima na naučne teme ili se brine o parkovima oko univerziteta. Zvao se Anthony Brown, ali svi su ga poznavali samo kao čovjeka koga nazivaju mister An. Rijetko bi koji od profesora, asistentata i drugih ljudi sa univerziteta znao reći da li mu je to ime ili prezime.

On je sada sjedio u svom malom birou na trećem katu i na pojačalo prikopčavao specijalne automatske magnetofone donijete iz kabineta dr Jane Withington. Najprije su se razlije gnuli zvuci koraka, škripanje opruga u foteljama i šuštanje nogu po sagu, a onda započe reprodukcija razgovora između dra Spencea i Jane.

Anthony Brown je pažljivo slušao, a onda još jednom ponovi. Sada su se kalemi minijaturnog magnetofona pokretali mnogo sporije. On je bilježio ono što je bilo najvažnije. A zatim sve zatvori u čeličnu kasu i brzo se spremi.

Njegov se automobil probijao među mnogobrojnim kolima pravcem prema četvrti Englwood.

III

Uхватиła je samu sebe da se već peti puta ogleda pažljivo proćijenjujući svoju večernju haljinu i izgled svoje lijepe frizure u trodjelnom ogledalu, koje je umnožavalo njen lik, pokazujući ga iz svih uglova. Pokušavala je pjevušiti jednu novu pjesmu, otvarala je svoju torbicu da vidi je li je ponijela potrebne sitnice i usput predbacivala samoj sebi:

— Jane, djevojko, čemu toliko uzbuđenje?! Istina, on je veliki učenjak, divan čovjek i lijep muškarac... Ali, Jane, zaboga ponašaj se kao šiparica!

Bila je obučena i potpuno spremna za izlazak skoro čitav sat ranije. Željela je da on što prije dođe, iako je znala da će on postupiti točno po dogovoru. Možda zbog te želje, nije ni razmišljala kad je zazvonilo zvono na ulazu. Povjerovala je da dolazi dr Spence i otvorila vrata ne pogledavši kroz okce na vratima. Ugledala je dva čovjeka u sivim odijelima.

— Koga tražite — upitala je nezadovoljnim glasom.

— Došli smo kod vas — progovori jedan i naglim pokretom je gurnu i pođe za njom.

Drugi brzo pritvori vrata i osvrnu se da vidi da li je njegov pratilac onemogućio Jane da viče. Bio je zadovoljan videći kako je ovaj drži spretnim zahvatom i pritišće joj usta šakom.

— Ne smijete vikati, jer ćemo biti prinuđeni da vas onemogućimo — reče dajući znak da je odvuku u spavaću sobu.

— Što hoćete od mene? — upitala je mlada učenjakinja prestrašenim glasom.

— Ništa vam se neće dogoditi, samo ako budete pametni. Želimo porazgovarati s vama i vašim gostom — odgovori jedan napadač.

Jane naglo problijedi. Nije shvaćala što se stvarno događa i što hoće ovi ljudi, ali ju je pritisnula strašna slutnja. Htjela je pitati još nešto, ali joj grube ruke vezaše dugačak ručnik oko usta. Nije mogla

pokrenuti ni jedan dio tijela. Položiše je na krevet u spavaćoj sobi i izadoše. Znala je da će sad sačekati čovjeka kojeg je danas upoznala, ne nadajući se da će već ove noći strahovati više za njegov život nego za svoj.

* * *

Novi Sickertov automobil se bešumno zaustavi pred kućom u kojoj je stanovala dr Withington. Prvi izađe Macferson i pričeka da Sickert zaključa automobil.

— To je ovdje — reče Sickert. — Ti se prošetaj i uzmi taksi. Naći ćemo se sutra.

— Dosađuj se ti sa tom svojom babom, a stari morski vuk će naći kakvo janješce — odgovori Macferson i vragolasto odmahnu rukom. Sickert se zagonetno nasmiješi i uđe kroz veliki ulaz osmokatne stambene zgrade. Lift ga odnese na peti kat, i on se nađe pred vratima jednog stana. Pogleda pločicu sa natpisom »Dr. J. Withington«. Provjeri koliko je sati. Trebalo je još nekoliko sekundi do dvadeset i jedan sat. On pozvoni.

Otvori mu muškarac i duboko se pokloni. Sickert se neugodno iznenadi, jer je, tko zna zašto, zamišljao da Jane stanuje sama. Zato zastade očekujući.

— Doktor Spence? — upita muškarac.

— Da. Tražim gospođicu Jane Withington — odgovori Sickert.

— Ona vas očekuje, izvolite — odgovori nepoznati.

Sickert pomisli kako bi bilo ugodnije da ga je dočekala sama domaćica, kako to nalažu stari dobri običaji. Ali sumnja se nije javljala, i on, ulazeći u veliku sobu koja je bila kombinacija kabineta i salona za primanje, prođe kraj čovjeka, koji zalupi vrata. Jedna velika zavjesa od stropa do poda mogla se pomicati da zakloni radni stol i velike vitrine pune knjiga. Sickertov pogled pođe po sobi i zaustavi se na čovjeku koji je stajao blizu vrata, držeći se kao da je u zasjedi. Držao je ruke u džepovima i imao tamne naočari, iako je bila noć, a soba osvijetljena blagim i prijatnim svjetlom.

Sickert se instiktivno okrenu i ugleda čovjeka koji mu je otvorio vrata. Ovaj je držao u ruci veliki automatski revolver, na kojem se vidio specijalni prigušivač.

— O-ho! Ovdje dočekuju goste vrlo ljubezno! — reče mirno.

Ali tada pomisli na Jane. Je li ga ona namamila ovamo? Zar su zatajili svi njegovi instinkti? Da li se pod likom divne djevojke krije zvijer, čudovište? Ova pitanja naglo mu otjeraše krv iz lica, a trenutak kasnije osjeti kako mu ona opet navaljuje u glavu. Krupne graške znoj izbiše mu po čelu.

— Gdje je ona? — upita oštro i prodornim pogledom ošinu napadače.

— Samo bez nesmotrenosti, gospodine Spence! Svaki pokušaj otpora može se završiti vašom smrću — upozori ga čovjek sa rukama u džepovima.

— A ti se pseto gangstersko, izražavaš uglađeno! — viknu Lun, jer sada više nije bio ni učenjak, ni Donald Sickert; bio je kralj ponoći, najopasniji čovjek Evrope, a sada možda i Sjedinjenih Država.

— Njegov skok dođe neočekivano, i udarac pogodi neznanca takvom žestinom da ovaj odletje ka debeloj zavjesi, otkide je i nađe se nepomičan pod gomilom teške tkanine.

Ali drugi napadač nalazio se iza leđa i bio vičan iznenađenjima. Teški revolver pade na Lunovu glavu, i on se sruši na debeli sag.

* * *

Kad je došao k svijesti. Sickert ugleda čovjeka koji je krvavim ručnikom brisao usta iz kojih je tekla krv. Na stočiću pred njim bijelio se jedan zub. Mrštio se i trudio da ne jaukne od bola.

— Platit ćeš mi za ovo... — jedva prozbori gledajući Sickerta, očima punim mržnje.

— Kad mi se drugi put nađeš na dohvat desnice, povećat će se tvoja kolekcija zuba. Ali ovaj napad... — htjede Lun još nešto reći, ali ga prekide pokušaj gangstera da ga udari.

Iako vezano, Sickertovo tijelo se nekakvom čudnom snagom pokrenu i uspravi iz fotelje, a zatim odbaci tako da se njegova glava zari u napadačev trbuh. Ovaj jeknu padajući.

— Što se opet događa?! — viknu drugi nepoznati čovjek ulazeći i vodeći vezanu Jane.

Sickert se obradova kao da ga je netko oslobodio iz ruku razbojnika. Dakle, Jane nije izdajica, pomisli pokušavajući da se

podigne sa poda.

— Ubit ću ga... svakako ću ga ubiti... stenjao je povrijeđeni dižući se.

— Umiri se Vincent! Treba obaviti posao, a onda ćemo vidjeti koga treba ubiti — opomenu ga onaj, postavljajući Jane u fotelju.

.A zatim pride Sickertu, ugura mu u usta svileni rubac, nađen u djevojačkoj garderobi, i poveza tako da nije mogao izgovoriti ni riječi.

— Idi u kupaonicu i operi se — reče čovjeku koji je gundao, držeći se jednom rukom za želudac, a drugom opipavajući lice.

Ovaj poslušao i uskoro se čulo šuštanje vode. Za to vrijeme drugi napadač pride telefonu, okrenu ga tako da vezani Sickert i Jane ne mogu vidjeti broj koji okreće, i uskoro dobi vezu.

— Sve je u redu... Da, da, prema planu... Čekamo — govorio je u prekidima, slušajući onog s drugog kraja žice.

Petnaestak minuta kasnije čulo se zvono na vratima. Uđoše osam ljudi noseći veliki sanduk. Bili su u radnim odijelima sa oznakama nekog izmišljenog poduzeća. Jedan od njih izvuče iz torbe nekakav gumeni predmet, od koga su polazile dvije pokretne gumene cjevčice. Zataknu ih Sickertu u nos i nekoliko puta u toku dvije minute lagano pritisnu predmet. Sickert je zaustavio disanje, ali je čovjek sa predmetom bio vješt i odmah je to primijetio.

Grubo gurnu koljeno u Sickertov trbuh i pridržao još nekoliko minuta. Lun osjeti da gubi svijest.

Isto učiniše i sa Jane.

— Spakujte ih i krećite! — reče jedan od novodošlih i pomože da se žrtve smjeste u sanduke.

Nosili su ih niz stubište.

— Molim vas, odškrinite vrata, da ne spuštamo sanduke. Knjige su teške — reče gangster vratarki.

— Kuda seli svoje knjige gospodica Withington? — upita vratarka.

— Nama je rečeno da ih prenesemo u skladište univerziteta — odgovori gangster i produži za ljudima koji utovariše sanduke u specijalni kamionet, sličan onima koje upotrebljavaju raznosači živežnih namirnica.

IV

Od onog momenta kada se rastao od svoga druga, mornar Macferson pređe ulicu i nađe se točno pred jednim kafe--restoranom. Ne znajući kuda bi krenuo, odlučio je svratiti u taj najbliži lokal, a onda će uz dobru čašicu ruma i kafu razmisliti o svemu i stvoriti nekakav plan noćasnog zabavljanja.

Lokal je bio skoro prazan, i on sjede tako da kroz ogromni prozor, na kome pomakne kraj zavjese, može gledati na ulicu. Primijeti da se sa tog mjesta lijepo vidi kuća u koju je ušao Sickert.

— Bar ću vidjeti onu babu kad krenu, pomisli i mahnu konobaru.

Naručio je dupli rum i kavu, pa se zavalio u obloženo sjedište. Vrijeme je prolazilo, i on htjede izaći. A tada primijeti kamionet iz koga su istovarili dva velika sanduka. Sad je imao nov predmet za posmatranje, i ostade sjedeći.

Kad primijeti da poslije desetak minuta ljudi opet iznose one sanduke, on se zamisli. Iznenada se odluči da pogleda što se to događa, ali kamionet bijaše već spreman da krene. Dok je dobacio novac za piće i izašao van, kamionet je otišao.

Macfersonov pogled se zaustavi na Sickertovim novim kolima. — Znači, on je još uvijek gore, pomisli i uputi se prema ulazu u veliku zgradu. Priđe vratarkinom prozorčiću i kucnu.

— Molim vas, da li su dr Jane Withington i jedan gospodin izašli? — upita, kad punačka žena zakrili svojim tijelom prozorčić.

— Ne, nisu izašli. Baš prije nekoliko minuta odnijeli su iz njenog stana knjige u velikim sanducima. Ona mora da je još uvijek gore — odgovori vratarka najljubeznije i uz to osmotri snažnog mornara.

— Molim vas da je pozovete na telefon i upitate da li mogu dobiti gospodina doktora Spencea — zamoli Macferson.

Vratarka kimnu glavom i uđe u sobicu, iz koje se začu lako zujanje telefonskog broјčanika.

— Ne javlja se — reče vratarka vraćajući se.

— Ali moraju biti tamo! — uzbuđeno primijeti on. Nekoliko trenutaka grizao je donju usnu, a zatim otrča k liftu.

Dugo je zvonio na vratima stana, gledajući u pločicu sa natpisom »Dr. J. Withington«, ali nitko se nije javljao. Pritisnu kvaku, ali vrata sa automatskom bravom bila su se sama zaključala.

On pozvoni još nekoliko puta, a onda se osvrnu. Hodnici su bili pusti u ovo noćno doba, i on se izmače, zastade da ocijeni odstojanje, i zaletje se prema vratima. Mukli trijesak prvog udara ne izazva ničiju pažnju, i on to ponovi još nekoliko puta. Konačno drvo popusti, i velik komad vrata se odlomi zajedno s bravom. Macferson utrča u sobu.

Već na prvi pogled shvatio je što se dogodilo. Tragovi krvi, zaboravljeni zub na stočiću i otrgnuta zavjesa pokazivali su da je Lun vodio borbu sa napadačima.

— A ja, prokleta lijenčina, jedna kornjača i nesretnik, ispijao sam rum — predbacivao si je Macferson samome sebi. — Sto da uradim u nepoznatom gradu? Chicago nije pusti otočić, pa da ga čovjek pretraži za jedan dan! Tko je mogao napasti Donalda i staricu? — pitao se zbunjeno.

Pride telefonu i pozva policiju.

— Odmah ćemo poslati naše ljude. Ne dirajte ništa u stanu — odgovori dežurni.

Nekoliko minuta kasnije tri policajca uđu u stan i postaviše se pred vrata. Macfersonu rekoše da sjedne pokraj zida.

— Naređeno nam je da ništa ne diramo dok ne stigne inspektor Federalnog istražnog biroa, jer to nije obična otmica — objasni policajac.

Macferson je šutio, razmišljajući kakve će komplikacije nastati. Ali taj njegov mučni položaj izmijeni dolazak čitave grupe agenata, detektiva i inspektora. Predvodio ih je inspektor Henry Hewson, čovjek pedesetih godina.

Iskusnim okom zapažao je detalje u sobi. Odmah primijeti izbijeni i zaboravljeni zub jadnog od otmičara i naredi tehničaru da ga brižljivo stavi u specijalnu kutijicu. Ostalima samo dade znak da počnu posao. Bljesnuše blic-lampe fotografskih aparata, a čitav roj stručnjaka započe pretraživanje stana.

Uzimali su otiske, ispitivali svaki centimetar poda, skidali mrlje krvi i stavljali ih u posebne kutije sa preparatima, snimali detalje i bilježili sve što je izgledalo zanimljivo.

Ali Macfersonu je taj posao izgledao prilično besmislen. Smiješna su mu bila i pitanja inspektora Hewsona, koji ga je saslušavao. Zar od toga kako je ime majci Maka Samuelsona — tako je u pasošu glasilo Macfersonovo ime — ovisi otkrivanje otmičara?

Konačno je inspektor počeo pitati i ono što je mornara moralo iznenaditi.

— Je li ovaj sastanak u stanu lijepe miss Withington imao privatni ili naučni karakter? — glasilo je prvo pitanje.

— Rekoste lijepe miss Withington? Zar je ona lijepa? -začudio se Macferson.

— Vi je niste nikad vidjeli — pitao je dalje inspektor Hewson.

— Ne, nisam je vidio. Mi smo tek doputovali. Jutros ju je prvi put vidio i gospodin doktor Spence — odgovori Macferson.

— Pogledajte ovaj album — reče inspektor i pruži ruku ka stolu.

Macferson ga otvori u ugleda fotografiju divne djevojke.

— Je li to fotograija od prije dvadeset godina — upita iznenađen ljepotom Jane Withington.

— Ne, čovječe! Ta fotografija je stara najviše godinu dana. Gospođica Withington je jedna od najljepših djevojaka Chicaga — odgovori inspektor.

Nastavak razgovora odnosio se na nezanimljive detalje, i inspektor zaključio riječima:

— Molim vas da ostavite svoju adresu kako bi vas mogli naći u slučaju potrebe.

U tom trenutku u sobu nahrupiše novinari. Njihovi blicevi sijevnuše, glasovi se izmiješаше, i nastade galama. Policajci su im branili da uđu u sobu dok se ne završe tehnički poslovi. Macferson iskoristi gužvu i udalji se, šmugnuvši u predsoblje.

Mahnu rukom inspektoru, dajući mu znak da želi otići. Ovaj kimnu glavom i pođe za njim da ga ne bi zaustavio policajac na ulazu. U hodniku su se skupljali stanari sa bližih katova velike kuće. Policajci su ih velikom mukom držali na odstojanju.

— Jeste li vi od policije? — upita jedan novinar trčeći za Macfersonom.

— Ne! Ja sam Tarzanov tata — odgovori mornar i požuri ka stubištu.

— Ne približavajte se, ujedam! — viknu Macferson i pokaza zube.

Novinar zastade, upravo toliko da se Macferson izgubi na zavoju stubišta. Besposleni promatrači u hodniku glasno se nasmijase. Novinar uperi svoj fotografski aparat prema njima, ali ne stiže šklocnuti jer se sva lica uozbiljiše.

V

Kad se osvijestio i otvorio oči, Lun se nađe pred jednim čovjekom čije je lice bilo zaklonjeno naročitim tamnim naočarima, koje su imale oblik platnene maske i skrivale čak i dobar dio čela. Sjedio je iza jednog čudnog paravana, koji mu je zaklanjao ruke i tijelo. Iznad ivice paravana nalazila mu se samo glava.

Lun osjeti da je vezan, i to na naročit način. Oko pojasa nalazio mu se veliki čelični obruč, učvršćen za udobnu fotelju na kojoj je sjedio. Mogao je odhvatiti cigarete, pomaknuti nogu i da radi sve što može uraditi čovjek u sjedećem položaju.

On osmotri sobu. Prozori se nisu vidjeli, i nije se moglo pogoditi da li ih ima iza teških zastora koji su prekrivali dva zida. Vidjela su se samo velika vrata debelo obložena kožom, ispod koje se morala nalaziti dobra naslaga kudelje i vate.

— Zašto sam doveden ovamo, i to nasilno? — upita Lun.

— Doktore Spence, ja vas molim da nam oprostite... — počeo govoriti čovjek iza paravana.

— A u čije ime govorite? — prekide ga Lun.

— To sada nije važno. Objasniti ćemo vam kasnije — nastavi maskirani.

— Gdje je gospođica Jane Withington? — opet ga prekide Lun.

— Ona je na sigurnom. Neće joj se dogoditi nikakvo zlo ako vi budete prihvatili naše uvjete. U protivnom, morat ćete umrijeti i vi i ona — odgovori maskirani kao da se radi o najjednostavnijoj stvari.

— Objasnite mi uvjete — zatraži Lun također mirno.

On je osjećao da pred sobom ima protivnika koji radi sigurno, i sa kojim neće ići tako lako. Ali je imao jednu prednost: protivnik nije znao sa kakvim zarobljenikom ima posla, nije slutio da drži vezanog Luna, kralja ponoći, od koga su zločinci Londona drhtali već nekoliko godina.

— Saslušajte ovaj razgovor — reče čovjek iza paravana i uključi megnetofon sa trakom na kojoj je bio snimljen prvi razgovor Jane i Luna.

Već prve rečenice bile su dovoljne da se Lun naježi i da mu krv jurne u glavu. Crvenio je i bljedio, gušeći se i škripeći zubima. Ali je šutio, slušajući čas svoj, a čas glas divne djevojke.

— Jeste li razumijeli što želimo? upita čovjek iza paravana.

Nisam — odgovori Lun.

— Doktore Spence, ne lažite! Vi vrlo dobro znate da nas zanima citomorf. Vi nam možete odreći uslugu da objasnite cijelu stvar, ali doći će trenutak kad nećete izdržati, i sve ćete reći.

Tek kada vaši podaci budu provjereni u laboratoriju, i citomorf bude proizveden, Jane i vi biti ćete slobodni — nastavi maskirani.

— A zatim ćete likvidirati nekakvog doktora Spencea, jer nećete dozvoliti da i nekom drugom otkrije tajnu smrtonosne pojave — dobaci Lun i nasmija se glasom koji je odavao prezir i odlučnost.

— Ima načina da se osigurate — primijeti čovjek iza paravana.

— Uzalud tratite vrijeme! Nikda nećete saznati tajnu citomorfa! Shvatite to! Nikada je nećete saznati, bar ne od mene! — skoro je vikao Lun, naginjući se naprijed koliko mu je to dozvoljavao čelični pojas.

— Dati ćemo vam vremena da razmislite. A da bi razmišljanje bilo potpunije pogledajte ovu sliku. Nas ne vide iz te prostorije ali mi sistemom ogledala vidimo svaki detalj. Bit će zanimljivo za vas, doktore Spence — reče čovjek iza paravana i pritisnu jedno dugme.

Velika zavjesa otkri polovinu zida iza njegovih leđa. On povuče stol zajedno s paravanom, i Lun ugleda veliko tamno staklo, koje se zatim osvijetli. Na staklu, promjera tri sa tri metra, ukaza se Janina slika. Stajala je uz jedan četverouglati stup, i ispred nje je bio nekakav paravan. Iznad paravana joj je bila samo glava.

Bila je sama u sobi i gledala je preko paravana nekud u dio sobe koji se nije odražavao na čudnom ekranu ispred Luna. A tada se paravan ispred nje počeo uklanjati, kao da klizi po šinama.

— Neću da vrijeđam vaša osjećanja. Odlazim da ne bih gledao ovu zanimljivu scenu. Vi ostanite i posmatrajte. Razmislite malo realnije i

kažite mi što ste odlučili — reče čovjek iza paravana i ispruži ruku ka najbližem dijelu zavjese na drugom zidu.

Povuče zavjesu i šmugnu iza nje. Lunu se učini da je vidio malo pogrbljeno tijelo.

Na staklu se vidjela gola Jane. Njeni divni oblici isticali su se još jače zbog stida koji se odražavao na njenom licu dok se mučila da se oslobodi i zakloni. Ali ruke su joj bile vezane oko stupa.

Lun bi skrenuo pogled i ne bi koristio priliku da posmatra savršenstvo gole Jane, ali je strepio od onoga što se je moglo dogoditi, i zato je budno motrio ekran na zidu.

Tada dopre do njega sasvim jasan glas:

— Gospođice Withington, hoćete li odgovarati na pitanja koja ćemo vam postaviti?

— Neću odgovarati! Vi ste zločinci, i vršite svoj zločinski posao! — viknu ona.

Njene divne gole grudi pokrenuše se, odajući čvrstinu. Lice joj dobi tvrd izraz, koji nije umanjivao njenu ljepotu.

— Znate li tajnu citomorfa? — pitao je nepoznati glas.

Ne znam ništa o tome! I neću da znam! — odgovori ona i okrenu glavu u stranu.

A tada Lun ugleda jednog čovjeka, koji joj se približi, noseći u ruci nekakav bič. Lun ga je vidio samo s leđa.

— Počni! — čulo se naređenje iz zvučnika kraj vezanog Luna.

Čovjek sa bičem podiže ruku i zamahnu. Lun stisnu zube tako da ga zabolješe vilice. Bič ošine tijelo mlade učenjakinje. Krvava brazda ucrta se od njenog lijevog ramena pa ukoso preko grudi, ona jauknu. Slijedeći udarac pogodi je preko bedara i krvava brazda opet označi jačinu zamaha.

— Sada je dosta! — zapovijedi glas nevidljivog.

Čovjek s bičem se okrenu. Lice mu je bilo maskirano tamnim naočarima i rupcem navučenim do usta. Šešir, natučen do naočara skrivao je boju kose.

— Hoćete li da govorite, Jane? — ponovio je pitanje.

— Negdje sam čula vaš glas, razbojniče! Tko ste vi? — pitala je Jane umjesto da odgovori.

— Nećete pogoditi — odgovori čovjek, ali se osjećalo da prigušuje boju glasa.

— Jednom ćete odgovarati za sve,ovo — doda Jane.

— Hoćete li govoriti? — ponovi nepoznati svoj zahtjev.

— Nikada! Možete me ubiti! — viknu djevojka.

Pogledajte onda staklo na zidu pred vama. Što vidite? — nastavi nepoznati. .

— Vidim doktora Spencea... Sjedi u fotelji i nešto promatra — odgovori Jane.

— To on gleda vas. Ali, što još vidite? — nastavi glas nevidljivog.

Jane problijedi i vrisnu:

— Ne! Ne ubijajte ga! Christophere, dragi, zmija!

Ali tada se svjetla ugasiše i sve nestade.

— Što li znači ono »zmija«? — pitao se Lun, skoro skršen onim što je doživio za ovih nekoliko trenutaka.

Tada se iza zavjese prebaci k paravanu onaj isti mršavi čovjek. Lun je gorio u vatri ogorčenja.

— Jeste li vidjeli sve to? — upita nepoznati dok su njegove tamne naočari svjetlucale odbijajući svjetlo.

— Vidio sam... To je srednji vijek, povampiren u praksi ganstera — odgovori Lun.

— Ovo je samo djelić onoga što čeka vas i Jane. Tek toliko da vam pokažem da se ne šalimo — reče maskirani.

— Zašto je ona spomenula zmiju? — upita Lun.

— To je jedan naivan trik. Dok ste vi sjedili ovdje, ona vas je vidjela na istom ovakvom ekranu — pokaza čovjek na tamno staklo — ali, pri tom je vidjela i nešto što se stvarno nije dogodilo. Na njenom ekranu izgledalo je kao da se sa ovog stropa spušta kobra. Izgledalo je da ćemo vam je spustiti na glavu

— Ona je zbog toga vrisnula?

— Da, zbog toga... I pokazala da vas voli. Zar nije rekla: »Christophere, dragi, zmija«! Mislim da zbog takve žene treba popustiti. Vidjeli ste njeno tijelo...

— Slušajte — prekide ga Lun — ovog trenutka osuđujem vas na smrt! Nitko vas neće spasiti. Bit ćete mrtvi za manje od jednog sata.

Dat ću vam šansu da bježite samo ako me oslobodite u roku od pet minuta.

— O-ho! To je da čovjek umre — smijao se maskirani.

A onda se počeo zabavljati. Pogleda na sat.

— Evo već je prošla jedna minuta. Ubrzajte tu vašu smrt, jer je predugo čekati čitav sat — podsmjehivao se čovjek zlurado.

— Ja se držim svoje riječi. Poslije pet minuta osuda stupa na snagu — odgovori mirno Lun.

Sjedio je skrštivši ruke na pojasu.

— Mogao bih pomisliti da imate u džepu revolver, ali lično sam vas detaljno pretresao. Ostavio sam vam samo cigarete. Uz to ste vezani za specijalnu solicu — zanovijetao je i izrugivao se maskirani, tražeći cigarete i paleći jednu.

— Smrt će doletjeti na moj znak — nasmija se Lun.

— U ovu zgradu ne može doletjeti ni komarac.

— Vi ste glupi!

— Evo, već je pet minuta...

— Eno! Smrt dolazi! — pokaza Lun rukom.

Čovjek se instinktivno okrenuo. To je bio željeni trenutak, Lun zavuče dva prsta u rukav na lijevoj ruci i hitro zamahnu. Tanki bodež zviznu zrakom. Maskirani čovjek se uhvati za lice. Između njegovih prstiju počete krv. Bezglasno se zatetura i pade, napuštajući svoj zaklon iza paravana. Lun je sada dobro vidio da je to jedan mršav, pogrbljen čovjek.

Trebalo je raditi brzo. On ispruži ruku i dohvati svoji cipelu. Nekoliko trenutaka baratao je oko potpetice, a onda otuda izvadi jednu složenu napravu.-Bio je to jedan od njegovih praktičnih izuma; minijaturni alat izrađen od najboljeg specijalnog čelika. Dijamantima ojačane bušilice, minijaturna pila za željezo i razna sječiva bijahu složeni tako da se sve to moglo smjestiti u naročito podešenu potpeticu elegantne večernje cipele.

Pronađe najtanji dio metalnog pojasa i počeo ga piliti brzim pokretima. Znoj mu se slijevao niz lice, ali je uspjeh bio na pomolu. Poslije četvrt sata metal je bio prepiljen i Lun se oslobodi.

Pride ubijenom čovjeku i skide mu naočare, a onda ga osmotri. Bodež je probio sljepoočnicu iznad samog uha i prodro u mozak. Lun

ga izvuče i obrisu o rame mrtvaca. Zatim mu pretraži odijelo. Nekoliko dokumenata otkriše njegovo ime. Zvao se Anthony Brown. Ali jedna kartica sa fotografijom ubijenog iznenadi Luna.

Bila je to stalna propusnica u čikaški biro Centralne obavještajne agencije. Lun je stavi u džep i potraži dalje. Uze napunjeni automatski revolver i svežanj ključeva, a zatim pride stolu i sa malog magnetofona skide traku sa snimljenim razgovorom.

Sada je bio spreman za borbu i pođe prema zavjesi iza koje je ranije nestao Brown. Otkri vrata i nađe se u čudnom hodniku obloženom bakarnim pločama. Pomisli kako je čudno što je netko obložio zid bakrom. Ali tada mu sinu jedna misao, i on izvadi svoje bodež i omota mu držak skutom kaputa, pa je prinese bakru. Sijevnuše iskre; ploče su bile spojene sa električnim vodovima.

Kretao se pažljivo da ne bi dotakao zidove. Baci pogled naprijed i primijeti sićušnu foto-ćeliju, koja je ukopčavala signal. On izvadi revolver i potrča.

Na jednom uglu sudari se sa jednim čovjekom koji je također trčao držeći revolver u ruci. Opališe skoro u istom trenutku, ali Lun je bio za djelić sekunde brži i bolje je gađao.

Lun ga preskoči i nađe se u velikoj prostoriji, sličnoj čekaonici, iz koje su vodila troja vrata. Iz jednih se pomoli ruka sa revolverom. Lun odskoči u stranu i uhvati zaklon iza masivne fotelje, ali uzgred opali dva puta. Iza vrata netko jauknu i začuše se koraci čovjeka u bjegstvu.

Negdje se začu motor snažnog vozila. Lun dođe do prozora i pogleda u dvorište, ograđeno visokim zidom. Stigao je da vidi kako dva čovjeka uvukoše Jane u veliki »sanduk« specijalnog kamioneta sličnog hladnjači. On razbi prozor i nanišani, ali pogodi samo jednu od dvostrukih zadnjih guma. A tada kamionet već zađe za ugao zgrade k željeznim ulaznim vratima.

Lun obiđe prazne prostorije i nađe onu u kojoj je ranije bila vezana Jane. Ali tamo ne bijaše nikog živog. Pređe u drugu prostoriju, čiji su prozori gledali na ulicu.

Jedna luksuzna kola su se zaustavila ispred zgrade i četiri čovjeka utrčaše kroz ulaz. Peti ostade vani. Lun primijeti automatsku pušku pod njegovim tankim ogrtačem.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da potraži spas u bijegu. Bio je primijetio da krajnji prozor jedne dvorišne prostorije stoji blizu krova jedne niže zgrade. Otrča tamo i otvori ga. Gonioci ugledaše ga kad je već skočio. Zakašnjeli meci fjučnuše iznad njega.

Zgrada na koju je skočio bila je u stvari dvorišna radionica, što se moglo zaključiti po zujanju neke motorne pile. U dvorištu je bilo mnogo sanduka i nekakvih prolaza. Lun skoči na zemlju i otrča k izlazu.

— Stoj! — viknu mu netko s krova.

To su gonioci dolazili za njim. Ali on utrča u jedan hodnik i ugleda jednu mračnu uličicu. Zapamtio je njen naziv, da kasnije po planu pronade zgradu u kojoj je bio zatvoren.

Gonioci su pristizali. On se okrenu, otvori vatru iz revolvera da bi ih zadržao. Nije htio da pogodi, jer je mislio da to mogu biti i policajci.

Otrča do jednog ugla i skrenu desno, pa, kad naiđe na slijedeći ugao opet skrenu.

Razmišljajući kuda da ide, sjeti se Petera Gorwalda. Nađe taksi i reče vozaču da vozi prema Gorwaldovom stanu. Ali tada pomisli da je prošlo mnogo vremena od trenutka kad je zarobljen i pogleda na sat. Bilo je tri sata poslije ponoći. On progura glavu iz automobila i pogleda u nebo, koje je već blijedilo. Počinjala je zora. Zato promijeni odluku i odveze se u blizinu novog stana uz obalu jezera u predgrađu Witting.

Platio je vozaču i pješke otišao do stana.

Dugo je telefonirao tražeći Macfersona, ali ni sa jednog broja nije dobio odgovor. Umoran i ogorčen, zabrinut i pun sumnji, zbaci sa sebe odijelo i ispruži se na krevetu. Čvrsta volja da se odmori nekoliko sati učini svoje, i on se primiri. Znao je da je Jane van opasnosti dok je on na slobodi. Otmičari je drže da bi namamili njega. U krajnjoj nuždi pokušat će natjerati ju da nastavi posao na istraživanju i otkrivanju citomorfa.

On sklopi oči i uloži dosta napora da se preda snu. Iako mu je uspjelo zaspati, nije imao mira. Tijelo mu se trzalo u snu, a mozak su mu mučile čudovišne slike nejasnih snova.

VI

Od momenta kad je izašao iz stana u kojem su gangsteri savladali Luna i Jane i gdje je policija vodila istragu, Samuel Macferson je obilazio noćne lokale Chicaga. Osjećao je da je izgubljen, nemoćan i nesretan. On bi u drugim prilikama znao tko je to mogao napasti Luna. Ali ovdje nije poznavao nikoga.

— Kad bih makar nekog poznavao — i tog trenutka se sjeti čovjeka koga su on i Sickert upoznali u Toledu. Njegovo izvanredno pamćenje adresa i imena pokazalo se ovog puta kao vrlo korisno. On uze taksi i odveze se do stana Petera Gorwalda.

Vratar velike vile dugo nije htio da ga prijavi.

— Gazda ne prima u ovo doba, razumijete li! — govorio je opirući se.

— Ali mene će primiti. Vjeruj prijane, on će ti razbiti tu tvoju bradavicu na nosu ako sazna da nisi najavio njegovog prijatelja Samuelsona — navaljivao je Macferson.

— Onda čekajte. Koga da najavim? — pokoleba se vratar.

— Kaži gospodinu Gorwaldu da ga želi vidjeti njegov novi poznanik iz Toleda — objasni Macferson.

Nestrpljivo je čekao pogledavajući na sat, koji je pokazivao da se približava ponoć. Vratar se opet pojavi i otključa vrata.

— Gazda vas očekuje — reče nevoljko.

Uskoro se Macferson nade u prizemlju u malom salonu. Dok je čekao, sa kata se čula pjesma. Nekakvo veselo društvo gostilo se kod bogataša. U jednom trenutku glasovi se pojačашe, po čemu Macferson zaključi da su se otvorila vrata iza kojih se veselilo i da dolazi Gorwald.

I zaista, Gorwald se pojavio.

— O, to ste vi! — uskliknu. — Imamo društvanje. Hoćete li da nam se pridružite?

— Učinio bih to vrlo rado, ali ne mogu. Nevolja ene goni k vama
— odgovori Macferson, trudeći se da bira riječi.
— Samo mi kažite — zainteresira se Gorwald.
— Nestao je moj gospodar, doktor Spence — reče mornar.
— Kako nestao? Valjda je našao kakvu zgodnu...
— Nije to. Otet je nasilno. Policija vodi istragu. Možete saznati od inspektora Hewsona iz Federalnog istražnog biroa — poče pričati Macferson.

U najkraćem obliku, ali jasno, ispriča što se dogodilo. Gorwald je pažljivo slušao. Šutio je nekoliko trenutaka i odlučio.

— Pokušat ću saznati tko je mogao interesirati se za jednog stranog učenjaka i gospođicu Withington. Ja imam dosta prijatelja ali mi treba malo vremena. Javite se sutra, a ja ću pokušati saznati nešto — odgovori Gorwald.

Macferson se zahvali i ode, nešto ohrabren. Znao je da jedan bogataš, kome je Lun spasio život, može učiniti mnogo toga.

* * *

Kod prve telefonske govornice Macferson se sjeti da bi trebalo provjeriti da li je Lun možda u nekom od novih stanova. Zvao je svaki stan i puštao telefon da dugo zvoni, ali sve je bilo uzalud. Oblaci briga opet zamutiše njegove misli, i on ode negdje večerati, jer tek sada osjeti prazninu u želucu. Pri tom se upitao da li je Lun večerao ili je možda u smrtnoj opasnosti? A ako je već mrtav? Te strepnje natjeraše Macfersonu suze na oči.

— Ostao bih za uvijek u Chicagu i ubijao bih jednog po jednog iz te bande otmičara! — zaključio mornar kad pomisli da je njegov drug možda već mrtav.

Onako smrknut i zamišljen, uđe u jedan noćni restoran i naruči večeru. Za susjednim stolom Sjedio je jedan suhonjav mladić u pohabanom odijelu. Večerao je zalivajući jelo dugim gutljajima piva. Kad je bio gotov pozva konobara da plati, a onda odjednom probljedi. Njegove ruke ubrzano su se kretale, pretražujući džepove. Do Samuela dopriješe riječi:

— Izgleda da sam zaboravio novčanik. Molim vas da primite u zalog moj sat.

— To ovdje nije uobičajeno. Morate platiti — odgovori konobar, mršteći se.

— Ali moj sat vrijedi najmanje osam dolara. Vratit ću se za pola sata i donijeti novac — molio je mladić.

— Predmete ne primamo. Znete... mogu biti i ukradeni, drsko odgovori konobar.

Macfersonu je bilo žao mladića, pa ustade. Priđe stolu i obrati se mladiću:

— Hej, Joe, kako si, stari prijatelju? — reče pružajući ruku.

Mladić je prihvati u neprilici i smeteno se nasmiješi.

— Dobro sam... Baš sam večerao i pozvao konobara... -reče.

— A nikako! Večeras ja plaćam, koje je tvoje piće? — upita i pruži konobaru dva dolara. — Ovo je za vas da se bogovski počastite — doda smješeći se.

Konobar zgrabi ogromnu napojnicu i nakloni se čekajući narudžbu.

— Večeru sam naručio sjedeći za susjednim stolom. Donesite mi je ovamo, a uz to i flašu najboljeg vina. Da predemo na vino? — upita mladića.

Ja sam popio već mnogo piva i ostao bih pri pivu — odgovori mladić.

— Onda i jednu flašu najboljeg piva — dodade Macferson konobaru.

Ovaj otrča ka šanku.

Mladić pogleda Macfersona i pocrveni.

— Ne sjećam se da smo se ikada sreli — reče tiho.

— Onda, da se upoznamo. Ja sam Samuelson Mac, propali mornar, sada pratilac najboljeg čovjeka na svijetu! koji je nestao. Inače dešavalo se i meni to zbog čega ste vi momentalno u neprilici. I to ne jednom, i ne u jednoj luci svijeta.

Budimo, sto mu gromova i orkana, prijatelji jedan časak, ili možda zauvijek — izdeklamirao je Macferson.

— Ja sam Danny Ething — skromno se predstavi mladić. Konobar donese večeru za mornara i piće za obojicu. Macferson brzo završi i poče razgovor. Pričao je mladiću o svojim brigama.

— To je djelo jedne od dviju najsnažnijih čikaških bandi — primijeti mladić, već odobrovoljen Macfersonovom jednostav-. nošću i

iskrenošću.

— Brzo bih ja našao te bande, ali ne poznajem nikoga. Dva dana u Chicagu nije dovoljno — zaključí Macferson.

Šutjeli su neko vrijeme, pijući vino i pivo. A tada Macferson upita mladića:

— A čime se vi bavite, ako možete da mi to kažete?

— Bio sam vozač trkaćih automobila. Ali sam izbačen. To je duga priča. Ukratko htjeli su da zaostanem kad mi se naredí, a da vozim kao lud kad se drugima prohtije. Nisam pristao i najurili su me — ispriča Danny Ething.

— To znači da ste bez posla — primijeti Macferson.

— Da... I u teškom sam položaju. Imam paraliziranu sestru > i bolesnu majku. Jedino sam ja zarađivao. Moja mala uštedjevina je već pri kraju — iskreno objasni Ething.

Mornar je šutio nekoliko minuta, a onda upita:

— Hoćete li raditi kod mene za sto dolara nedjeljno.

Mladić je šutio. U njegovim očima čitala se je sumnja. Nije bilo ni čudo, jer je ponuđena suma bila pretjerano visoka.

— Moram znati kakav je to posao. Ne bih htio uplesti se u nešto... — reče konačno.

— Razumijem vas. Neću učiniti ništa što bi vas dovelo u nepriliku. Moj obračun s gangsterima je posebna stvar. Vi biste vozili jedna kola, ako to uopće zatreba. Inače biste mi pomogli da se malo snađen u Chicagu — objasni Macferson.

— Onda prihvaćam — pristade mladić — ali mislim da je previsoka svota za tako sitne usluge.

— Pa to ne može trajati dugo, jer čim nađem svog prijatelja doktora Spencea, mi ćemo otputovati — dodade Macferson.

— Kad i gdje da se javim na posao? — upita mladić.

— Vi ste dragi mladiću, već na poslu. Za prvu sedmicu plaćam odmah — odgovori mornar i neprimjetno odbroja sto dolara.

Gurnu ih mladiću u ruke i podiže čašu.

— U čast toga, da popijemo! A onda ćemo obići još neki lokal — reče otpivši.

Kad platiše i izadoše iz restorana, na ulici ih dočeka prodavač jutarnjih izdanja novina. Macferson kupi jedne i otvori ih. Na prvoj

strani nalazila se senzacionalna vijest: »OTMICA EVROPSKOG UČENJAKA DOKTORA SPENCEA I PROFESORICE Dr JANE WITHINGTON«

»Sinoć, prije dvadeset i jedan sat, netko je napao profesoricu Northwestern univerziteta dr Jane Withington i njenog gosta znamenitog učenjaka na polju biologije doktora Christophera Spencea, koji je prekjučer doputovao u Chicago. Napad je izvršen u stanu mlade znanstvene radnice. Nju i njenog gosta napadači su svladali tek poslije ogorčene borbe, što je ostavilo tragove u stanu, počev od jednog izbijenog zuba do pokidanih zastora.«

Novinar je dalje nagađao, citirao izjave inspektora i vratarice, ali nije iznio ništa interesantno. Zaključio je riječima:

»... Očito je da su dvoje cijenjenih naučenjaka iz nepoznatih razloga oteti i odneseni iz kuće u dva velika drvena sanduka. Da li su živi?«

Macferson pokaza novine svom novom poznaniku.

— Tu piše ono što sam ispričao — reče tužno.

Mladić preleti očima krupne naslove i redove vijesti. Doslovna podudarnost sa onim što mu je novi poznanik ispričao učvrsti njegovo povjerenje. On nađe i još jednu potvrdu. Pisalo je da je pratilac otegot učenjaka Mac Samuelson prvi otkrio otmicu.

— To je užasno! Kad ćemo se osloboditi svih tih bandi? — upita zabrinutim glasom.

Koračali su jedan pokraj drugoga zamišljeni. Naidoše u jedan noćni lokal i udoše u bar. Pošto su pronašli udobno mjesto u polupraznom baru, naručiše piće.

— Kad bih samo znao gdje bih pbceo i koga da zgrabim — reče Macferson uzdahnuvši.

— Ja mislim da su u tu stvar umiješani Strašni ili Trovač — reče mladić.

— A tko su to? — zainteresirano se mcfrnar.

To ne zna nitko. Čuje se samo da postoje dvije bande, koje su najjače, i već osvajaju pozicije. Pričaju da jednu vodi netko sa nadimkom Trovač, a drugu Strašni. Izgleda da vode i međusobnu borbu — pričao je Ething.

— Stotinu mu kopnenih gusara! — huknu Macferson. — A kako bi čovjek došao do nekog iz bande?

— To je opasno. Ali prva kockarnica ili javna kuća su mjesta od kojih se može početi. Sve te jazbine su pod kontrolom gangstera. Ali i prodaja žita, kladionice, hoteli... pristaništa... uopće na svakom koraku mogu se susresti pojave koje su djelo gangstera. Eto, sada ih interesiraju i učenjaci. Mislio sam da se barem to neće dogoditi — nastavljao je Ething svoju priču.

* * *

Svitala je zora kad izadoše iz bara. Macferson svrati do telefonske govornice i dozva taksi. Uze mladićevu adresu i reče mu da će ga zvati ako mu zatreba, a onda pođe ka kućici kod La Grangea.

Od briga, popijenog vina i umora, mutilo mu se u glavi. Zato požuri od taksija pokraj ograde i otključa zamračenu kapiju. Uskoro je hrkao, poluobučen i ispružen na širokom kauču. Probudi ga zvonjenje telefona. On se trže. Bunovno je slušao, ne vjerujući svojim ušima. To je niogao zvoniti samo Lun, ili je neka greška. Ta pomisao ga je razbistrila i on zgrabi slušalicu.

— Halo! — viknu.

— Jesi li ti to, Same? — upita Lunov glas.

— Da, da. Samuel Macferson, stara budala! To si ti... doktore? — završi uzdržavši se.

— U slušalici se začu smijeh.

— Slušaj stari! — poče Lun.

— Ah! Pa ti si živ! — prekide ga Macferson, i njegov gromoglasni smijeh otkri radost, ali spriječi razgovor čitavu minutu.

— Halo, Same! Poslušaj što ću ti reći! Moja kola je odvezla policija. Ne želim sada ići po njih. Imaš čekove, i pođi kupiti druga. Izaberi neupadljivu mašinu starijeg modela, koja se često susreće, ali koja je jaka i brza. A onda dođi po mene. I zapamti nikome ni riječi o tome da sam se oslobodio — zaključa Lun.

— Ni policiji?

— Ni-ko-me! Objasnit ću ti kad dođeš — završi Lun i spusti slušalicu.

Pola sata kasnije prodavač automobila se čudio što jedan čovjek traži stariji model i brzu registraciju. Ali on ipak pohvali »pravi ukus ljubitelja dobrih i skromnih kola« i naredi da se iz skladišta dotjeraju jedna zaista odlična kola, čija je i cijena učinila da malo zastare, neprodana.

Pola sata kasnije mornar je bio pred biroom za registraciju vozila. A već nakon jednog sata stajao je pred četrnaesterokatnicom i, pošto osmotri jezero i okolinu, uđe unutra. Lift ga odnese do četrnaestog kata, na kojem je za sebe iznajmio sobicu još onda kad je uzeo stan za Luna. Odatle se javi i objasni zašto nije svratio direktno.

— Ti postaješ odličan igrač »skrivača« — nasmija se Lun. -Čekaj me dolje kod automobila.

Primalo se podne kad se njih dvojica nađu pred kućom Petera Gorwalda.

VII

Posljednja slika koju je vidjela učinila je da Jane više nije osjećala ni uvredu zbog ponižavanja i svlačenja pred vezivanje uz stup, ni bolove od udaraca bičem. Ona je doživljavala viziju smrti divnog čovjeka, nad kojim se spuštala otrovna zmija, razjarena vezivanjem i sporim spuštanjem sa stropa.

Jane je zgrabila pruženu odjeću i oblačila se mehanički, skoro nesvjesnim pokretima. Čovjek pokraj nje opet joj veza ruke i htjede je odvesti u drugu prostoriju, ali u tom času utrča jedan od razbojnika.

— Nešto se dogodilo! — viknu i pokrenu jedan prekidač.

Veliko staklo na zidu se osvijetli i ukaza se prostorija u kojoj je pred jedva pola sata vidjela doktora Spencea, nad kojim se uvijala razjarena kobra. Ali sada njega nije bilo. Lijepo se je vidjelo da na podu leži mrtav čovjek. Ona ga prepoznala.

— To je mister An! — uzviknu razrogačivši oči.

Sada joj postade jasno odakle je poznavala glas zločinca koji ju je ispitivao i koji je naređivao mučenje.

— On se oslobodio! — ubio je šefa! — viknu jedan od maskiranih.

Te riječi dođoše kao melem na ranjenu dušu, i Jane sva uzdrhta, uzbuđena radošću. Divan je to čovjek, i hrabar, vješt i moćan. On je učinio nešto skoro nemoguće — oslobodio se iz ove strašne kuće.

Njenu radost, pomutiše dva stražara. Zgrabiše je za ruke i odvukoše ka vratima. Činilo joj se da će se svi srušiti i polomiti glave niz stubište. Ona je pokušavala otrgnuti se, ali stražari su bili jaki i grubi. Zatim začu revolverske hice i prestade da misli o sebi i svom otporu. Sada ju je zanimalo što se događa sa čovjekom koga je neizmjereno cijenila i koji joj se sviđao više od svih drugih ljudi. Nije priznavala da ga voli snažnom ljubavlju, koja je ubrzana i oplemenjena zajedničkom patnjom.

Ugledala ga je kako se pojavljuje na prozoru, držeći revolver u ruci. Tada se vrata za njom zatvoriše. Kamionet krenu, praćen hicima. Ali

bilo je kasno, i Jane shvati da je odvođe nekud dalje. Ipak, njena radost bila je ogromna. On je slobodan, i borit će se za nju.

— Kako vas je samo rastjerao! — reče ona stražarima, koji su sjedili pokraj nje i pritiskivali je ramenima prilikom iznenadnih skretanja automobila.

— Neće dugo. Već je opkoljen. Najbolje što mu se može dogoditi jest da ga izrešetaju automatskim puškama — nasmijao se jedan od njih.

— Kad nisu uspjeli da ga zadrže vezanog, još manje će mu naškoditi sad kad je slobodan — dodade Jane prkosno i zašuti.

Vožnja je trajala čitav sat, a kad se kola zaustaviše, Jane nije znala gdje se nalazi. Kamionet je bio utjeran u nekakvu halu.

Dok su je vukli kroz jedna vrata i vlažni hodnik, Jane se osvrkala kao da traži pomoć. Ali oko nje su se vidjele samo okrnjene cigle golih zidova. Konačno je uvedoše u jednu zasvođenu podrumsku prostoriju, široku jedva tri, a dugačku četiri metra. U uglu vidje jedan pljesnivi ležaj, a kraj njega stočić načinjen od sanduka.

Inspektor Hewson je spavao tek nekoliko sati kad ga probudi uporno zvonjenje telefona. Njegova žena je nezadovoljno gundala, ne otvarajući oči. Inspektor uzdahnu i podiže slušalicu.

— Da, ovdje Hewson — javi se nervozno.

— Dogodilo se nešto čudno, gospodine inspektore — javljao je dežurni iz kriminalističke brigade: U jednoj kući na kraju predgrađa Ewenston, oko tri sata ujutro, vodila se borba vatrenim oružjem. Nađena su dva mrtva čovjeka. Jedan je Anthony Brown, službenik Northwestern univerziteta, a drugi je identificiran u kartoteci kao gangster Louis Slezar.

— Zašto obavještavate mene? — upita inspektor.

Tamo su nađeni otisci otete učenjakinje Jane Withington — odgovori dežurni.

Već sasvim rasanjeni inspektor viknu: Dolazim! — Spremite grupu i automobile!

Tri četvrt sata kasnije ulazio je u kuću u predgrađu Ewenston koju su držali pod stražom četiri policajca u uniformama. Dok je obilazio prostorije, inspektor ugleda svog pomoćnika Coopera.

— Hej, Side! — zovnu ga. — Zar si i ti ovdje? Otkad?

— Dolazim baš sada. Zadržao sam se da provjerim kome pripada ova kuća, odgovori Cooper.

— I jesi li saznao?

Mladi inspektor kimnu glavom. Hewson je čekao odgovor. Ali dobi ga tek kad mu Cooper sasvim pride. Nagnu se do uha svog starješine i šapnu.

— Registrirana je u redovnoj kartoteci na ubijenog Browna. Ali u specijalnoj kartoteci ta kuća je ubilježena kao jedan od biroa CIA.

— Čiji biro? — upita Hewson.

— Centralne agencije — još tiše prošaputa mladi inspektor.

— Kakve su to komplikacije?! — začudi se Hewson.

Stajao je nekoliko trenutaka zamišljen. Ali tada ga trže poziv na telefon. Javi se i odmah prepozna glas glavnog šefa službe Federalnog istražnog biroa za Chicago.

— Izvolite mister Porteru! Ovdje inspektor Henry Hewson — javi se grozničavo razmišljajući zašto li ga »gazda« zove.

— Slušajte pažljivo Hewsone! Osobno mi odgovarate da od stvari koje su se dogodile tamo ništa ne prodre u javnost. Cijela istraga mora se sprovesti u najvećoj tajnosti — čula se zapovijed.

— Je li to u vezi sa podatkom o vlasniku kuće? — upita inspektor Hewson.

— Stvar je najozbiljnije prirode i ništa ne smije prodrijeti u javnost. Ostala uputstva i objašnjenja dobit ćete naknadno — odgovori Porter i spusti slušalicu.

Ali nekoliko minuta kasnije pred zgradom je nastala gužva. Ulica je bila zakrčena automobilima kojih je svake minute bilo sve više. I svaki je nosio znak »Press«. Čitava vojska novinara, foto-reportera, tehničara sa televizijskim kamerama, reportera radio-stanica, sa mikrofonima i magnetofonima. Kamere uperene na zgradu i gužvu pred ulazom već su škljocale.

Inspektor potrča ka telefonu i pozva Portera... Javi mu da novinari već jurišaju na zgradu.

— Šaljem pojačanje! Ne dozvolite ulaz i ne dajte nikave izjave! — zapovijedi Porter i spusti slušalicu.

Hewson odjuri izvršiti naređenje. Ali njih nije bilo lako onemogućiti.

— Udaljite se! — vikao je policajac koji je stajao pred ulazom.

* * *

Jedan stražar ostade pokraj nje, a drugi ode nekud. Vratio se poslije nekoliko minuta.

— Ostavit ćemo je ovdje. Mi ćemo čekati gore da nam jave što da učinimo — reče svom saučesniku. — Idi i nađi vode i nešto hrane za ovu... — opsova nešto prvi.

Jane je šutila dok stražar nije izašao, a onda se obrati onome koji je išao da se izvijesti što će učiniti s njom.

— Vjerujem da znate što se događa sa otmičarima — reče mu, uperivši pogled u njegove tamne naočari.

— Znam! A sada šuti — prodera se gangster.

— A znate što biste mogli dobiti ako me oslobodite? — upita Jane.

— Rekao sam da šutiš! — opet viknu zločinac.

— Pola milijuna dolara u novčanicama i nakitu nije za odbacivanje — ipak dodade Jane.

Gangster ne reče ništa. — Mene i engleskog učenjaka oteli su da bi saznali neku naučnu tajnu. Ali ne znaju da ja imam gotovog novca i skupog nakita, skrivenog na jednom mjestu. To sada znate samo vi — nastavi ona smišljeno.

— Kad vas pritegnu, kazat ćete sve — prozbori gangster.

Jane primijeti da on posljednju rečenicu izgovara na sasvim pristojan način i tihim glasom.

— Ono što ne vjeruju neće ni tražiti od mene. Ali vi znate da vas čeka pola milijuna dolara. Pretpostavljam da ste sada »na dužnosti.« Ali kad budete smijenjeni, možete me preoteti i odvesti nekuda na nepoznato mjesto — nastavljala je ona.

— Ne pokušavajte mi podvaljivati ženskim lukavstvom — upade gangster.

— Vi potcjenjujete samog sebe. Pogledajmo činjenice. Ja ne znam ni tko ste ni kako izgledate. Kad me otmete reći ću vam na koji način ćete moći uzeti taj novac i nakit. Meni ovdje prijeti smrtna opasnost. Ali i vi možete ostaviti me u takvoj opasnosti, i ja ću umrijeti ako vi ne budete dobili novac. Onda ćete jednostavno javiti policiji, ili me

osloboditi na drugi način. Ostaje samo da otputujete nekamo daleko i da mirno poživite — završi Jane.

— Ali moji će me uništiti — primijeti gangster.

— Sve će se to pripisati doktoru Spenceu, ili nekom drugom. Vaši ljudi neće ni pomisliti da ste me vi oslobodili... Njene riječi prekide dolazak drugog gangstera, i ona zašuti. Vidjela je kako stavlja na stol dvije flaše vode i jedan kruh.

Ostaviše je bez riječi. Sa zasvođenog stropa svijetlila je blijedožutom svijetlošću jedna gola prašnjava žarulja.

— Jane obide svoj zatvor. Zaviri pod ležaj i odmjeri sve uglove. Osmotri teška vrata okovana zardalim polugama.

Gurnu ih, ali ona se ne pomakoše, što je bio znak da su izvana spuštene teški zasuni.

Ovamo nisu dopirali nikakvi zvuci izvana, ali Jane je s vremena na vrijeme nešto čula. Dugo nije mogla shvatiti kakav je to šum. Ostade zamišljena. Prenula bi se samo kada bi se šum pojavio. Konačno se dosjeti. Kleknula je na zemlju i prislonila uho osluškujući.

Ispod prostorije u kojoj je bila zatvorena prolazila je kanalizacija. Kad bi se odnekud naglo povećalo proticanje vode, ovdje se čulo kako nejasan šum.

Ona pomisli da li bi se moglo prodrijeti do tog kanala, i je li on od betona. Jeza joj prođe tijelom od pomisli na tu mogućnost i od gađenja zbog slike koju je zamislila. Trudila se da to zaboravi i uze komadić kruha da utaži glad koja ju je mučila.

A onda se uvi ponjavom i san je savlada. Sličila je na biser usred ljigave i muljem okružene školjke.

VIII

Novinari su bili prodrli u dvorište i dva policajca borila su se s njima spriječavajući im ulaz.

— Eno razbijenih prozora! — pokazivao je jedan novinar i snimao.

— A tamo su tragovi metaka! To je bila borba! — vikao je drugi.

Kad ugledaše inspektora na vratima prema dvorištu, formalno pregaziše policajce i opkoliše Hewsona.

— Tko je ubijen? — pitao je visoki nadmeni novinar.

— Je li istina da je ubijeni Brown radio za Centralnu obavještajnu agenciju? — skoro cvileći raspitivao se mali ćelavi reporter, izvirujući između ostalih.

— Kakva je to bila mučionica?

— Gdje je miss Withington? Jesu li je opet odveli?

— Je li uhvaćen netko od otmičara?

Pitanja su pljuštala, što je potvrđivalo da novinari znaju skoro sve, ili čak i više od samog inspektora.

— Tko vam je napričao sve te gluposti? — upita inspektor.

— Hoćete li dati izjavu ili nećete? — opet upita visoki novinar.

— Neće biti nikakve izjave! — jednostavno doviknu inspektor.

— Znači, treba da se oslonimo na vlastite izvore — zaključí netko među novinarima.

— Nosite se do stotinu đavola — progunda tiho Hewson i vrati se u zgradu.

Bio je oznojen i rastrojen. Malo ga ohrabri pristizanje nekoliko automobila, punih policajaca i agenata. Oni su dugo potiskivali novinare, ali sada se skupljala i masa prolaznika.

* * *

Već u jedanaest sati izađoše vanredna izdanja svih dnevnih listova. Ponavljali su se podaci o otmici, a onda je slijedila serija članaka,

komentara i reportaža. Svi su imali podatke — dobivene od dr Spencea.

»DOKTOR SPENCE SE OSLOBODIO UBIVŠI DVA OTMIČARA... JEDAN UBIJENI JE SLUŽBENIK NORTHWESTERN UNIVERZITETA I ČLAN CIA... DRAMA U MISTERIOZNOJ KUĆI... MUČENJE OTETOG UČENJAKA...«

To su bili naslovi koji su otkrivali dubinu zagonetke.

»Gospodin dr Christopher Spence ne želi sastati se s policijom, jer smatra da ova nije u stanju zaštititi ga, čak vjeruje da bi ga ometala u traganju za nestalom mladom profesoricom dr Jane Withington...« — pisalo je između ostalog.

Listovi su donijeli i fotografije kuće, detalje iz dvorišta, kojima su potvrđivali svoje podatke i kao najvažnije fotografiju ubijenog Browna uzetu sa propusnice CIA sa tobožnjim obrazloženjem da nisu imali drugu pri ruci.

Bilo je očito da dr Spence djeluje odlučno i da mobilizira javnost. To je bilo utoliko neprijatnije što je on bio stranac.

Već u dvanaest sati britanski konzulat se interesirao za sudbinu engleskog učenjaka. Čudna afera primila je gigantske razmjere koje ovakvom događaju može pružiti samo javnost.

Za slijedeće izdanje listova Federalni istražni biro morao je potvrditi osnovne navode listova. Negirana je samo tvrdnja da je Brown bio član CIA. Rečeno je da je istragom utvrđeno da je to falsifikat.

»Preostaje sumnja da je dr Christopher Spence umiješan u ovu aferu svojom krivicom i na negativan način, što se može zaključiti po njegovom izbjegavanju susreta s policijom, koju optužuje na nedostojan način...«

Ali baš to je dalo snagu potpune istine svemu onome što je Spence saopćio redakcijama, šaljući umnožene fotografije i pisma.

Telegrafske agencije, radio-stanice i televizija prenosili su vijesti o ovom događajima širom svijeta. Hiljade listova donosili su ogromne fotografije mlade i lijepe naučne radnice. Uzbuđenje je raslo.

Američka policija mobilizirala je sve svoje snage da što prije nađe otetu učenjakinju. Ali polovina agenata su pod tim izgovorom tražili doktora Christophera Spencea.

IX

Dočekao ih je sa izuzetnom radošću i pažnjom. Oči Petera Gorwalda prosto su sijale dok je "pozdravljao Luna.

— Kakva radost! Budite pozdravljeni u mom domu, gospodo! — vikao je stežući im ruke.

— Zaista je ugodno susresti čovjeka koji se raduje našem dolasku — reče Lun sjedajući u duboku skupocjenu fotelju.

— Ala ste im potprašili doktore! — oduševljavao se Gorwald.

— Ali ni ja nisam proveo uzalud ovih nekoliko sati od posjete gospodina Samuelsona.

— Zaista? — zainteresirao se Lun.

— Da, doktore! Uspio sam ponešto saznati. Baš pred pet minuta javili su mi kojoj je bandi pripadao ubijeni gangster Slezar. On je čovjek takve vrste da ništa ne poduzima bez naređenja svojih šefova — odgovori Gorwald.

— Znači, da ta banda je bila umiješana u otmicu. Ali zašto? — upita Lun.

— To ni ja ne shvaćam — zamišljeno odgovori Gorwald. Lunu nije bilo ni na kraj pameti da daje objašnjenje, a naročito ne ono pravo. Želio je da se ne govori o užasnoj tajni nauke. To je bio i razlog više da ne stupi u kontakt s policijom.

— Što se zna o šefovima tog Slezara? — upita domaćina.

— Zna se mnogo, i ništa. Prije svega, mogu reći da sam pročitao sve izvještaje u vanrednim izdanjima listova. Moj zaključak je da cijelu stvar vodi Trovač — objasni Gorwald.

— Tko je taj?

— Ni to se ne zna. Postoje dvije jake bande koje djeluju odavde, ali imaju filijalu u Los Angelesu, Las Vegasu, i tko zna gdje još. Na čelu jedne je netko koga nazivaju Trovač. Drugu vodi nekakav Strašni — pričao je Gorwald.

— Kako se može saznati da Slezar pripada Trovaču, a ne Strašnom ili nekom drugom tipu njihove vrste? — smijući se upita Lun.

— To je duga priča. Ja ću vam je iznijeti ukratko — reče Gorwald.

— Vi, nesumnjivo znate o gangsterizmu kod nas ono najvažnije i u općim crtama. Ako će vas možda iznenaditi činjenica da gangstersko djelovanje tjera poslovne i druge ljude da se pokore ili da se služe istim sredstvima.

— Mislite — gangsterskim sredstvima? — upade Lun.

— Da, baš to mislim. Gangsterski uticaj je toliko jak da čitav žvot nosi njegove tragove...

Gorwald je nastavljao svoju strašnu, iako prilično poznatu priču.

Rijetki su gangsteri koji napadaju banke i automatskim puškama vode bitke sa policijom. Suvremeni gangster je drukčiji. Neka za to posluži primjer Al Caponeovog »Sindikata«. On je udružio svoje gangstere tako da djeluju kao velika trgovačka organizacija. Poslije Al Caponeove smrti članovi »Sindikata« su nastavili da »posluju.« Imaju sposobne administratore i financijere, sačinjavaju godišnji obračun, dijele dividende i slično. To je započelo još u vrijeme prohibicije i krijumičarenja alkohola.

Piće su zamijenili drogama, ali i to je suviše opasno, i samo je dio njihovih poslova. Na to se nadovezuju tajne kockarnice, prostitucija, tajne kladionice, javne kockarnice, nadziranje i ucjenjivanje malih lokala, praonica rublja... Teško je nabrojiti sve te poslove u koje su duboko umiješani gangsterski prsti. Čak ni fizičke radnike na pristaništima i željezničkim stanicama ne puštaju da mirno liju znoj. Uzimaju ih pod svoju »zaštitu«, i oni moraju svakog mjeseca platiti »članarinu«. Inače bivaju prebijeni i izbačeni s posla. Gangsterske vođe i njihove porodice žive raskošnim životom. Imaju svoje vile i jahte, dioničari su u krupnim poduzećima i bankama. Za njih rade najbolje advokatske kancelarije. Ali, za svaki slučaj, tu je i vojska plaćenih ubojica.

— A kakvi su međusobni odnosi šefova bandi? — umiješa se Lun.

— Oni se lično ne obračunavaju, njihovi plaćeni ljudi vode čas tihi, čas oružani rat. Poneki vođa padne izrešetan mecima. Ali to se događa samo neopreznima. Za neke vođe gangstera zna se već decenijama, ali

nikad im nije učinjeno ništa na žao. Nema dokaza — nastavljao je Gorwald.

Nije htio mučiti svoje goste dugim pričama o onom čime se pune novine mnogih zemalja. Tko ne zna za Al Caponea, ili njegovu posmrtnu osvetu nad Tuhijem! Koliko je puta pomenuto ime New Yorkskog gangstera Franka Costella i njemu sličnih! Gorwald je htio doći samo do jednog zaključka.

— Sve to čini da i ja, kao industrijalac, moram plaćati stražare, da nosim oružje i da se često poslužim metodama koje nisu... — reče dajući nekakav znak rukom.

— To je užasno! — primijeti Lun.

— Užasno je to što se ljudi u takvim uvjetima izjednačavaju, po mnogo čemu, sa gangsterima. I onda se dogodi da i jedan već bogat čovjek postane, gangster, jer braneći se od ostalih, stvara svoju bandu — odgovori Gorwald.

— A policija? — upita Macferison.

— Od nje je mala korist. Ona rasvjetljava obične zločine i greške građana. Ali u gangsterske poslove se ne miješa. Zar nije bilo mnogo slučajeva da je otkrivena suradnja nekog policajca sa gangsterima? A koliko je neotkrivenih primjera! Gdje je onda sigurnost? — odgovorio je Gorwald, ponovno puneći čaše whiskyjem.

— Razgovor nas je odveo od onog što nas momentalno najviše zabrinjava — primijeti Lun.

Istina je, doktore! — potvrdi Gorwald. — Ja sam od vašeg prijatelja saznao neke detalje. Preko svojih ljudi oslušnuo sam malo što se priča. Govori se da se ostali gangsteri smiju nekom Vincentu Pearsonu izbijenog zuba. On je Trovačev čovjek.

— Gdje bi se mogao on naći? — upita Lun.

— To je teško reći. Postoji jedna jazbina, upravo vrlo lijepa jazbina na izlazu iz predgrađa Maywood. Pokazat ću vam to na planu grada. Divan bar, mnogo »dama«, diskretna kockarnica i slično. Tamo se često viđa neki John Gig. To je čovjek malog rasta, proćelav, zao... Lako ga je primijetiti po oštećenom i neprijatnom donjem kapku, koji visi, otkrivajući suzno i mutno oko. Ali teško mu je prići. Štite ga uvijek najmanje desetak revolveraša — objasni Gorwald.

— Kakva je njegova uloga u ovoj stvari? — upita Lun.

— To je teško znati. Ali se vjeruje da je on jedan od glavnih u bandi, ako nije baš i sam Trovač. U tom lokalnu koji ima romantično ime »Raj Bufala Bila«, viđa se i Vincent. Da ne pripada bandi malog Johna, ne bi tamo navratio više od jedanput u životu — nastavi Gorwald.

— Vi ste sakupili mnogo korisnih obavještenja, i mi vam mnogo dugujemo — reče Lun ustajući.

— Kad bi se znalo da sam ih ja prikupio, brzo bi me otpratili na onaj svijet. Ionako je u izgledu da me smaknu. Vidjeli ste to u Toledu — smijao se Gorwald.

Bilo je čudno kako ovaj čovjek prima hladnokrvno stvari od kojih mu ovisi život.

— Lun i Macferison htjedoše se pozdraviti, ali Gorwald ih zaustavi.

— Ne mogu dozvoliti da odete. Ručat ćemo zajedno, a onda bi bilo najbolje da se odmorite. Imam i bazen iza vile. Kupat ćemo se i prodrijemati na suncu. Danju ionako ne možete ući u »Raj« — uporno ih je pozivao Gorwald.

Prihvatiše poziv. Domaćin ih uvede u raskošnu uređenu blagovaonicu. Posluživale su ih sluge u livreji. Sve to podsjeti Luna i mornara na engleske običaje, i osjetiše da će im boravak u kući biti ugodan. Začudi ih samo to što u blagovaonicu nije ušao nitko od Gorwaldove porodice. Lun na zgodan način dade na znanje domaćinu da mu je žao što ne vidi nikog od porodice.

Ja nemam nikoga. Nisam se ženio, a sada je skoro kasno — smijući se objasni Gorwald.

Najbolje vino koje se moglo nabaviti u Chicagu, a koje su pili uz ručak, stvaralo je dobro raspoloženje. Sviđao im se ovaj robustni Gorwald, čije su svijetle oči odavale neko unutrašnje oduševljenje. Snažni četrdesetogodišnjak, bio je visoko podšišan, imao široka ramena i snažno tijelo, crnu kosu i tamne oči.

Lun ga je ocijenio kao odličnog psihologa, ali i beskrupuloznog čovjeka, čije moralne norme zaista stoje »pod uticajem okoline«. Nekakav unutrašnji instinkt gonio je Luna da sa interesom prati Gorwaldove riječi i da ga proučava.

Zbog toga prihvati poziv da se odmore kraj bazena, kupajući se i sunčajući.

— Računam da bi žensko društvo danas povrijedilo vaše raspoloženje — reče Gorwald — inače mogao bih pozvati nekoliko lijepih damai.

— Mislim da je najbolje da se odmorimo u tišini — odgovori Lun.

Uskoro su se na njihovim tijelima sušile kapljice vode, a njih trojica su drijemali, dok su najmanje hiljadu agenata i policajaca tražili čudnog doktora Spencea.

Poslije kraćeg sna Lun se probudi. Pogleda Gorwalda i Macfersona, čija su se snažna tijela znojila na suncu, a zatim se tiho spusti u bazen. Otpliva na drugu stranu i sjedne u jednu stolicu za sunčanje. Gledao je zamišljen u bistru vodu.

Jedna odluka sazrijevala je u njemu.

* * *

Opraštajući se od Petera Gorwalda i zahvaljujući na gostoprimstvu, Lun upita:

— Koji su glavni izvori prihoda Trovačeve bande?

— To sam vam skoro zaboravio kazati. Možda će vam koristiti.

Glavni izvor prihoda Trovačeve bande dolazi iz Las Vegasa. Mislim da je to najosjetljivije mjesto u koje bi se moralo udariti — odgovori Gorwald.

— Koliko mi je poznato gangsteri ne žele da se remeti mir u Las Vegasu. Tamo se i najveći neprijatelji iz različitih bandi smješkaju jedni drugima. Sva ubojstva događaju se. na drugim mjestima — primijeti Lun.

— Izgleda da ste vi odlično informirani, doktore Spence — nasmija se domaćin.

— Koja je točka tamo zanimljiva? — upita Lun.

— Pogledajte malo oko hotela »Flamingo«. Njega je podigla banda »Bugsi i Mejer.« Poslove je vodio Ben Bugsi Sigel. Nije najbolje baratao poslom, pa je ubijen, ali ne u Las Vegasu. Naslijedio ga je Gus Greenbaum. Kasnije je nađen izmasakriran zajedno sa svojom ženom u svojoj kući u Arizoni. Sada se ne zna točno ime onoga koji vodi »Flamingo« i desetak drugih hotela i lokala, ali je skoro sasvim sigurno da su tamo umiješani prsti Trovača i njegovih ljudi. Pogledajte

tamo — završi Gorwald, a pri tome su mu oči svijetlile kao da se raduje što će netko uznemiriti tu bandu i njenog vođu, Trovača.

Lun to glasno i primijeti:

— Izgleda da bi vas radovalo ako bi netko stao na žulj Trovaču i njegovima.

— Još kako! Disao bih slobodnije. Mislim da baš Trovač ima namjeru staviti šapu na mlinsku industriju i trgovinu žitom u Chicagu. A to zadire u moje interese — odgovori vedro i sa izrazom iskrenosti.

* * *

Slijedeća tri sata Lun i njegov drug obilazili su trgovačke radnje. Spremište i prostor oko zadnjeg sjedišta svog automobila punili su najrazličitijim predmetima. Bilo je tu, istina, i nešto pića i hrane. Ali svatko bi teško mogao predvidjeti čemu će to koristiti. Bilo je tu kompleta kazališne šminke, radničkih kombinezona i sportskih odijela; električnih uređaja, baterija i alata; gipsa, voska, raznih vrsti platna, kemikalija, plastične materije i kože; mjernih instrumenata, fotografskih uređaja za mračnu komoru i najraznovrsnijih boja, od onih za kosu i šminku, do nitro-laka za automobile... Ni savjestan popisivač ne bi sastavio listu svega toga, a još bi se iznenadio onome što je činilo najveći dio nabavke.

— Ostaje da nabavimo pisaći stroj i još neke sitnice — zaključio Lun ulazeći u robnu kuću.

Nekoliko minuta kasnije njihova kola se zaustaviše pred vilom kod Franklin parka. Lun ih doveze do zadnjih vrata, koja su bila zaklonjena od pogleda sa svih strana. Njih dvojica unesoše kupljene predmete i oznojeni potražiše kupaonice u prizemlju i na prvom katu.

Već se primicalo veče kad izađoše. Ali sada nitko, pa ni rođene majke, ne bi u ovoj dvojici prepoznao dr Spencea i njegovog pratioca Samuelsona.

Lun je imao tamniju boju kože, riđu kosu, bez sijedih vlasi, nov oblik nosa i nekoliko ožiljaka, koji su sasvim izmijenili njegov izgled. Lice mu je bilo punije i glas izmijenjen.

A Macferson nije se mogao prepoznati u ogledalu. Njegova kuštrava kosa sada je bila ravna i sjajna, dva madeža uljepšavala su mu lice, a nos mu je dobio ljepši izgled, jer su se izgubile sitne rupice,

nastale davno pod suncem i olujnim vjetrovima. Njegova gruba koža na licu bila je svijetlija i mlađa.

— Htio bih ovakav i dalje ostati — nasmijao se u čudu.

Na prvoj pošti Lun predade nekoliko ekspresnih pisama, a onda se odvezoše u centar grada i parkiraše kola, koja su sada imala drugu nijansu boje i novi broj, a zatim svratiše u odličan restoran. Njihova nova elegantna odijela činila su da im se portiri i konobari duboko klanjaju.

Sati su prolazili u tihom razgovoru. Macferson je morao ponoviti ranije data uputstva, a Lun mu je detaljnije objašnjavao neke tehničke stvari.

— Osjećam se kao da sam miniran — smijao se mornar.

— Opasno će biti samo ako pogriješiš. Inače, nemaš se čega bojati — objašnjavao mu je Lun.

Bilo je dvadeset i dva sata kad se pojaviše vanredna izdanja nekih listova. Lun kupi nekoliko novina, platiše račun i preseliše se u kavanu. Zavališe se u udobnu ložu, ka kojoj je strujao zrak iz aer conditiona.

— Svi su grizli — primijeti Lun gledajući krupne naslove. Čitao je:

TAJANSTVENI KRALJ PONOČI PORUČUJE... DR SPENCE DOBIO NOVOG SAVEZNIKA... GANGSTERIMA JE BAČENA RUKAVICA... MOŽE LI SE OVAKVO PISMO SHVATITI OZBILJNO?...

To su bili naslovi senzacionalnih izvještaja o pismu koje je uputio nepoznati čovjek. Ono je glasilo:

»Redakcijama čikaških listova i časopisa.

Otmica engleskog učenjaka dra Christophera Spencea i američke profesorice dr Jane Withington privukla je moju pažnju i stvorila mi tešku obavezu. Svaki pošten čovjek mora priskočiti u pomoć ugroženima. I ja smatram da se moram umiješati u nepoštenu borbu. Zbog toga postavljam zahtjev otmičarima: oslobodite Jane Withington u roku od dvanaest sati od trenutka objavljivanja ovog pisma. U protivnom ja lično osuđujem na smrt sve otmičare. Kaznu ću uskoro izvršiti. Dolazim u Chicago da zaštitim dra Spencea i

oslobodim dr Jane Withington. Napast ću gangsterske centre u Chicagu, Las Vegasu, Mineapolisu, Detroitu i New Yorku.

Preporučujem otmičarima da ozbiljno shvate ovaj zahtjev i da se sjete Falca, Maynarda, Hekate i desetine sličnih. Oni nisu ozbiljno shvatili moje upozorenje, i sada nemaju prilike da se kaju.

Lun kralj ponoći.«

Neki listovi govorili su o pismu kao o dobroj šali, drugi su izražavali sumnju u njegovu autentičnost, treći pozivali policiju da onemogući i gangstere i čudnog kralja ponoći. Ali svi su . donosili sadržaj pisma, a to je bila osnovna Lunova želja.

— Ovo je mlaz ulja na vatru. Sada će pobjesniti i gangsteri i policija i javnost... Još noćas treba djelovati. Predat ćemo i osobnu poruku — zaključi Lun obraćajući se Macfersonu.

— Gledaj donose i tvoju fotografiju — pokaza mornar jednu stranicu lista.

Sve novine su objavljivale da donose podatke o prošlosti i podvizima tajanstvenog Luna. U nekima se moglo naći nekoliko članaka preštampanih sa malim izmjenama iz starih londonskih novina, koje su izvještavale o sukobima zločinaca i kralja ponoći u Londonu.

Macferson je čitao:

»PRVA PRIJETNJA U HISTORIJI KRALJA PONOĆI... LUN JE PRIPREMAN DA POSTANE ZLOČINAC... PRED DVIJE GODINE LONDONSKI LISTOVI OBJAVILI SU: AKO ZLOČINCI NE PRIHVATE ULTIMATUM, U DVANAEST SATI POČINJE RAT IZMEĐU NJIH I KRALJA PONOĆI... TKO JE TAJANSTVENI LUN?«

Ispod jednog naslova pisalo je:

»Prošle su dvije i po godine od onog dana kad se završila afera oko Donalda Sickerta, nazvanog Lun, kralj ponoći. Cijeli svijet je znao da su tri velika gangstera pripremala Sickerta da postane savršeni zločinac.

Oteto siroče raslo je među gangsterima. Oni su mu odredili učitelje, školovali ga i nadzirali. Učio je kod istaknutih profesora i učenjaka a

uz to kod strašnog gangstera Maynarda. Desetina fakira, nastavnika džudoa i džiu-džice, opsjenara, žonglera, magioničara, obijača, revolveraša i stručnjaka za vještine svih vrsti učili su čovjeka koji je trebao postati savršeni zločinac. Uzeli su mu djetinjstvo i mladost i natjerali ga da uči, umjesto da se igra i radije.

A gangsteri su se radovali danu kad će njihov učenik početi djelovati. Naučio je nekoliko jezika, i moći će vršiti zločine širom svijeta. I dok bi on vukao za nos policije mnogih zemalja i Interpol, oni bi mirno nastavili da ucijenjuju, krijumčare droge, vladaju podzemljem, kockarnicama i javnim kućama i postali bi stvarni gospodari mnogih gradova.

Pripremili su mu i misteriozno ime — Lun, kralj ponoći.

I izvršili su prvi zločin: opljačkali su jednu banku, koristeći se nekim pronalascima genijalnog Sickerta. Tamo su ostavili i njegov znak, kojeg je on trebao da ostavlja pri svakom podvigu.

Ali Lun nije postao zločinac. Postao je branilac pravde. Pobijedila je nauka, pobijedio je humanizam. — Donald Sickert zavolio je ljude i odlučio da se bori protiv zločinaca. Držao je gangstere u uvjerenju da je njihov, a pripremao je veliki obračun. Ubrzo su Maynard, Brown i Falco bili mrtvi. Umjesto da postane vođa gangstera on ih je obezglavio.

A zatim je došlo do obračuna sa velikom bandom otmičara djevojaka u Londonu. One su spašene, a otmičari su izginuli, najviše u sukobu sa Sickertom. Ali on nije imao pravo da sam presuđuje, i našao se van zakona. Progonile su ga sve policije od engleskog Scotland Yarda pa do Interpola. Ipak on je uništio bandu ucjenjivača koju je vodila zloglasna Hekata, odnosno otrovna ljepotica Diana Dunningham.

To je čovjek koji je učinio mnogo za spokojstvo i miran život ljudi. Ali on je ostao usamljen i progonjen. Prijeti mu opasnost od razbojnika, gangstera, mafije, krijumčara i raznih zločinačkih organizacija. Ali ne manja opasnost prijeti mu od policije. Za njim su izdane stalne, vječne potjernice. Policija želi predati ga sudu, da mu sudi za desetine ubojstava. A svaki ubijeni bio je gangster, ili ubojica najgore vrsti. Njih je ionako čekala plinska komora, električna stolica ili vječita robija.

Lun je progonjen. Ipak on stupa u borbu bez straha. To je potvrđeno već yiše puta. Gangsteri će postupiti pametno ako ne zanemare njegov zahtjev. Postupili bi pametno ako oslobode otetu dr Jane Withington.

Takav je Lun, kralj ponoći, takav je Donald Sickert. Možda ga je to ime nekad vrijeđalo, jer su mu ga dali zločinci. Ali, on se njime služi kad stupa u borbu protiv zla, kao da ih opominje da će njihova djela svakako biti kažnjena. To ime postalo je pojam...«

— Oni su skoro doslovno štampali sve ono što je nekad napisao Markinch — reče na kraju Macferson.

Sada je Lun znao da je prvi potez učinjen po zamišljenom planu. A sada treba djelovati dalje. Lun se sjetio Dantona: »Smjelost, smjelost i još jednom smjelost...«

Pola sata kasnije njihova kola zaustaviše se pred velikom zgradom na kojoj su se palila svjetla reklame »Raj Bufalo Bila«.

— Ovaj raj ima reputaciju pakla — primijeti Lun.

— Da mister Oaklande! — vježbao se Macferson da upotrebljava novo ime svog druga.

— Vrlo ste ljubezni mister Fielde! — nasmija se Lun i lagano udari Macfersona šakom u rebra.

— Od takvih ljubeznosti čovjeku mogu puknuti jetra — šalio se novopečeni »mister Field«.

— Mislim da tvoju ne bi otkinula ni granata većeg kalibra — primijeti Lun.

— Stotinu mu... — poče Macferson jednu od svojih dugih psovki.

— Ali, mister Fielde! Zar nismo gentlemani? — opomenu ga Lun.

— To je teško zanimanje — uzdahnu mornar.

Udoše u veliki hol, obklečen mramorom iz Tennessija. Desno je bila velika kavana, koja je sada bila prazna i neosvijetljena, a lijevo silazilo se ka luksuznom noćnom lokalu, iz koga je dopirala muzika.

Sidjoše i sjedoše u bar. Punačka mikserka im se osmjehnu, a šef sale se nađe u blizini i pride Lunu čim ga ovaj pogleda.

— Želite li ložu, ili stol blizu podijuma? — upita ih, još uvijek malo naklonjen i sa osmijehom na usnama.

— Rezervirajte nam jednu ložu, ali za kasnije. Sami smo i pričekat ćemo malo ovdje — odgovori Lun.

Šef sale se pokloni, kimnuvši glavom sa razumijevanjem.

Poslije nekoliko minuta priđuše baru dvije djevojke, luksuzno obučene i upadljivo našminkane. Doprati ih jedan mladić, koji se izvini:

— Moram otići, i nesretan sam zbog toga.

A zatim prođe kraj Luna i zakači ga za lakat.

— Oh, oprostite! Nije bilo namjerno. Mogu li nekako popraviti svoju nespretnost? — zastade govoreći mekim glasom.

— Nije ništa. Hvala na ljubeznosti — odgovori Lun.

— Ja sam pravi nespretnjaković i jednom ću dobiti zbog toga. Smijem li, kao dokaz prijateljstva upoznati vas sa mojom sestrom Helen i njenom prijateljicom. Ja sam Abel Piklins — čavrljao je prilično ljupko mladić.

Lun mu pruži ruku i predstavi se kao Oakland, a onda mu predstavi mornara. Začas je bilo sklopljeno poznanstvo s djevojkama. Mladić se ponovno izvini i otrča, sasvim spretno i ne gurnuvši nikoga. Lun se smješкао promatrajući Helen Piklins.

Bila je to visoka i lijepa plavuša. Njenu ljepotu je za čovjeka od ukusa, krnjila izvjesna blaziranost pokreta i izraz lica. Tijelo joj je još imalo svježine, obline još nisu stezali uski steznici. Druga se zvala Terry Lay, i bila nešto niža, punija, izrazita crnka. Svaki čas je gubila naučene manire blazirane žene i postajala jednostavna priprosta i simpatična djevojka. Ali onda bi to i sama primijetila, i njene trepavice bi zaigrale, na licu bi se pojavio zavodnički osmijeh, a oblo koljeno bi se podiglo, izvirujući iz uske haljine.

Dva nova gosta zabavljali su se čavrljajući prijatno i promatrajući okolinu. Njihove bogate narudžbe pića odobrovoljiše djevojke i konobara. A bogate napojnice prodavačicama cvijeća i cigareta potvrđivale su da su to »pravi gosti«.

— Jeste li oženjeni, dragi? — pitala je Helena, šapćući Lunu na uho.

— Jesam... Ali žena je,, — poče Lun.

— Ne smeta, dragi. Pitala sam samo onako — nastavi djevojka svoj glupi razgovor.

Čavrljala je još neko vrijeme, ne uspjevši sastaviti ni jednu pametnu misao, niti postaviti ni jedno zanimljivo pitanje. Zato Lun pređe »u

napad«.

— Vi ste lijepi, simpatični i veseli. Svidate mi se — poče pružajući diskretno ruku k njenom bedru.

— Oh, i vi ste lijepi! — uskliknu djevojka i zagleda se u Lunove oči, koje su fascinirale, oduzimajući joj snagu.

— Htio bih da nas dvoje razgovaramo na samo — uzdahnu Lun.

— Kad bih znala da moj brat nije kod kuće — odgovori djevojka.

— A ima li neka soba ovdje? — upita Lun pogledavši ka stropu.

— Možda i ima, ali samo za stalne i poznate goste — odgovori djevojka.

— Pa mi smo već stalni i poznati gosti — nasmija se Lun.

U tom momentu blizu lože nađe se šef sale. Lun mu dade znak i on priđe. Diskretno pružena Lunova ruka sa dvadeset dolara hitro dotače konobarove prste.

— Može li se naći neki mirniji kutić? — upita Lun tiho.

Šef sale je nekoliko trenutaka razmišljao a onda odluči.

— Evo vam ključ. Pokažite ga lift-boju i on će vas odvesti na peti kat. Broj separea je na pločici ključa, koja je ujedno i znak da vas propuste — objasni šapatom i gurnu neprimjetno tanki ključ specijalne brave praveći pokret kao da popravlja nešto na stolu.

Pošto plati račun i .doda napojnicu, Lun povede društvo pokraj bara. Nađoše se kraj lifta i pokazaše ključ. Lift-boj ih propusti bez riječi i poveze ih do petog kata. Tamo ih dočeka uniformirani vratar i otprati ih hodnikom do određene sobe. Lun i njemu gurnu nekoliko dolara i šapnu:

— Kako se dobiva piće?

— Samo pozovite i possluga će doći — odgovori vratar i vrati se k liftu i stubištu.

Lun zatvori vrata za sobom, a onda se nešto sjeti i htjede da pogleda van. Ali vrata se nisu otvarala. Ključ je otvarao bravu samo izvana

— Što je ovo? Zaključani smo! — reče djevojkama.

— To je uvijek tako, dok ne platimo račun za sobu i... i usluge — nasmija se Helen.

— Ah tako! — prozbori Lun i odmah pozvoni za poslugu.

Pojavio se ogroman čovjek u konobarskom odijelu i saslušao narudžbu. Nekoliko minuta kasnije sve je bilo na stolu. Helen je namještala nekakvu ploču na električni gramofon, a Terry se je u drugoj sobi oslobađala steznika.

Macferson je treptao očekujući što će Lun učiniti. Ovaj se smješkao puneći čaše. Ponudi djevojke i svi se kucnuše. Sa gramofona dopirala je muzika. Jedan prijatan muški glas pjevao je jednu staru pjesmu iz Wisconsin.

Djevojke nisu se mogle obraniti od zijevanja. Helen se spusti na zeleni divan, a Terry zaspa u fotelji.

— Već su gotove — reče mornar kao da žali.

— Neka se odmore sirotice — dodade Lun i priđe prozoru.

Otvori ga i osmotri što se vidi odatle. Soba je imala prozore okrenute dvorištu, čija slaba svjetla nisu dopirala ni do prvog kata. Cijela fasada bila je s te strane zamračena. Lun se vrati k stolu, gurnu rezu na vratima separea da se osigura od nečijeg iznenadnog nailaska, a onda pogasi svjetla.

— Daj mi one ljestvice — obrati se Macfersonu.

Ovaj izvuče košulju i odmota sa pojasa tanke svilene ljestvice, a iz unutarnjeg džepa izvadi specijalne prečke, načinjene od nekog lakog metala ili legure. Prečke su bile duge svega osam palaca i točno su se uklapale u određena mjesta na gajtanima ljestvica.

— To je opasno — gundao je Macferson.

— Prozor ispod nas je otvoren i mračan. Moramo pogledati što ima tamo — reče Lun.

Nije bilo drugog rješenja i Macferson čvrsto zakači kuke za metalni okvir prozora. Srce mu je udaralo dok je gledao kako se Lun jednim pokretom prebacuje preko prozora i spušta niz ljestvice, kao da do zemlje nije bilo više od dvadeset metara.

Blizu donjeg prozora Lun se iskrenu. Glava i ruke su mu se našle naprijed, a nogama se nekako držao za prečke ljestvica. U jednoj urci držao je preostali dio ljestvica, da ne vise preko prozora i da ih netko ne primijeti, ako se nalazi u sobi.

Osluškiavao je nekoliko trenutaka, a onda proviri. Vidio je jedan salon iz kojega su vodila dvojica vrata. Ispod jednih se probijao uzan trak svjetla. Lun se spusti na prozor i dade Macfersonu znak da se i on

spusti niz ljestvice. Držao je ljestvice tako da ipak zadrži svog druga ako bi se gore nešto otkačilo. Ali sve prođu u redu, i Macferson se nađe pokraj Luna.

— Pripazi na ona vrata — šapnu i pođe prema vratima ispod kojih je dopiralo svjetlo.

Naglo ih otvori i upade, držeći revolvere u rukama.

Zastade iznenađen. Pred njim se nalazio radni stol iza kojega je sjedila jedna žena krupnih sanjalačkih očiju, koje začuđeno pogledaše pridošlicu.

— Tko ste vi? — reče Lun.

— Otkad je običaj da se dama prva predstavlja? — predbaci mu žena lupkajući prstima po stolu na kome su se nalazile kocke za igru, nekakva sitna sječiva, štipaljke i alatke.

Lun joj priđe bez riječi i povuče ju za ruku, stavljajući revolver u džep.

— Izadite ovamo i bez gluposti — reče oštro, uzevši jedno sječivo sa stola.

Ženu zahvati strah i ona uzdrhta.

— Što hoćete od mene? — upita.

— Pričajte mi o sebi — nastavi Lun i prinese joj sječivo.

— Pokušate li vikati, ili lagati, odmah ću od vašeg lica napraviti takvu ruševinu, da će vam smrt biti milija.

— Govorit ću. Što želite znati!

— Rekao sam.

— Zovem se Sofija Zaniboni. Znam nešto o ovim igračkama — pokaza na kocke i alatke — Radim u odjeljenju kockarnice.

— Tko vodi kuću?

— Izvjesni John Gig.

— Tko je Trovač?

— To ime nisam nikad čula.

— Kakva laž! Tko u Chicagu nije čuo za Trovača?

— Ispravljam se. Čula sam, ali ne znam tko je to. Nitko ne zna.

— Baš nitko?

— Rekla sam niko — reče ona i oči joj sijevnuše.

Lun izvadi nešto iz džepa i iz neke pumpice puhnu joj u lice.

Ona se odmah zanese, ali je on prihvati i spusti u fotelju. Brzo je veza, a onda nekakvom crvenom olovkom ucrtala dvije linije na njenom licu. Izgledalo je kao da je koža rasječena. Onda uze iglu na čijem se kraju nalazila gumena kuglica. Duž ucrtanih rana bočnu nekoliko puta i pritisnu gumenu kuglicu. Time joj ubrizga neku kiselinu, koja je mogla stvoriti utisak da je žena ranjena.

Pošto završi posao, veza joj usta i sačeka još minutu. Ona se osvijesti. Lun se osvrnuo tražeći pogledom ima li gdje ogledalo. Kako ga nije našao, opipa njenu torbu i izvadi žensko ogledalce. Stavi joj ga pred lice. Njene su oči, pune užasa, zurile u lik u ogledalu.

— To je samo opomena. Ako vičeš, ili lažeš, oderat ću ti svu kožu priprijeti Lun, trudeći se da svome licu dade zvijerski izraz.

A onda joj odveza usta.

— Tko je Trovač? — upita.

— To je glavni... Ali ja mu ne znam ime... Kunem se!

— Tko zna?

Ona je oklijevala nekoliko trenutaka. Lun podiže sječivo.

— Govori! — podviknu.

— Oni će me ubiti ako saznaju da sam govorila.

— Neće saznati.

— Samo Gig zna tko je Trovač. Bar je mislim da zna.

— Jesi li ti član bande?

— Jesam. Uzeli su me ovamo zbog vještine sa kockama. Poslije su vidjeli da znam i druge stvari.

— Prostitucija?

— Ne. To je bilo prije. Otuda su me uzeli.

— Gdje je soba u kojoj se nalazi Gig?

— On je negdje na prvom katu. Tamo se ne može prići, jer treba proći mnoge straže i sobe. Prima svaki put u drugoj prostoriji.

— Što ćeš reći poslije našeg odlaska?

— Zar niste sami? — upita ona i baci oči prema otškrinutim vratima.

Vidjela je samo rame i lakat Maofersonove ruke.

— Uostalom pričaj što hoćeš. Ali pazi na ovo. Predat ćeš ovo pismo Gigu. Ja ću to provjeriti. I kaži mu da si razgovarala sa Lunom, kraljem ponoći.

Ona zinu i oči joj se ukočiše. Lun joj opet naglo puhnu pumpicom u lice i ona izgubi svijest. On joj zatim otvori usta i uspe iz jednog papirića malo praha među zube. Odveza je i obrisao joj ucrtane rane sa lica, a onda je položi u fotelju primaknuvši i drugu. Uze pismo iz njene ruke i stavi ga na vidno mjesto usred stola.

Nekoliko minuta kasnije on i Macferson bili su opet u gornjoj sobi. Djevojke su još uvijek spavale. Lun pokaza rukom da ih prenesu na krevet. Svukoše im haljine i smjestiše ih pod pokrivač, a onda pozvoniše.

Gorostas se pojavi i Lun mu reče da izračuna sve što treba platiti. Konobar je bio u neprilici i osvrtao se, jer mu je bio potreban određeni znak djevojaka.

— One lijenčine su se opile i spavaju. Probudite ih — reče Lun, tobože završavajući vezivanje tek pokvarenog čvora na kravati.

Gorostas otvori vrata spavaće sobe i ugleda djevojke, ali tada ga Lun tresnu po glavi, i on se sruši bez glasa. Opipa mu pojas i na lančiću mu nađe drugi ključ koji je otvarao vrata s ove strane. Za svaki slučaj otvorio mu je usta i usuo ostatak bijelog praha. Gorostas je morao spavati još dosta dugo.

Vratar kod lifta sumnjičavo ih pogleda i osvrnu se da vidi dolaze li djevojke. Lun iskoristi taj momenat i zviznu ga iz sve snage u vilicu. A onda ga povuče u ugao hodnika i pozva lift.

Lift-boj htjede proviriti. Ali mu Macferson zatvori ulaz širokom ramenima.

— One će doći kasnije, kad se otriježne — reče Lun i zalupi vrata.

Dok je lift kretao, Lun izvadi nešto iz džepa i podnese mladiću pod nos. Ovaj je nekoliko trenutaka gledao začuđeno a onda mu kapci otežашe, pa zatvori oči. Macferson ga pridrža i postavi na pokretno sjedište kabine.

Izađoše mirno iz zgrade i sjedoše u kola. Vozili su velikom brzinom, skrećući u razne ulice i motreći da li ih netko prati. Ali sve je prošlo mirno.

— Volio bih vidjeti lice tog Trovača kad bude saznao što smo sve izvodili u njegovoj jazbini — reče Macferson.

Obećali smo mu skori posjet v reče Lun i pruži mu kopiju pisma kojeg su ostavili na stolu Sofije Zaniboni.

Macferson je čitao:

»Trovaču i njegovoj bandi.

Ovo je posljednja opomena. Pustite dr Jane Withington, ili će početi obračun. Rastjerati ću sve vaše razbojnice, čiji mozgovi rade jedva kao u slabo napravljenih robota. Čekajte me opet u vašim jazbinama ovdje, u Las Vegasu i drugdje. Sve ću ih razoriti ako djevojci bude učinjeno bilo što na žao. U slučaju da ne ispunite moj zahtjev, znajte da ste osuđeni na smrt. Čudit ćete se kako to obećanje brzo ostvarujem. Lun, kralj ponoći.«

— Da poderem ovo?

— Ne. Napisat ćemo adresu hotela u Las Vegasu i ubaciti u poštanski sanduk — reče Lun.

Zastadoše kod jednog sandučića za pisma. Lun na koljenu napisa adresu dobijenu od Gorwalda i zalijepi marke, a onda ubaci pismo u sandučić.

Zatim se odvezoše prema vili kod Franklin parka. Prije nego što će leći, Lun poprska kola nekom tekućinom, i ona poprимиše raniju boju. Promijeni i tablu s brojem, a onda pođe u vilu.

Svitalo je kad spustiše zastore i legoše da se odmore. Ali Lun je još dugo mislio na Jane. Tuga i srdžba, zajedno sa ljubavlju, narastali su u njemu.

X

Poslije svega što se dogodilo u »Raju«, poplavio od srdžbe i uzdrhtao od nemoći, John Gig je ispitivao najprije barmana i šefa sale u noćnom lokalu, a zatim lift-boja. Oni su zbunjeno odgovarali trudeći se da što bolje opišu Luna i Macfersona.

— Vi ste luđaci! — vikao je Gig trepćući lijevim okom, dok mu se opušteni kapak desnog oka samo neprimjetno trzao. — Kao da je svaki od vas vidio druge ljude! Niste u stanju zapamtiti jednu prokletu njušku!

Prijetio je kaznama, smrću, mučenjem. Ali nije mogao utvrditi kako izgleda neprijatelj, i to ga je sve više ljutilo.

Kad dovedoše Helen i Terry, on je dugo šutio, pažljivo ih promatrajući. Znao je da će ove djevojke početi mucati i sasma izgubiti pamet ako počne vikati na njih. Zato se trudio da stiša srdžbu.

— Sjedite djevojke — reče tiho.

One se skupiše na foteljama, očekujući izlive srdžbe ovog otrovnog čovjeka.

— Ispričajte mi što se dogodilo — nastavi on najblažim tonom.

Helen je pričala brzo i bez nepotrebnih opširnosti o svemu što se dogodilo do trenutka kada ju je uhvatio san.

— Probudio nas je konobar sa kata, udarcima i trzajima za kosu. To je sve što znamo — zaključila ona.

— Kako izgledaju ta dva čovjeka? — upita Gig.

— Mlađi je visok i lijep — odgovori Helen.

— Što znači biti »lijep«? — već je počeo podizati glas.

— Imao je lijepu glavu, snažno i vitko tijelo...

— Gluposti! Nema lijepe glave? Posebne crte treba znati! Ima li ovakovo oko? — vikao je Gig trepćući. — »Lijep je...« Pa onda »lijepe oči«! Da se nisi zaljubila u svog hiljadu i stotog dragana? — nastavljao je Gig, unoseći svu snagu svojega cinizma.

Helen počne treptati, i oči joj se napuniše suzama.

Ni Terry nije bolje prošla. Ona nije govorila da je Macferson lijep.

— On je bio tako srdačan i izgledao je onako... vrlo simpatičan — izgovori i ušuti videći da se zdravo Gigovo oko raširilo, a tijelo se podiglo sa stolice iza pisaćeg stola.

Jurnuo je na njih i počeo ih tući. Bacio ih je na pod i udarao nogama, čupao im kosu i derao haljine. Njegov bijes se nije stišavao, ali tijelo se umorilo, i on pozvoni.

— Vodi ih, i neka mi nikada više ne izađu pred oči! Najbolje je da idu u »Pakao« — zapovijedi dahčući.

Djevojke vrisnuše. »Pakao« se zvala jedna kućerina u kojima su djevojke držane kao u zatvoru i morale su »činiti usluge« idući iz sobe u sobu, gdje su ih čekali propali ljudi, pijanci narkomani i ostali ološ najgore vrste. Živjeti godinu dana u toj kući značilo je postati fizička i moralna ruševina. Kazna slanjem u »Pakao« mogla se izravnati sa smrću, a za biće koje je sačuvalo i najmanji djelić samopoštovanja i osjećajnosti, bila je gore od smrti.

Nekoliko minuta kasnije uguraše uplakane djevojke u automobil. Njihova sudbina bila je zapečaćena.

Na redu je bila Sofija Zaniboni. Ali ona nije bila uplašena i ušla je smješeći se skoro prezrivo.

— Halo, Gig! Gadne neprilike, zar ne? — doviknu mu još s vratiju.

Ona je bila djevojka koju je Gig upoznao još kad je bila usamljena varalica, kad još nije poznao Trovača. Mršava i preplašena sedamnaestgodišnja djevojka služila je kao »posluga« u jednom noćnom lokalu, ali je morala biti »potpuno ljubezna« prema gostima. Kasnije ju je vlasnik lokala sve više uplitao u svoje mreže.

Otuda ju je izvukao Gig, kad je već postao moćan. Naučio ju je da pravi lažne kocke, namjestio ju u kockarnici i obasuo novcem. Ali, za uzvrat opkolio ju je stražarima i zabranio joj da se vezuje sa drugim ljudima. Postala je u pravom smislu riječi robinja ovog nastranog gangstera. Mogla je uživati u mijenjanju boje kose, naručivanju najskupljih haljina i kockanju u velike sume novaca. Ali korak dalje od toga značio bi za nju smrt. Ona je to znala, kao što je znala da je već ubio dvije djevojke koje su pokušale pobjeći iz jednog od Trovačevih lokala. Šaputalo se da je Trovač sačuvao neke nepobitne dokaze o ovom i drugim zločinima malog Giga i time ga drži u sigurnoj

pokornosti. Sofija Zaniboni nije imala smjelosti da pokuša bijeg. Samo su njene krupne, crne oči sakupljale sve više tuge. I sve češće kapale su iz njih suze u časovima kad je bila sama.

— Sjedni draga — nježno joj reče Gig i premjesti se od pisaćeg stola u fotelju nasuprot njoj.

— Ovdje je mračno. Zašto ne otvoriš prozor? Vani je divan sunčani dan i još nije vrućina — reče Sofija.

— Sofi, draga, ti znaš da ja nisam navikao na dnevno svjetlo — pokušao se nasmiješiti Gig, ali ustade i razmaknu zastore.

— Pričaj mi kako se to dogodilo — reče sjedajući.

Djevojka ode do prekidače i ugasi električna svjetla, koja su joj smetala, sada kad je sunce već bilo visoko odskočilo nad velikim gradom. Još u hodu počela je pričati, ne skrivajući ni jedan detalj.

— I ti si mu rekla o meni?! — poskoči Gig.

— Što sam mogla? Nečim me uspavao, a kad sam se osvijestila imala sam na licu dvije strašne rane.

— Kakve rane? — zablenu se Gig u Sofijino lice.

— Bio ih je nacrtao i ubrizgao mi je nešto od čega su me te nacrtane brazgotine boljele kao prave rane. Užas me je zahvatio i nisam znala što da učinim — odgovori ona kao da je to obična sitnica.

— Što si mu još rekla? — smrknuto ali bez grubosti upita Gig.

— Nije se dugo trudio. Imam utisak da mu je jedini cilj bio da preda pismo i da nas zaplaši — odgovori ona.

— Da je netko drugi brbljao o meni, draga Sofi, ne bi ga više bilo. Ali ti si moja slabost, i možda moja nesreća.

— Ili ti moja! U kakvu si me robinju pretvorio — jetko i skoro zaplakavši, prekide ga Sofija.

— Sofi!

— Ne zovi me Sofi! Imam ja svoje ime Sofija Zaniboni! Molila sam te hiljadu puta — uzjoguni se ona.

Gig je šutio gledajući u svoje cipele. Znoj mu je izbijao po svijetloj površini tjemena i slivao se u ostatke kose. Idi... Moram završiti neke poslove — zaključti tiho, ne dižući pogled.

Da je počeo vikati, da je njegov bijes izbio makar i jednim dijelom, razbuktao bi se u bezumlje, i Sofija Zaniboni bi već ležala mrtva, pred

njegovim nogama. Izgledalo je da je ona instinktivno osjetila opasnost pa zato izađe bez riječi, trudeći se da hoda nečujno.

Pošto ispi dobar gutljaj whiskyja, pogleda na sat. Bilo je vrijeme kad je mogao početi razgovor. Pritisnu dugme pod stolom i baci pogled prvo prema vratima, a onda prema prozoru. Odjednom nastade mrak. On opsova i kresnu upaljač, a onda upali električno svjetlo. Još jednom provjeri da li je sve u redu. Vrata i prozori bijahu nestali. Na pritisak dugmeta pokrenule su se sve velike specijalno ugrađene ploče i osigurale njegovo gnijezdo od prisluškivanja i napada.

A zatim otvori veliki sef i izvuče specijalnu radio-stanicu. Stavi slušalice i uključi uređaj.

— Govori kec tref, govori kec tref! — reče u mikrofona.

— Slušam, slušam, spreman sam! — začu se odgovor.

Gig uze tri knjige. Bili su to razni rječnici.

— Treći, tri stotine devet, sedam. Sto osam, tri, dvjesto dvanaest, dvadeset — govorio je polako, prelistavajući rječnike.

— Prvi, deset, sedam. Dvjesto jedan, devet — začu se odgovor.

To je bila šifrirana lozinka kojom se potvrđivalo da je uspostavljena prava veza. Rječnici su služili i kao ključ za dešifriranje onih dijelova razgovora koji nisu mogli biti otvoreni. Mali karton ispisan imenima mjesta i neakvim drugim podacima; služio je za dešifriranje onih riječi kojih nije bilo u rječnicima. Tu je bilo jedno od posljednjih pisama koje je Gig dobio. Ono je imalo samo nekoliko redaka:

»Lun — gost

Jane — tvoja sestra

Pesi — zaručnik

Brown — bolesnik

Strašni — ujak

Likvidirati — nagraditi«

Uzimajući u obzir promjene šifre i dopune naziva za nova lica, kojih ranije nije bilo u čudnom kodeksu dvaju gangstera, nastavljao se razgovor. Gig je pričao što se sve dogodilo u »Raju Bufalo Bila«.

— Cijelu ovu stvar iskoristit će ujak — primijeti Trovač, jer je on bio sugovornik u ovoj radio vezi.

— Ne znam što bi bilo najbolje — reče Gig neodlučno.

— Bolesnik je imao nekakav plan sa tvojom sestrom i njenim prijateljem. Ali sada se ne fna što je htio. Njegova smrt je učinila nepotrebnim dalje držanje tvoje sestre pod kontrolom — govorio je Trovač.

— Da je zamolim da se ne ljuti i da je pustimo da radi što hoće? — upita Gig.

— Svakako dragi prijatelju. Ne treba izazivati gosta, koga inače slabo poznajemo — čuo se odgovor.

— Imaš li još naloga?

— Ti si umoran i na tom mjestu momentalno pretrpan poslovima. Mislim da trebaš otići u toplice i ostati tamo neko vrijeme. Pripazi na sebe. Zabrinjava me tvoja djevojka. Nju bi, možda, trebalo nagraditi, ali znam da ti to ne želiš, i prepuštam ti da sam odlučuješ. Najbolje je da je odvedeš sobom, pa nek joj to bude umjesto nagrade — smijao se Trovač.

— Kome da ostavim poslove ovdje? — upita Gig.

— Neka se o tome pobrine zaručnik — čuo se odgovor.

— Hoćemo li poduzeti nešto sa mojom sestrom?

— To nije potrebno. Ona će se sama pobrinuti o svemu. A tu su gost i drugi da joj pomognu. Zaključeno! — čuo se glas i prijem se prekide.

Gig pozva nekog telefonom i zapovijedi:

Neka dođe Pearson.

Zatim pritisnu dugme i ploče sa vrata i prozora bešumno skliznuše u stranu. Gig spakira radio-stanicu i ostali materijal i zaključa sef. Tek što je bio gotov Pearson pokuca na vrata.

— Došao sam po pozivu — javi se i stade kod vrata.

Dodi bliže — naredi Gig i počeka da Pearson dođe pred stol.

— Zvao sam te zbog one djevojke. Ona i stranac su oteti po zahtjevu jednog našeg prijatelja. Ali sada se pokazalo da je ta otmica bez vrijednosti, naročito otkad je Brown ubijen. Osim toga podigla se nepoželjna prašina. Djevojku treba odmah pustiti. Pođi tamo i učini to, ali pazi da ne izgubiš još koji zub — govorio je, Gig.

— Razumijem šefe — odgovori Pearson i ode.

Bilo je podne kad Gig izađe u dvorište »Raja«. Sa njim je bila i Sofija. Udoše u velika kola koja je vozio uniformirani vozač.

— Ne zapadni aerodrom! — zapovijedi Gig.

Automobil krenu brzo i na izlazu skoro pregazi dva radnika u plavim umazanim kombinezonima. Kočnice škripnuše, i jedan od njih skoro padne preko prednjeg blatobrana.

— Kako voziš?! — viknu vozaču i zaviri u kola.

Gig ga zvjerski pogleda, ali kola nastaviše opet naglo povećavajući brzinu.

Ona dva radnika se pogledaše i udoše u dvorište noseći svoje sandučiće s alatom.

— Kuda vas dvojica naroguši se vratar zadnjeg ulaza, prepriječivši im put.

— Evo poslali su nas da popravimo — odgovori visoki radnik i pruži nekakvu listu.

Na njoj je bio štampani naslov i pisalo je olovkom:

»Nalog za naručene popravke — Raj Bufala Bila.

Dvije kade u kupaonicama su neispravne. Jedan grijač prekorio.

Četiri slavine kaplju.

Jedan patent u toaletu ne funkcioniра.»

— Javite se tamo, kroz ona vrata, pa prva desno — objasni vratar i poprati ih pogledom.

Kad udoše u prvu prostoriju koju im vratar bijaše označio, radnici ugledaše dva muškarca kako lijeno igraju karte i puše cigarete, od kojih je u sobi bilo zagušljivo kao u plinskoj komori. Visoki radnik im pokaza nalog.

— Tko će nam pokazati gdje su ovi kvarovi? — upita.

— Kakvi kvarovi? Mi imamo svoje ljude. Nikad ne zovemo iz vana... Čekaj, prijatelju — podiže se gangster i ruka mu pođe pod kaput.

Nije stigao potegnuti revolver, jer ga strašan udarac baci na pod. Drugi radnik je već držao uperen revolver.

Lun i mornar — jer to su bili njih dvojica — pretresoše džepove gangstera, oduzeše im revolvare, a onda ih vezaše i za svaki slučaj, dodadoše po dobru dozu naročitog praška za uspavljivanje. Jednog

gurnuše pod zamašćeni ležaj, a drugog u plakar iza vrata. Zatim izvukoše ključ sa unutrašnje strane i zaključaše sobu izvana.

Penjali su se uskim sporednim stubištem. Na drugom katu sretoše još jednog revolveraša, koji ih zaustavi. Morali su i njega umiriti, i strpaše ga u odškrinuti plakar na kraju hodnika. Srećom, .ključ spremišta je bio u bravi, i oni ga okrenuše i izvukoše.

Spustiše se na prvi kat i krenuše hodnikom. Začudi ih što su postojala samo jedna vrata, široka i čvrsta. Ostali zidovi sa obe strane hodnika bili su glatki, da je hodnik sličio na nekakav tunel, osvijetljen jakim žaruljama. Nisu ni slutili da ih gleda nekoliko pari očiju, kroz specijalna sočiva, prikrivena u zidu.

Lun pride velikim vratima i otvori ih. Nađe se u nekakvom holu. Macferson proviri za njim, pa i on uđe.

— Koga tražite? — upita stari gangster skoro nezainteresirano.

— Pokažite nam tu kupaonicu u kojoj treba nešto popraviti — reče Lun.

— Ovuda se ulazi. Ali ja ne znam koju kupaonicu. Ima ih tri... Uostalom, pogledajte — doda stari i otvori im vrata.

Oni udoše, ali ih trže iznenadni tresak vrata, koja za njima zalupi stari gangster. Osvrnuše se lijevo i desno. Ono što su vidjeli ukočilo bi udove svakog drugog čovjeka. Šest revolvera bilo je upereno u njihove grudi.

— Što je to? Mi ne popravljamo revolvare — nasmije se Lun.

— Ruke u vis! Da najprije pogledamo tko ste! — podviknu jedan gangster.

Lun za trenutak uzdrhta, ali ne zbog ovog uzvika, nego zbog čovjeka koji je bio među gangsterima. Bio je to Vincent Pearson, gangster koji je izgubio zub prilikom otmice.

Podignuvši ruke, Lun i Macferson ispustiše sandučice s alatom, koji muklo tresnuše na debeli čilim.

— Pogledajte tko su te ptičice. Ja moram ići, jer mi je Gig naredio da nešto učinim — reče Pearson i obide zarobljene.

Lun sa žaljenjem skrenu pogled za čovjekom koji je lupao na vrata da mu se otvore. A tada se odluči. Neprimjetno pomače nogu do sandučića sa alatom i donom gurnu jednu ručicu. Macfersonu nije izmaknuo ovaj pokret, on zaustavi disanje. Vidio je da se i Lunove

grudi umiriše. Trebalo je izdržati samo četrdeset sekundi, što za njih dvojicu nije predstavljalo teškoću poslije mnogih vježbi.

Stari gangster ne otvori odmah i Lun se obradova. Pearson mu neće izmaknuti, jer je plin, ispušten iz sandučića, već morao djelovati.

— Što je to? — uspije izgovoriti Pearson, koji je bio najudaljeniji.

Ostali gangsteri su već bili paralizirani. Ruke sa revolverima im klонуše, i oružje popada na pod. Još nekoliko sekundi tijela su se borila da održe ravnotežu, a onda popadaše. Pearson poteže revolver, ali ne stiže podignuti ga i opali. Ponestade mu snage, pa se i on sruši na zemlju.

U tom trenutku vrata se odškrinuše i na njima se pojavi stari, oprezni gangster. Držao je revolver u ruci. Nije bilo drugog izlaza, pa Lun opali iz svog revolvera sa prigušivačem. Starac se uhvati za vrata i poče posrtati, pridržavajući se za veliku metalnu kuglu koja je stajala sa one strane umjesto kvake.

— Proklet.da si!... Ja... Najbrži revolveraš... Cijelog Chicaga... A — Ah — proklinjao je i ječao stari gangster.

A onda mu krv pokulja na usta i oči se ukočiše. Smrt se konačno uselila u tijelo čovjeka koji je bio jedan od onih klasičnih, pred pedeset godina čestih, ali sada rijetkih ljudi koji su ubijali ne razmišljajući. Kad bi mu se sudilo za počinjene zločine, trebalo bi da ima hiljadu života. Toliko puta bi trebalo da bude stavljen na električnu stolicu.

Ali Lunu je bilo neprijatno što je on morao biti onaj koji sudi čovjeku čija je kosa bila bijela kao snijeg. Dok je on stajao nad mrtvacein, mornar je vrijedno radio oko onesviještenih, jer je djelovanje plina bilo brzo, ali kratkotrajno.

Lun se trže, otrča. do ulaznih vrata, i uvjeri se da su zaključana. Dakle, gangsteri su primijetili dolazak i otvorili ulaz da puste »goste« u zamku.

— Sa ove strane smo osigurani — reče tiho i pođe tiho ka drugim vratima. Otvori ih i pogleda u hodnik, iz koga su se desno i lijevo odvajala vrata. Nije bilo nikoga. Dakle, svi čuvari Johna Giga bili su se sakupili da dočekaju njega i Macfersona. A Lun je znao da Gig nije više ovdje, jer ga je prepoznao u automobilu pokraj lijepe kockarke Zaniboni.

Vrati se Macfersonu i uvjeri se da je ovaj svim gangsterima vješto stavio čvrste veze, pritegnute nerazriješivim mornarskim čvorovima.

Obidoše čitav kat. Ne nadoše nikoga.

— Ovdje smo sada kao u tvrđavi — primijeti Macferson pipavajući čelične ploče, koje su se navlačile pri dodiru dugmeta u Gigovoj sobi.

— Da dovedemo ovamo sve zarobljenike? — reče Lun.

Odvezaše noge već osviješćenim i smrknutim gangsterima.

— Bez gluposti, naprijed! — viknu Macferson i poprati prvu dvojicu, koji su bili vezani jedan za drugog.

Lun dovede drugu dvojicu i poslao mornara po preostalu dvojicu čije noge još nisu bile odriješene. Macferson ih jednostavno dovuče, držeći ih za ovratnike i ne razvezujući im spona na nogama. -

— Pearstone, gdje je Jane? — bilo je prvo Lunovo pitanje.

— Otkud mi znate ime? — upita gangster.

— Neki gangsteri se smiju izvjesnom Vincentu Pearsonu, koji je izgubio zub u jednoj otmici. Da nisi ti taj nesretnik? — upita ga Lun prijetećim glasom.

Gangster je šutio. Gledao je Luna mijenjajući boju lica.

— Vi... Vi ste... — počeo je mucati.

— Šuti, Vincent! Ne smiješ reći ni jednu jedinu riječ, osim odgovora na ono što te pitam. Da si izgovorio ono što si mislio, potpisao bi time smrtnu osudu svim ovim ljudima — pokaza Lun na ostalu petoricu gangstera.

— Ali, vi ćete me ionako ubiti — izusti Pearson.

— Da, to ću učiniti, jer sam to obećao — odgovori Lun.

— Ne, ne ubijajte... Poštedite mi život... Ionako je Gig naredio da pustim Jane... Ona nam više ne treba jer je samo Brown znao zašto smo je oteli... I doktora Spencea — brzo, ali sa prekidima punim dahtanja i grčeva, govorio je Pearson.

— Gdje je Jane? — upita Lun.

— Do jučer je bila u jednoj kući kod jezera Wolff. To je južno predgrađe...

— Znam, kod Withinga. Ali gdje je sad? — prekide ga Lun nestrpljivo.

— Sinoć je odvedena na brodic »Sawana« usidren na jezeru Michigan, jednu milju jugoistočno od predgrađa Withinga. Tamo je čuvaju dva čovjeka — odgovori Pearson.

— Je li to istina? — upita Lun unoseći mu se u lice i gledajući ga u zjenice.

— Istina je... rekao sam... da spasim život — odgovori Pearson i obazre se na ostale gangstere — kao da se izvinjava.

— To nije dovoljno da spasiš život. Trebalo je da Jane bude ranije puštena. Nema oprostaja. Ali dat ću ti šansu — reče Lun i priđe mu. Presiječe veze na njegovim rukama i nogama i gurnu ga ka zidu.

— Borit ćeš se za život. Ako pobijediš, pustit ću te da odeš. Ako me ubiješ, moj drug će poštovati moju želju i moje obećanje — reče Lun i pritisnu dugme, da bi navukao zaštitne blokove na vrata i prozore.

Pearson je stajao pokraj zida i očekivao.

— Kako ćemo se boriti? — Ja nemam oružja... Sve ste mi oduzeli — reče, videći da mu se Lun približava.

— Niti ja neću upotrijebiti oružje — odgovori Lun i pruži svoj revolver Macfersonu.

— Ne bi se trebao tući sa tom huljom, sto mu prokletih morskih pasa i milijuna gadnih polipa! — gundao je mornar.

Lun priđe na odstojanje za borbu.

— Počni prvi, jer ako počnem ja tvoja šansa će biti i suviše mala — reče gledajući gangstera.

Pearson se iznenada baci u stranu, umjesto da napadne ravno, a onda pokuša jedan bočni napad šakom desne ruke, da bi trzajem tijela došao protivniku iza leđa. Ali on nije bio dorastao Donaldu Sickertu, učeniku vrsnih vještaka sviju oblika borbe.

On udari Pearsona u vilicu i okrenu se munjevito, kako bi ovaj pomislio da je u situaciji da napadne s leđa. Gangster se održa na nogama i ispljunu krv i još jedan zub. Njegovi vezani drugovi se nehotice nasmijaše, sjećajući se šala na račun ranije izgubljenog zuba.

Tek sad je Pearson bio spreman za pravu borbu. Bijes je proključao u njemu, i on se baci na Luna koji ga zahvati i prebaci preko glave. Nekoliko trenutaka gangster je ležao, a onda ustade i pognut pođe u napad. Dočeka ga serija udaraca u lice.

— Ubit ću te!... Da, moram te ubiti... — dahtao je pokušavajući uhvatiti Luna za ruke.

Ovaj je znao da gangster to želi, i da će pri tome upotrijebiti zube, da njima zakolje kao zvijer. A bilo je već dosta borbe, i Lun raširi ruke. Ispruženi dlanovi nadoše se mirni u zraku, kao na početku neke gimnastičke vježbe. Pearson jurnu na nezaštićeno tijelo svog protivnika.

Ali dlanovi Lunovih ruku iskrenuše se prema gore i njihove ivice sjecimice padoše se obje strane na gangsterov vrat. Pearson pade i ne pokrenu se više ni jednim dijelom tijela. Macferson priđe i prevrnu ga. Bio je mrtav.

— To je sam đavao, sam Lun — šapnu jedan gangster.

Lun i Macferson su se nešto dogovarali tiho šapućući.

— Gdje je John Gig? — upita Lun prilazeći vezanim gangsterima. Nitko ne odgovori.

— Zar ne znate ništa o svom šefu?

Opet šutnja.

Umoran od borbe. Lun stade ispred njih. Dugo je gledao u oči onoga koji je prvi progovorio kad su upali u sobu pred šest uperenih revolvera. Taj zdepasti i šutljivi gangster, čiji je pogled odavao najviše mržnje, a najmanje straha, morao je biti najstariji u grupi.

Prolazile su minute, a onda Lun poče polako, sugestivno i razgovijetno govoriti.

— Ti se smiruješ... Ti si miran... Ti mi moraš reći sve...

Njegov pogled snažno je prodirao, i gangsteru se činilo da mu te oči ulaze upravo u centar mozga.

— Ti ćeš mi sve reći... Sve ćeš govoriti... i uvijek istinu... — nastavljao je Lun. — Gdje je Gig?

— Otišao je — odgovori gangster bezvoljno i kao u snu.

— Kuda je otišao?

— U Las Vegas.

— Tko ga zamjenjuje ovdje?

— Rekao je da za sve pitam Suca.

— Tko je taj Sudac?

— To je Luigi Pessi.

— Gdje živi?

— U Chicagu.

— Kako ću ga naći?

— Ne znam.

— Tko zna gdje je Luigi Pessi?

— Nitko ne zna, osim Johna Giga. On zna...

— Pa kako ćeš za sve pitati Suca?

— On će večeras doći u bar. Javit će se kao gost. Svakog dana bit će u kavani, ili baru — pričao je gangster bez otpora.

Lun zastade nekoliko trenutaka.

— Tko je Trovač? — upita ponovno koncentrirajući se na hipnotiziranog razbojnika.

— Ne znam.

— Tko pozna Trovača.

— John Gig pozna Trovača. Mislim da ga pozna...

— Tko još pozna Trovača?

— Nitko ga ne pozna. Nitko ga nije vidio. Nitko... — umorno i sklapajući oči odgovori gangster.

Lun prekide ispitivanje. Žurilo mu se. Ali trebalo je poduzeti nešto da gangsteri ne opomenu čuvare na »Sawani«. Ostalo je da upotrijebi krajnje sredstvo i zauvijek ušutka vezane, ali Lun je uza sve svoje prijetnje izbjegavao ubijanje. Zato uze malu spravu sličnu malom revolveru. Ciljajući u čovjeka trebalo je okinuti i jedna ampulica s iglom sličnoj onoj za injekcije, izletjela bi i zabola bi se u kožu. Automatski bi se ubrizgavalo sredstvo za spavanje, također Lunov pronalazak. A to sredstvo tako bezopasno po život, imalo je snažno djelovanje, koje je trajalo najmanje dvadeset sati.

bro' paojuwopueKj|eq.

Macferson je gledao jednu sliku na zidu, da ne vidi strah u očima gangstera, koji nisu znali što će se dogoditi poslije injekcija, a bojali su se da će umrijeti od otrova u njima. Ali brzi Lunovi pokreti skratit će njihove muke, i oni su uskoro spavali snom koji je sličio na umiranje.

— Idemo — reče Lun.

— Šteta što nismo mogli otvoriti ovaj sef — primijeti Macferson sa žaljenjem.

XI

U podrumskoj prostoriji sati su polagano prolazili. Jane je bila stvaralački duh, puna životne snage i sposobnosti. Ni ovdje, zarobljena i bez ikakvih mogućnosti, nije ostajala neaktivna.

Uspjela je odlomiti komad željezne oplata sa ležaja i njime počela kopati. Da bi u slučaju da naiđu gangsteri, prikrila svoj rad, dovukla je ležaj nasred odaje i postavila ga tako da se lako može navući na rupu i pažljivo nagomilanu zemlju.

Sad je već bolje čula kako voda protiče kanalizacijom. Ako ne bude drugog izlaza iz ovog ropstva, poslužiti će se i tim najgorim i neizvjesnim prolazom ispod zemlje.

Ali njen rad prekide dolazak gangstera. Među njima nije bio Mac Coogan, u čiju je pohlepu vjerovala.

Povedoše je bez objašnjenja. Uskoro je ugledala zapuštenu radionicu i poznati kamionet s kabinom bez prozora. Uguraše je u kamionet i krenuše. Pokraj nje su sjedila dva gangstera.

— Je li sada noć? — upita Jane.

— Jest — odgovori gangster kratko i nabusito.

— Kuda me vodite? — upitala je Jane dalje.

— Tamo kuda moramo. Bilo bi ljepše kad bismo vas vodili gdje se nama sviđa — nasmija se jedan od njih.

Jane ušuti, bojeći se daljnjeg vrijeđanja.

Vožnja nije dugo trajala i kamionet se zaustavi. Vozač izvana otvori vrata i pusti gangstere da izvedu djevojku. Ona primijeti da je svuda mrak i da se pod vedrim nebom bez mjeseca, lagano njiše površina jezera, preko koje je dolazio slab vjetroc. Kad joj se oči navikoše na mrak, ugleda brodić koji bijaše privezan uz obalu. Njegov motor je prigušeno zujao.

Ona se okrenu da vidi postoje li mogućnosti da nešto pokuša i da li bi imala koristi ako bi zvala u pomoć. Ali gangsteri su je čvrsto držali, i bila je svjesna da će joj začepiti usta čim se oglasi. Time bi ih

opomenula da budu oprezniji, i ona se pokori i pusti da ju odvedu na brod.

Tamo je prihvatiše druga dva čovjeka, a oni koji su je doveli vratiše se komionetom. Uskoro je vezaše i smjestiše u usku kabinu brodića. Čula je kako odvezuju konope i dižu sidro.

Zatim motor jače zabruja i brod se otisnu. Ona nije vidjela kuda plovi, ali uskoro je čula udar broda o nekakav gat i ponovo škripnu vitla. Motor prestade raditi.

Zašto li su je poslali k nama? — zabrinuto upita jedan od dvojice ljudi.

— Počele su neke priče i šale na račun Pearsonovog izbijenog zuba. A kuća u kojoj su je držali vodi se na njegovo ime — čuo se odgovor.

— Ne volim ja ovakav posao — nastavljao je prvi glas.

— Tko bi to volio! Da je našu ovdje, ne bi nam ginula smrtna kazna. Bolje je prenijeti hiljade tona robe iz Kanade i obratno, nego imati posla sa otmicom — rezonirao je drugi.

Šutili su dugo, da bi se najzad čulo hrkanje jednog od njih.

— Hej, stari, okreni se, da ne hrčeš!! — začu se glas budnog.

Čulo se kratko gundanje spavača, a onda zavlada tišina.

Prolazili su sati i Jane je ocjenjivala da je odavno prošla ponoć. Tada se začu uzvik:

— Tko je tu?

— Ja sam, Mac Coogan. Gurni most da uđem — začu odgovor sa obale.

— Zašto si došao? — pitao je čovjek s broda.

— Nosim poruku. Treba da se oslobodite tereta — odgovori Coogan.

Te riječi odagnaše sumnje čovjeka na brodu i on užurbano prebaci dasku do obale. Coogan se pope i nasloni na vrata kabine. Napravi nekakvu grimasu na licu i vrati se kod one dvojice.

— Nešto nije u redu. čuli ste za one čudne stvari sa kraljem ponoći. Treba da odvezete brod nekoliko milja prema sjeveru, a onda... — Coogan napravi nekakav znak rukom, pokazujući na vodu.

— I to je bolje nego da potraje ovako — reče stariji gangster.

Uskoro brod krenu i udalji se od obale. Nakon petnaest minuta brze plovidbe začuše se dva prigušena praska. Jane je mislila da je Coogan

učinio ono što je ona očekivala. Njegov dolazak u kabinu potvrdi njenu pretpostavku. Još je u ruci držao revolver s prigušivačem. Jane pomisli kakav li je to zločinac koji ubija svoje, makar i gangsterske prijatelje, i to bez mnogo uzbuđenja i vjerovatno bez grižnje savjesti.

— Gotovi su. Još samo da nađem nešto čime bih im pomogao da potonu — reče joj zadjenuvši revolver u futrolu pod pazuhom.

Otvorivši malo spremište, najprije izvuče jednu ribarsku mrežu, a zatim nađe rezervne akumulatore i nešto alata. Sve to stavi na mrežu i iznese. Vrata kabine ostadoše otvorena i Jane ugleda mrtve gangstere. Vidjela je kako Coogan osmatra ispod brodića, zatim učvršćuje kormilo i prilazi žrtvama. Navuče ih na mrežu, natrpa im u odijelo željezne alatke, pretrese džepove i uze im novčanice, a zatim stavi teške akumulatore, i sve to poče vezivati sa krajevima mreže. Doda i jedan konopac, koji nađe smotan kraj kormila, pa njime utvrdi zavežljaj smrti.

Uklonivši pokretnu ogradu, gurnu odjednom oba leša, koji pljusnuše u vodu i potonuše.

Jane je razmišljala kako je taj čovjek hladnokrvno vršio posao ubojice. Ona nije znala što će poduzeti da bi se oslobodila tog čovjeka, ali je znala da je zapala u još veću opasnost. Kad Coogan sazna da je izmislila priču o novcu i nakitu, jedini njegov postupak će biti da se »oslobodi tereta«. Sad je vjerovala da bi to on učinio i kad bi imala pola milijuna dolara.

— Molim vas, ne znam kako da vas zovem, ali ja sam užasno gladna — reče Jane.

Coogan učvrsti kormilo i smanji rad motora pa uđe u kabinu.

— Ima tu konzervi i kruha, a vidio sam i čvrsto gorivo za kuhanje. Sad ću podesiti vaše veze, pa ćete pripremiti nešto i za mene — objasni izvlačeći teški lanac.

Veza joj ga oko noge i učvrsti jednim patentom, koji je bio jedna vrst brave i mogao se otvoriti samo ključem. Bio je to lanac kojim se brod zaključava za obalu. Drugi kraj se zatvarao na isti način, i Coogan ga provuče ispod jedne šipke, odmjeri dužinu i obavi nekoliko puta. Tako dobi pravu mjeru — da Jane ne bi izašla iz kabine, ali da se može po njoj kretati.

Ona nađe konzerve, flaše s whiskyjem i pivom, paket dvopeka i komad sasušenog kruha. Dok je radila, razmišljala je može li nekako napasti gangstera. Pregledala je sve dijelove kabine, ali osim jednih kliješta, nekoliko turpija, i sličnih alatki, ne nađe ništa. Za svaki slučaj, sakri jednu šiljastu turpiju.

Već je bila spremna pozvati Coogana na jelo, kad ugleda flašu sa etiketom mrtvačke glave i kemijskom formulom sumporne kiseline. Srce joj poče lupati tako jako da joj se učinilo da će on čuti taj šum. Ali Jane je shvatila da je to šansa, i morala ju je iskoristiti. Nali veliku čašu vitriolnog ulja i stavi je ispred sebe, a drugu napuni pivom.

— Jelo je gotovo! — doviknu ona i sjedne, grizući veliki komad podgrijanog mesa iz konzerve.

— Dolazim! — odgovori Coogan.

Prilazio je pažljivo. Ona je smogla snage da mu se osmijehne. Coogan se najprije maši za čašu s pivom, ali se onda nečega sjeti i osmijehnu se.

— Bolje je da zamijenimo čaše — lukavo zaključí i stavi svoju pred Jane.

Ona uze onu za koju je Coogan mislio da je napunila pivom za sebe. Podiže kao da hoće da mu je pruži, a onda mu pljusnu cijelu sadržinu ravno ulice. Pri tom odskoči i padne u ugao, da se zaštiti od prskanja kiseline. Coogan se uhvati za oči i zaurla. Bio je izbezumljen i koraknu naprijed. Spotaknuvši se preko utvrđenog sjedišta, skoro pade na Jane, ali ona se izmače i udalji. Coogan je jaukao iz sveg glasa, a onda se sjeti revolvera.

— Zmijo! Ubojico! — vikao je i posljednjim djelićima snage maši se revolvera.

Jane brzo izvuče turpiju i ukloni se tako da mu dođe sa strane. Zatim zamahnu i iz sve snage žari turpiju u njegova leđa. Nije stigla da je izvuče, nego se skloni dok se gangster okrenu i ispali čitav šaržer.

Meci isprobijaše kabinu iznad vode, ali dva probiše korito sasvim nisko i mlazovi vode šiknuše u vis. Coogan osjeti vodu i saže se da ispere lice. Hroptao je u vodi koja se bojila njegovom krvlju. Jane je stajala užasnuta.

Ja sam ga ubila! Ubila sam čovjeka! Ubojica! — odzvanjalo joj je u glavi. Nije znala da ,li je to vikala ili je samo mislila, jer kad je uložila

napor da se primiri, još je u sebi ponavljala: Ja sam ga ubila! Postala sam ubojica!

Korito broda se polako punilo vodom, a ona se nije mogla osloboditi lanca. Stisnuvši zube, iščupa okrvavljenu turpiju i poče da struže .svoje veze.

Coogan je već bio izdahnuo.

Brod je plovio sa učvršćenim kormilom i smanjenom brzinom, pokretan ravnomjernim radom motora. Ali Jane je osjećala da brodić počinje malo dublje gaziti i da usporava brižnu, jer nije imao tko da pojača rad motora.

Sva u znoju, sjekla je najtanju sponu patenta. Usput se osvrtna da vidi kako voda ulazi u brodić. Računala je kolika je propusna moć dviju rupa načinjenih mecima kalibra osam, milimetara. Izračunala je da će brodić potonuti za otprilike četrdeset minuta.

A spona na lancu bila je debela. Turpija je slabo rezala, zamazana krvlju i naljepljena piljevinom željeza. Jane je odgurnula leš i opet otvorila ostavu u kojoj je bio alat. Promijeni turpiju i ubrzano nastavi turpijati čelik. Voda je nadolazila sve jače i prijetila da dotakne motor. A kad ga ugasi, brodić će stati i potonuti.

Još nije bila ni na pola karike, a bilo je prošlo dvadeset minuta. Kad se doda onih nekoliko prije njenog računanja izlazilo je da joj treba još pola sata da bi se oslobodila. Ali brodić nije mogao toliko izdržati.

Jane ubrza rad. Znoj joj je probijao bluzu i natapao kostim. Ona ga se brzim pokretima oslobodi i nastavi turpijanje. Bila je umorna i ruke su joj već krvarile. Boljelo ju je, i ona zavi rane rupčićem, pa opet nastavi radom.

Već ju je napuštala nada kad dno zagrebe o nešto. Motor se ugasi, a korito brodića se nagnu. Jane ispusti turpiju i klonu na pod kabine. Ali kad osjeti vodu, podiže se i sjede blizu ubijenog. Odmarala se neko vrijeme a onda nastavi turpijanje Čelika, ali lijevom nepovrijeđenom rukom.

* * *

Bio je već dan kad je Jane izašla iz kabine nagnutog brodića. Oko nje je bilo drveće. Brodić je slučajno pogodio jedan rukavac i nasukao

se na sprud.

Ptice su pjevale na drveću. Negdje u daljini čula se tvornička sirena, koja je pozivala na rad. Ona zaključi da je brodić pod djelovanjem vjetrića, skrenuo sa istočnog pravca i napravio luk, vraćajući se ka jugu, ali je do obale morao dospjeti nešto istočnije od Garyja.

Razmišljajući što da radi, Jane sredi svoju odjeću. Svuče se i sve spakira, a onda se spusti u vodu. Plivala je držeći odijelo iznad glave. A onda se sjeti da nije uzela novaca, i da će joj to, možda, praviti smetnje, pa se vrati i popne na brod. Uze nekoliko novčanica i sitnine iz jedne Coogenove novčarke. A onda opet zapliva i uputi se ka obali.

Polu sata kasnije stajala je pokraj ceste, obučena i umorna, ali slobodna. Jedino joj je vlažna kosa bila neuredna. Ona se namjesti tako da joj jutarnje sunce grije leđa i potiljak.

Uskoro naiđe jedan kamion sa teškom prikolicom. Jane mahnu u znak da je poveze. Vozač zaustavi desetak metara dalje i mahnu joj da dođe.

— U Gary, ili dalje, do Chicaga? — upita pružajući ruku da joj pomogne pri penjanju u visoku kabinu teškog kamiona.

— U Chicago — odgovori ona, sretna zbog susreta sa čovjekom.

Izgledao joj je drag, sretan — pravi čovjek.

— Moj motorni čamac se pokvario i morala sam ga napustiti tamo među onim drvećem — pokaza Jane.

— A tako! Zato ste sami na ovom pustom mjestu — kimnu vozač i pruži ruku u sandučić sa strane.

Dade joj jedan tranzistorski aparat. Ona ga uključi i muzika ispuni kabinu. Vozač kimnu glavom u znak da je lijepo.

— Stalno vozite u ovom pravcu? — upita Jane.

— A, ne! Vozim često do Wisconsina. Pred tri dana bio sam čak do obale Gornjeg jezera. Ponekad idem i do Kentuckyja ili čak i do Missourija. Sada se vraćam iz Muskegonu. Vozim žito — pričao je vozač.

Kako joj je godio razgovor o običnom životu i poslovima. Pitala je vozača o porodici. On je pričao o ženi i djevojčici, o maloj kući u predgrađu Chicaga i o večerima igranja karata u dane kad ne vozi. Jane se smijala njegovim jednostavnim ali točnim opisima situacija.

Gledala je njegove gole mišice, koje su podrhtavale od snage i zdravlja.

— A vi, čime se bavite? — upita vozač.

— Ja sam profesor — odgovori Jane.

— Profesor? — nastavi s interesom vozač.

— Predajem biologiju.

— O, to je nešto o živim bićima i biljkama, zar ne?

— Da.

— Čitao sam u novinama da je oteta jedna lijepa i slavna naučna radnica. Jeste li vi čuli o tome? I ona je biolog ili slično.

— Čula sam o tome — reče Jane, uzdržavajući se da se ne oda promjenom glasa ili uzbuđenjem.

Ona počne kretati dugme tranzistorskog aparata i da traži drugu stanicu i time skrenu razgovor na drugu temu:

Uskoro stigoše u Gary i bez zaustavljanja krenuše prema Chicagu. Jane je drijemala.

— Popnite se i spavajte. Ležaj je čist i udoban. To nam služi kad putujemo na dugim linijama. Onda smo dvojica,, pa dok jedan spava i odmara se, drugi vozi — objasni vozeč.

Jane klimnu glavom i popne se na ležaj iza sjedišta.

— Probudite me kad stignem u Chicago — reče i sklopi oči.

Zaspala je odmah osjećajući se u sigurnosti iza ovog snažnog čovjeka, poštenih shvatanja i čiste duše.

* * *

Probudio ju je u jednoj mirnoj ulici.

— Stigli smo gospodice. Hoćete li da vam pomognem da sidete — reče vozač.

Jane se preda njegovim širokim šakama i nabreklih mišicama, a on je skide kao igračku i pažljivo je postavi na zemlju.

— Dozvolite da vašoj kćerkici pošaljem mali poklon — reče Jane i iz džepića na kostimu izvadi dvadeset dolara.

— A ne, to ne mogu primiti. To je mnogo, a ja sam vas povezao zbog prijatnog društva — branio se vozač.

— Dajte mi onda vašu adresu. To mi nećete odbiti — molećivo reče Jane.

— Znete... Ako vas vidi moja žena, pitat će me nešto što ja neću znati objasniti joj — nasmija se vozač, ali dade adresu.

Jane strpa kartu u džep i zahvali prijaznom vozaču. Kamion zabrekta i odgega se sa svojom prikolicom iza ugla.

— Sad će me policija gnjaviti ispitivanjima — pomisli Jane ulazeći u jednu telefonsku kabinu. Odatle pozva policiju i objasni da se oslobodila i gdje je ostao brodić sa mrtvim gangsterom.

— Gdje se nalazite? Doći ćemo po vas — vikao je dežurni.

— Ja ću doći sama, ali ne sada. Treba da se odmorim od svega ovoga — odgovori ona.

— Ali gospođice Withington — pobuni se policajac.

Jane samo spusti slušalicu i pozva taksi. Nekoliko minuta kasnije nalazila se pred stanom jedne svoje školske drugarice. Ova je dočeka s ogromnom radošću i uzbuđenjem. Jane joj objasni da je pobjegla od gangstera i da se mora odmoriti i srediti misli, a onda će se javiti policiji.

— Ah, draga moja, jesu li te namučili? Ostani ovdje koliko god hoćeš. Neću reći Robertu kad se vrati, ako ti to ne želiš. Da ti skuham kavu? — Možda više voliš hladan sok od narandže? A jesi li gladna? — čavrljala je uzbuđena prijateljica.

— Molim te čašu soka. A onda bih htjela okupati se i odmoriti — odgovori ona.

Uskoro, okupana i obučena u čisto, pozajmljeno rublje, bila je u udobnom krevetu. Nije mogla zaspati, ali je mirno sređivala misli. Sjeti se da bi trebalo pročitati što je pisalo u novinama o svemu ovom. Zovnu domaćicu i ova joj donese čitav svežanj novina.

Jane se čudila onom što je saznala o Lunu.

— Tko li je taj sada? — pitala se počinjući da čita drugu reportažu.

Smijala se čitajući o mornaru Macfersonu. Jedan novinar bio je isčakao staru senzaciju u londonskim novinama. Mornar je bio malo karikiran. Ali su bile iznijete činjenice da ga je Lun upoznao u jednoj slučajnoj tučnjavi, u koju se umiješao baš da obrani dobroćudnog mornara, kada su ga napali nekoliko izgrednika. Otada je Macferson nekoliko puta pokušavao vratiti se na more. No, uvijek ga je vukla želja da se vrati svome drugu. Gubio je jedno za drugim mjesta na brodovima i sve češće upadao u pustolovine. Donald Sickert i Samuel

Macferson postali su nerazdruživi. A sada je jedan od njih, Donald Sickert ovdje u Chicagu.

Da li je i mornar s njim? — pitala se pronicljivo Jane.

— Volila bih da ih vidim. Ali gdje je Spence? — mislila je osjećajući kako joj krv brže struji po tijelu.

Kako da ga nađe? Što li se događa s njime? Kako podnosi tog čudnog avanturistu Luna, koji kaže da ga je uzeo u zaštitu? To su bila pitanja.

Jane ne izdrža dugo ležeći. Čim je došao muž njene prijateljice, ona ga zamoli da je otprati do policije. On je poveze svojim kolima.

* * *

U to vrijeme Lun i Macferson su tražili brodić na označenom mjestu. Nije ga bilo. Ogorčen i ljutit, Lun se spremao otputovati u Las Vegas. Trebalo je naći Johna Giga i preko njega otkriti Trovača. To je najsigurniji put da se stigne do Jane.

Obilazeći obalu sve do Garda, Lun se vraćao ka Chicagu. Uznemiren i u nedoumici, odvrnuo je radio.

Vijest o oslobođenju učenjaka Jane Withington uzбудila je ovog trenutka našu i svjetsku javnost... — počinjao je spiker, naglašavajući riječi i spremajući se da uzbudi slušaoce. Lun skoro da zaboravi upravljač, ali u posljednjem trenutku ispravi kola i zaustavi ih.

On i Samuel slušali su pogledavajući se i stišavajući znakovima jedan drugoga, da se ne izgubi ni jedna riječ ovih vijesti.

— Ona je borbeni! — primijeti Macferson kad spiker završi vijest, najavljujući da će kroz pet minuta pročitati cijelu reportažu o tom događaju.

Čitajući razne druge vijesti, spiker odjednom povisi glas i uzbuđeno, strastveno počne čitati tek pristiglu novost:

— Ovog trenutka obavješteni smo da je u zgradi iznad kavane i bara »Raj Bufalo Bila« došlo do krvavog obračuna. Ubijeno je sedamnaest osoba.

Lun i Macferson se pogledaše.

— Šta?! — viknu Macferson. — Laže! Samo dva su...

— Pst! Da čujemo! — umiri se Lun.

— Nađena su samo dva živa čovjeka. Njih je Lun sa svojim pratiocem vezao i uspavao, a onda zaključao. Na prvom katu nađen je stari čovjek, za koga je utvrđeno da je zloglasni gangster, najbrži revolveraš našeg grada za posljednjih deset godina, Ray Lumis. Zatim je izubijan i konačno ubijen Vincent Pearson, učesnik otmice doktora Christophera Spencea i dr Jane Withington.

— Dovde je točno — opet progovori mornar.

— Utvrđeno je da su i ovih pet ubijenih, na kojima ima tragova nekakvih injekcija, ali su izrešetani i mecima, također gangsteri: pripadaju bandi na čijem se čelu nalazi zloglasni Trovač.

— Tu je sam vrug umiješao svoje prste! — primijeti Lun zamišljeno.

— Na stubištu između prvog i drugog kata nađen je ubijen sa četiri metka Luigi Pessi, u podzemlju Chicaga poznat pod nadimkom Sudac. Zna se da je studirao pravo i kao gangster se specijalizirao za savjetnika bande, kako da se izigra zakone i po reske obaveze.

Lista ubijenih sadrži još devet imena. To su... — nastavio je spiker.

— Netko je poslije nas izvršio pravi pokolj. Ako to nije bio sam Trovač da prekine trag. Da li ćemo naći živog Johna Giga? — razmišljao je glasno Lun.

— Ne bi trebalo ni da tražimo tu jegulju — reče Macferson rezignirano.

— Ne smijemo prestati. Mi to, uostalom, i ne možemo, jer nam je pripisan masakr, sedamnaest ubojstva odjednom! Ej, čovječe! To je previše i za crnog vruga! — ljutio se Lun.

— Ako se umiješamo bit će ih još — nasmija se mornar, praveći zabrinuto i naivno lice.

— Ima tu još jedna stvar. Banda je pribjegla samouništenju. To znači da je na izdisaju i treba je gurnuti dalje. A mora se jednom istjerati na čistac i taj famozni Trovač. Ako je suparnička banka iskoristila neprilike Trovača i njegove grupe, onda bi bilo dobro zaviriti i tamo — objašnjavao je Lun sjedeći u užarenoj kabini, jer se auto pržio na suncu mirujući.

— Svi ubijeni bili su po nekoj stvari obilježeni kod policije. Istraga je u toku, a naši reporteri rezervirali su pravo prvenstva. Pratite naše vijesti... U slučaju većih uzbuđenja i umora obično pomažu kapljice

»Konkvilska rosa« u originalnim džepnim pakovanjima, u većim flašicama za kućnu uporabu i u sanducima sa jednim ili drugim pakovanjem... — nastavi glas drugog spikera.

— Treba se sastati sa Jane — zaključi Lun paleći motor.

Kola naglo povećaše brzinu, i uskoro su se vozili prema vili pretvorenoj u pravi laboratorij za pripremanje naročitih sredstava za borbu i maski za svaki novi pothvat.

Hiljadu, policajaca tražili su dra Spencea.

Druga hiljada tražila je Luna, kralja ponoći.

Nekoliko desetina inspektora tragalo je za dr Spenceom, a još toliko za kraljem ponoći.

Oko stotinu policajaca i tucet inspektora, detektiva i stručnjaka, učestvovali su u istrazi oko ubijenih gangstera i tražili preživjele iz Trovačeve bande.

XII

Inspektor Henry Hewson se znojio ispitajući dva preživjela gangstera iz »Raja«. Razmislivši o svemu, obojica gangstera su znali da moraju biti iskreni. Nisu znali mnogo, ali ono što su znali, i što im se moglo dokazati kao grijeh, garantiralo im je nekoliko godina robije. A to je bilo bolje nego da izađu na slobodne ulice Chicaga. Kao neprijatni svjedoci protiv Giga, i poslova vezanih za »Raj«, brzo bi nestali. Oni su razmišljali i o tome da li je taj obračun djelo samo Luna i njegovog druga, ili su u sve to umiješani i prsti nekog drugog. Bilo je najbolje naći se pod okriljem policije, i tako van dohvata i Luna i drugih.

— Pričalo se da su djevojka i stranac oteti za račun ubijenog Browna. Trebalo je od njih izvući neku tajnu. A eto priča se a i novine pišu, da je Brown bio agent — govorio je prvi gangster.

— Svi znaju da Brown nije pripadao našim ljudima, ni nama sličnima. On je bio državni čovjek. Radio je za državu — dopunjavao ga je drugi.

Inspektor se znojio, malo od vrućine, a više zbog toga što je znao da oni govore istinu. A bilo je zabranjeno voditi istragu u pravcu Browna. Što onda da se radi? Kako da se rasvijetli otmica? Dr Jane Withington ne spominje nikakvu tajnu. Ona tvrdi da ne zna zašto je oteta. Dr Spence se skriva i nemoguće ga je naći, ako je uopće još u Sjedinjenim Državama.

Povrh svega umiješao se taj Lun, koji ubija gangstere, obavještava javnost i raspaljuje strasti.

— Prije nego što završimo razgovor, skrećem vam pažnju da ne govorite gluposti o državi i njenom miješanju u ovu stvar. To su čisto gangsterski poslovi. Bit ćete optuženi da ste klevetali državu sa političkim ciljevima kako biste naškodili njenom autoritetu. To znači da svaku tvrdnju ove vrsti morate dokazati ili ćete biti optuženi — upozoravao je Hewson uhapšene gangstere.

— Mi ne možemo dokazati. Ali možemo dokazati da nismo učestvovali u otmici, niti smo znali za nju do nagađanju o slomljenom zubu. Naše su krivice druge vrste. Priznajemo da smo čuvali zgradu, a znali smo da se u njoj obavljaju zabranjeni poslovi. Morate nas zadržati u zatvoru — govorio je jedan gangster.

— Dobro, dobro! Zadržat ćemo vas u zatvoru — složi se inspektor, shvaćajući želju ove dvojice.

Šjeti se zuba nađenog na mjestu otmice. Uze ga i pozvoni pomoćniku.

— Utvrdite da li taj zub stvarno pripada Vincentu Pearsonu. Tijela ubijenih su u prosekuri — reče umorno.

Kad je bio umoran i u nedoumici, Hewson je odlazio kod svog prijatelja Petera Gorwalda. Njihovo prijateljstvo datiralo je od prije pet godina. Hewson je vodio istragu oko umorstva jednog trgovca. Naišao je na trag jedne gangsterske bande i uporno ga slijedio. Ali tada mu je bilo zapriječeno. Bilo je to u vrijeme kad se Hewson nije mnogo bojao i kada je u njemu bilo još dosta snage.

Ali jedne večeri njegovog osamnaestogodišnjeg sina napalo je nekoliko gangstera. Tukli su ga tako da je izgledalo da će ga ubiti. Tada je naišao Peter Gorwald i hrabro se upustio u borbu da bi obranio mladića. Njegove šake kosile su gangstere pred zadivljenim mladim Hewsonom. Gangsteri su se branili i zadali nekoliko propisnih udaraca Gorwaldu, ali ovaj je izašao kao pobjednik. A tada je naišla policija.

Spasilac je povezao povrijeđenog inspektorovog sina u bolnicu. Slijedećeg dana uznemireni otac Hewson došao je zahvaliti se simpatičnom Gorwaldu. Bogati trgovac i industrijalac postao je prisni prijatelj inspektora Hewsona.

I nije to bio jedini slučaj u kojem mu je Gorwald pomogao. Njegovo izvrsno poznavanje ljudi i prilika u Chicagu, zreli savjeti i oštroumne pretpostavke, često su bili od koristi inspektoru. Gorwald je postao lični i neslužbeni savjetnik starog inspektora. Ponosio se mnogim inspektorovim uspjesima, nikada ne naglašavajući svoj udio.

To je učvršćivalo prijateljstvo i iskrenost. A osim toga Gorwaldova vila, sa divnim bazenom, ne jednom je poslužila inspektoru da se ugodno provede u društvu, ili odmori kraj bazena. I sada, iako je

sunce već prilično bilo skrenulo k zapadu, inspektor zaželi da se okupa u Gorwaldovom bazenu i da porazgovara sa Peterom.

Spusti se do automobila i odveze se do Gorwaldove vile. Kao da je pogađao inspektorove želje, Peter ga odmah pozva da se okupaju i malo plivaju u bazenu.

— Voda je topla, a bazen je još obasjan suncem, i bit će nam ugodno — potkrepljivao je Gorwald svoj poziv.

— To je ono što bih najradije prihvatio u ovom trenutku. Malo odmora i svježine spasit će me od potpunog sloma — tužno se osmjehnu inspektor.

Dok su prolazili pokraj momka iz posluge, Gorwald zapovijedi:

— Doguraj nam kolica sa hladnim pićem.

Uskoro su sjedili na rubu bazena i velikim ručnicima brisali kapljice sa tijela. Kraj njih nalazila su se naročita kolica sa pokretnim frižiderom, punim pića za svačiji ukus.

— Ja bih malo piva, ali onog jačeg — reče Hewson.

Gorwald je imao i onog piva koje se malo i rijetko proizvodi, a koje ima postotak alkohola ravan onom u vinu. Pivo je bilo idealno piće za pijanice koje muči grižnja savjesti i koji govore: »Pio sam samo pivo, i nisam pijan«.

Hewson je snagom volje potiskivao u sebi želju za alkoholom ali se ponekad predavao tom uživanju, pijući to jako pivo. Ali sam ga nije nabavljao: nije se moglo naći ni u jednom lokal, jer je bilo preskupo i neuobičajeno, pa ga vlasnici gostiona, barova i restorana nisu ni nabavljali. Ali zato ga je nalazio kod svog omiljenog prijatelja.

Događalo se da je inspektor ponekad i prespavao u jednoj od Gorwaldovih soba. Dakle, prijateljstvo ova dva čovjeka, bar sa inspektorove strane, imalo je dovoljno uzroka i razloga. A Peter Gorwald je bio poznat po stvaranju velikog kruga prijatelja van svakih interesa i poslovnih veza. Poslove je obavljao u svojim biroima i mlinovima, a ovdje je bio samo prijazni domaćin i prijatelj.

— Niste baš naročito vedri danas, dragi inspektore — primijeti Gorwald.

Briga ima mnogo i velike su — odgovori inspektor i leđa mu se malo saviše, kao da su osjetila teret.

— A, ne treba se mučiti ni zbog čega. Dr Spence je slobodan...

— I to je jedna briga — nasmija se inspektor.

Gorwald kao da nije shvatio smisao Hewsonove upadice, nastavi:

— Profesorica je slobodna...

— Bez učešća Federalnog istražnog biroa i federalne policije naglašavao je inspektor, ne služeći se skraćenim nazivima.

— Da, da... To je neprijatno. Ali ne može se uspjeti uvijek. Taj Lun je prilično uplašio gangstere — primijeti Gorwald.

— I policiju... Postoji sumnja, a to je i vrlo vjerovatno da su dr Spence i Lun jedna te ista osoba — glasno je razmišljao inspektor.

— Na čemu se zasnivaju takve pretpostavke? — radoznalo upita Gorwald.

— To nisu samo pretpostavke već i dokazi u izvjesnom smislu. Sa dr Spenceom doputovao je i njegov pratilac, koji je upisan kao Mac Samuelson. Zar to ne sliči na ime Lunovog mornara? On se zove Samuel Macferson.

— Možda je to puka slučajnost.

— Ali nije puka slučajnost da jedan učenjak barata šakama bolje od kakvog boksterskog šampiona, izbija zube gangsterima, uspijeva osloboditi se iz beznadnih situacija, ubija Browna i jednog gangstera...

— Nisam razmišljao ozbiljnije o toj stvari. Možda i zato što sam poznavao dra Spencea.

Gorwald poče pričati o tom susretu u Toledu. Sad je bio red na inspektoru da radoznalo ispituje — I ta činjenica da je dr Spence nestao, a nema ni njegovog pomoćnika, potvrđuje da su to iste osobe — zaključio inspektor.

— Cijela stvar postaje i suviše jasna — primijeti Gorwald.

— To bi moglo biti zanimljivo... A što se zna o dr Spenceu?

— Skoro ništa. On je stvarno poznati učenjak, ali se zna samo o njegovim studijama i naučnom radu. Njegovo porijeklo je nepoznato, odnosno podaci su izmišljeni. To smo provjerili preko Scotland Yarda — objasni inspektor.

— Ima li Scotland Yard svoje mišljenje?

— O da! Inspektor Dickson javlja da je skoro siguran u to da su Spence i Donald Sickert, odnosno Lun, ista osoba.

Šutili su nekoliko trenutaka. A onda inspektor nastavi:

— Postoji još jedna teškoća. Javnost je uočila da se šuti o istrazi oko Anthony ja Browna. Mi moramo napustiti ispitivanje te stvari, jer je izgleda istina, da je on bio član obavještajne agencije. Pretpostavljam da je u suradnji s gangsterima trebalo iznuditi neku naučnu tajnu dra Spencea.

— Do vraga!. — uskliknu Gorwald — ja sam mislio da je ta priča Lunovo djelo. Ali sada...

— Postoji mogućnost da nam Lun napravi mnogo neprilika. On će prodrijeti u tajnu Anthoyja Browna i pokrenuti histeričnu viku štampe. Međutim postoji mogućnost da je Brown kao član agencije i službenik univerziteta saznao da postoji neko naučno otkriće iz koga bi on izvukao korist. Zloupotrijebio je svoje mogućnosti, biro, agencije i izvjestan imunitet koji uživaju članovi CIA pred policijom. Centralna obavještajna agencija ne može dokazivati što se obavljalo po njenim zahtje-. vima a što po Brownovoj inicijativi.

— Znači vaša želja je da strpate Luna što prije »na sigurno mjesto«.

— To bi bilo najbolje.

— I da ga osudite zbog ubojstva u »Raju«.

Inspektor se nasmija, a Gorwald opsova nešto na račun policije, izuzimajući svog prijatelja Hewsona.

Popiše još po jednu čašu piva i spustiše se u bazen.

Inspektor je otišao zviždeći jednu staru melodiju i osjećajući da sve to ipak nije strašno. Glavno je da prolaze dani i da njegov sin ne plati životom neku očevu grešku.

Dok je Hewson ulazio u automobil, dva su ga čovjeka promatrala iz jednih drugih kola. Bili su to Donald Sickert i Samuel Macferson.

* * *

Kad vratar prijavi dva čovjeka čija imena Gorwald nikada nije čuo, on ih osmotri kroz naročiti skriveni prozorčić. Nije ih mogao prepoznati, i zato iz, ormarića pod prozorčićem izvadi nekakve slušalice. Bio je to naročiti uređaj povezan sa foteljama u salonu. Preko naročitih mikrofona mogao se ovdje jasno čuti razgovor osoba koje su sjedile na tim foteljama.

— Taj mladić mi se sviđa. Mislim da će odlično obaviti posao — reče Lun.

Gorwald prepozna glas dra Spencea. Radost mu se ukaza na licu, i on nastavi slušati.

— Ja sam u to siguran. Ne znam kako, ali uvijek pogodim je li neki čovjek dobar ili jegulja — reče Macferson. — Naravno to me čulo ne vara kad sam sa običnim ljudima. Ali bogate, visokoučene i slične ljude ne razumijem najbolje. Evo, našeg domaćina ne mogu ocijeniti. Čini mi se dobar čovjek, ali...

— Što »ali« — nasmija se Lun.

— Ne znam to objasniti — odgovori Macferson.

— A ja se ne varam ni u kojem slučaju. Točno znam u koju vrstu ljudi spada. On će nam opet pomoći — zaključi Lun i osvrnu se već pomalo nestrpljiv što se Gorwald ne pojavljuje.

Ovaj to primijeti kroz prozorčić i brzo pređe odstojanje od vrata i uđe u salon.

Izvolite, gospodo! — pozdravi ih, ne pokazujući ničim da ih je prepoznao.

— Mi smo se malo izmijenili za svaki slučaj. Znači, ni vi nas niste prepoznali — reče Lun ustajući da se pozdravi.

— O, kakvo iznenađenje! To ste vi doktore! Neobično mi je drago! — obradova se Gorwald.

Rukovaše se i predoše u domaćinov kabinet, gdje je bilo intimnije i ugodnije za razgovor.

— Stvari se brzo raspliću — reče Gorwald.

— Da na jednoj strani se raspliću, ali na drugoj strani postaju sve zamršenije — primijeti Lun.

— I to je istina. Eto, prije nekoliko minuta otišao je odavde moj prijatelj Hewson. Taj mi je napričao mnogo zanimljivih stvari — počeo govoriti Gorwald.

Iznese im teškoće policije oko Browna i još neke detalje razgovora. Sickert se obradova što Gorwald tako brzo i iskreno priča o onome što je razgovarao s Hewsonom.

— Ali najzanimljivije sam ostavio za kraj priče. Znae što tvrdi inspektor? Nećete pogoditi, pa ću vam kazati. Tvrdi da ste Donald

Sickert, a vaš simpatični prijatelj da je onaj Lunov mornar Macferison. I znate što još?

— Oho! Pa taj inspektor je interesantan! — nasmija se Lun.

— Da prijatelji. I što je još smiješnije, ja mu vjerujem — povišenim ali prijateljskim glasom završi Gorwald.

Lun se i dalje smiješio.

— Otkud vam takav zaključak? — upita vadeći i pripaljujući mirisavu cigaretu iz kutije na stolu.

Gorwald vrlo precizno i još uvjerljivije od inspektora iznese činjenice na osnovu kojih je došao do zaključka da su Spence i Sickert jedna te ista osoba, to jest — Lun, kralj ponoći.

— Ja sam oduševljen što sam vas upoznao i što vas mogu ubrojiti u svoje prijatelje — zaključio.

Lun ga je pažljivo promatrao.

— Lijepo je imati iskrene prijatelje — reče vedro.

— Mislim da me nećete razuvjeravati ako sam zaključivao — ispravno i logično — dodade Gorwald sasvim mirno i ozbiljno.

— To ne bi bilo prijateljski. Ogriješili bi se o čovjeka koji nas je primio na zaista dostojan način. Osim toga mi tražimo pomoć od vas gospodine Gorwalde. A pomoć se traži od iskrenih prijatelja — potvrdi Lun.

— Neobično ću se veseliti ako budem mogao opravdati vaše nade — odgovori Gorwald.

— Vi ste nam pomogli. Bez vas bismo vrlo teško našli trag Trovačeve bande. Sada smo došli pitati vas, što vi mislite o događajima u »Raju«. Prije svega, mi nismo izvršili sva ona ubojstva. Morali su umrijeti samo Ray Lumis — jer se uhvatio za revolver i Vincent Pearson jer je učestvovao u otmici sa Mac Cooganom — objasni Lun.

— Znam da policija svih sedamnaest ubojstva pripisuje vama. Ali znam da je istina ono što vi govorite — reče Gorwald.

— Kako već znate? Mi smo došli zamoliti vas da provjerite je li to bilo samouništenje banda, ili je još netko umiješao prste — reče Lun.

Vama ću to objasniti sasvim iskreno, uz molbu da ne umiješate moje ime — odgovori Gorwald. — Postoji jedan čovjek kome sam pomagao kad se našao u teškom položaju. On je član Trovačeve

bande. Nije mi to izričito rekao, ali ja sam to zaključio. I on je bio u »Raju«. Spavao je pijan na petom katu, naravno, pokraj neke djevojke.

— Je li vam se javio?

— Dotrčao je ovamo i ispričao mi detalje. Vaša akcija u zgradi ostala je neprimijećena do trenutka kad ste izlazili. Onda ste u prizemlju naišli na dva gangstera i vratara. Razoružali ste ih i onesvijestili, a onda ste nestali u automobilu.

— Točno tako se dogodilo — potvrdi Lun.

— Jedan od gangstera se osvijestio i podigao uzbunu. Tu se našao i neki Luigi Pessi, zvani Sudac. Skupili su ostatak osoblja i krenuli da vide što ste uradili gore na prvom katu. Tada su u zgradu upali nečiji ljudi. Bilo ih je petnaest, do dvadeset. Otvorili su vatru na Pessija, poubijali one koje su našli i pregledali zgradu. Obili su sef u prostoriji gdje su bili vezani gangsteri. Odnijeli su nešto iz tog sefa i izgubili se bez traga. To je suština događaja — završi Gorwald.

— A šta vi mislite o tome? — Je li to suparnička banda, ili su Trovačevi ljudi uništili svjedoke? — upita Lun.

— Ja mhslim da je suparnička banda čekala pogodan momenat. Možda je to što su napali odmah poslije vas samo puka slučajnost — odgovori Gorwald.

— Zašto mislite da je protivnička banda?

— Da je to djelo Trovačevih ljudi, ne bi bilo tako izvedeno. Trovač je mogao mirno pokupiti sve te ubijene i skloniti, ili likvidirati tiho i bez galame. Ne bi morao obijati sef i komplicirati cijelu stvar — objasni Gorwald.

— Vi ste rođeni za inspektora ili detektiva — nasmija se Macferson.

— Ali, ako se Trovač odlučio na to tek kad je na neki način osjetio što se događa? — izazivao je Lun Gorwalda da nastavi sa logičnim rasuđivanjem.

— Mislim da ne bi mogao to uraditi tako brzo. Zar nismo primijetili da je banda upala odmah poslije vas. To je isuviše kratko vrijeme da se Trovač pripremi — rezonirao je domaćin.

— Ali ako je netko obavijestio Trovača da se nešto čudno događa u toj zgradi? — upita Lun.

Gorwald se zamisli.

— To već može imati nekog smisla... Koliko ste se zadržali u zgradi od trenutka upada na prvi kat? — upita zatim.

— Više od jednog sata — odgovori Lun.

81

6 Lun i gospodari Chicaga

— U tom slučaju, ako je stari Lumis dao neki signal, Trovač je imao vremena da prikupi grupu, a možda da joj i sam bude na čelu. Ali vi ste mu izmakli za nekoliko minuta. Onda se odlučio da ukloni svjedoke i skrene istragu. To je zbog nečega nevjerovatno, ali je moguće — nastavio je Gorwald glasno razmišljati.

— Budućnost će pokazati što se stvarno dogodilo. Trovačeva banda je samo okrnjena. Treba naći glavnog, a to je teško, pokušat ćemo — reče Lun.

— Opasno je, ali vrijedi pokušati — doda Gorwald.

Ima još jedna stvar koja zabrinjava. Ubojstva u »Raju« pripisuju se nama dvojici. Mi nemamo dokaza da to nije točno. Tu je bilo i ubijanja vezanih ljudi. Što bi bilo s nama kad bi mi pali u ruke policiji?

— Morate se skloniti i osigurati se da ne padnete u ruke državne pravde — nasmije se Gorwald.

— A što je sada sa čovjekom koji zna što se stvarno dogodilo? — upita Macferson.

— To je loš svjedok. Uz ostalo, on je nestao. Molio je da mu pozajmim nešto novaca, i vjerujem da je sada vrlo daleko — odgovori Gorwald.

Lun primijeti da domaćin ne spominje ime tog čovjeka, i nije htio pitati bilo što o tome.

— Što mislite o Trovaču? — upita, skrećući razgovor na drugu stranu.

— Nitko ne zna tko se stvarno krije iza tog nadimka. Vjeruje se da ima još neko uporište u Chicagu, ali glavna snaga mu je u Las Vegasu — odgovori Gorwald.

Lun pomisli kako je to točno, i ove riječi poveza što je čuo od gangstera u »Raju«. John Gig je otputovao u Las Vegas. Tamo bi trebalo tražiti putokaz prema Trovaču.

— Jeste li vidjeli Jane Withington? — upita domaćin.

— Ne, iako bih to želio — osmjehnu se Lun. — Nju sigurno prati i osigurava policija, i svaki pokušaj da joj pridemo pretvorio bi se u katastrofu.

— Ako želite joj nešto poručiti, mogu biti posrednik — ponudi se Gorwald.

— Meni je jasno zašto ju je banda otela. To se dogodilo zbog mog prisustva. Sada ću je bar za neko vrijeme ostaviti na miru. Policija će ju osiguravati i time nam uštediti brige. Inače nemam ja što da joj saopćim — odgovori Lun.

— Gorwald se vragoljasto nasmiješi.

— Zaista je lijepa ta djevojka — reče, i oči mu se zasnijetliše od oduševljenja. — Vjerovatno bi imali što da joj saopćite, ali iz blizine.

Sada su se svi smijali. Lun ustade i priđe prozoru, jer je u kabinetu postalo mračno. Približavala se noć. Gorwald upali svjetla.

— Ostanite kod mene. Postoji naročiti izlaz, kojim se možete poslužiti. Staviti ću vam na raspolaganje posebne prostorije — predloži Gorwald.

— Za večeras ne treba. Ali bi bilo dobro da nam date ključ od tog ulaza i pokažete kako ga možemo koristiti. Mogli bismo doći u priliku da nam zatreba — odgovori Lun.

— Gorwald radosno prihvati. Povede ih jednim hodnikom i otvori vješto prikrivena, ali masivna vrata. Ukaza še lijepa spavaća soba, od koje se moglo stići do podruma, zatim jednim hodnikom ispod zemlje do zadnje ograde vile. Tamo se nalazila rezervna garaža u kojoj se nalazi izlaz. Tko ima ključeve garaže, može neprimijećeno stići u ovu sobu.

— Od ovog trenutka soba koju ste vidjeli, rezervirana je samo za vas. Vratimo se da vam sve pokažem, a onda možete ovuda i izaći.

— Vrlo ste ljubezni i mnogo ste nas zadužili — zahvali se Lun.

Pola sata kasnije on i Macferson vozili su se k centru grada i Bridgeportu.

XIII

Nestrpljivo je očekivao novog prijatelja. Danny Etting je bio već počeo strahovati da neće više sresti svog simpatičnog poznanika, darežljivog »poslodavca«. Sjedeći u svijetloj i ugodnoj gostionici, koja je gledala na obalu jezera pred Bridgeportom, Danny je ubacivao novčiće u muzički aparat i slušao muziku, često pogledavao prema ulazu.

Već je bio pao mrak i gradska svjetla ogledala su se u jezerskoj vodi. Dannyju je već bila dosadila muzika, i opet je uzeo novine, nastavljajući čitati senzacionalne izvještaje o obračunu u »Raju« i o doživljajima mlade profesorice dr Jane Withington. Nađe i jedan vrlo opširan članak u kojem su bili sažeti podaci iz starih londonskih listova koji su pisali o nekadašnjim podvizima Luna, kralja ponoći.

Pokušao je zamisliti taj romantični, lik usamljenog borca protiv razbojnika. Njegova mašta se razigravala i vidio je sebe kao Lunovog prijatelja i učesnika u njegovim podvizima. Počeo je razmišljati o obračunu u »Raju«. Lagana jeza prođe ga kad pomisli kako je nemilosrdan i osvetoljubiv taj kralj ponoći. Ali Danny mu je davao za pravo. — Opomenuo ih je sasvim jasno. O tome su pisali svi listovi. Lun ne može i ne smije gaziti svoju riječ jer onda ne bi bio ono što je... Ali, sedamnaest mrtvih! To je ipak mnogo... Možda su svi bili učesnici otmice... Sa gangsterima mora se tako... — razgovarao je sam sobom.

Tada udoše dva nepoznata čovjeka. Danny ih osmotri i opet prihvati novine. Bio je već sasvim nestrpljiv.

Ona dva čovjeka sjedoše blizu njega i naručiše piće. I oni ubaciše novac u automat; slušajući muziku, gledali su kroz razmaknute zastore k jezeru.

Tada visoki čovjek izađe, a onaj drugi niži i, na izgled snažniji, ostade sjedeći. Nekoliko minuta kasnije on htjede upaliti cigaretu, ali

ustanovi da nema vatre. Ustade i zamoli mladića da mu pozajmi šibice.

— Hvala — reče saginjući se da ostavi šibice na stol pred mladićem i usput prošapta: — Napolju vas čeka vaš prijatelj. Pođite desno do robne kuće i počekajte pred trećim ulazom.

Mladić, se trže i zagleda u nepoznatog čovjeka. — Taj glas... pomisli, i onda se osmjehnu i ostade mirno sjedeći. Mahnu konobaru, plati piće i nehajno odšeta k izlazu.

Pred vratima ga je čekao Lun, koji pođe za njim. Uskoro se nadoše pred robnom kućom. Stajali su jedan blizu drugoga.

— Idite i sjednite u crna kola. Vaš prijatelj će doći tamo. Eno ga već ide — reče Lun mladiću.

Bio je provjerio da li je sve u redu sa novim vozačem. Nigdje se nije mogla primijetiti zasjeda.

Opreznost je bila pravilo koje je na svakom koraku morao imati u vidu u ovakvim prilikama u gradu kao što je Chicago.

Mladić pođe i, našavši automobil otključan, sjede za volan. Macferson i Lun uđoše i smjestiše se na zadnjem sjedištu.

— Vozite Danny — reče Macferson.

— Kuda?

— Birajte pravac dok vam ne kažem da skrenete — dodade Lun.

Danny je bio izvrstan vozač, a kola koja je sada vozio bila su pravo iznenađenje. Mogla su razviti skoro neograničenu brzinu. On je to osjetio čim je isprobao uređaje.

— Ova kola su naprosto divna! — uzviknu povećavajući brzinu i pomaknu ogledalce iznad prednjeg stakla da vidi ljude na zadnjem sjedištu. .

Skoro zaboravi na vožnju i naglo se okrenu, pogleda u onu dvojicu i jedva se otrže od ukočenosti izazvane iznenađenjem. Odlučnim manevrom izbježe sudar sa jednim kolima i skrene u jednu manje prometnu ulicu. Opet pogleda u ogledalce.

Dva čovjeka na zadnjem sjedištu se nasmijaše. To nisu bili oni koji su ušli kad je krenuo. Zato pritisnu kočnicu i zaustavi.

— Tko ste vi?... Kako ste ušli? — upita zbunjeno.

— Ako hoćeš nas voziti, ničemu se nemoj čuditi — nasmija se Macferson. — To je mala promjena izgleda.

— Uh, boga mu! — odahnu Danny poznavši glas svog prijatelja.

— Umalo nisam naletio na jedna kola, kad sam vidio da vas nema i da tu sjedi netko sasama drugi.

— Sve je u redu. Stali ste baš na tihom mjestu. Tu je i parkiranje dozvoljeno — našali se Lun, videći da kolima prilazi saobraćajac i već vadi blok s priznamicama za kaznu.

— Zar ne vidite da je ovdje zabranjeno zaustavljanje i parkiranje?
— upita policajac Dannyja.

— Ne vidim! — jetko odgovori ovaj.

— E, onda ćete vidjeti drugi put! Pet dolara, molim — izreče policajac kaznu.

Danny plati bez riječi i gundajući pokrenu kola. Lun i Macferson su se smijali.

— Eno tamo ima mjesta za parkiranje — reče Lun.

Danny zaustavi i pritjera kola na prostor za parkiranje, uživajući u radu motora. Vozio je kao da mazi mašinu, a sada je parkirao kao da ima košaricu jaja na glavi. Nije osjećao ni potres, ni trzanje naglo pritisnutih kočnica. Kola su u njegovim rukama postajala živo biće.

— Sviđaju vam se ova kola — primijeti Lun.

— Ona su divna! To je snaga! Kakav je to motor! — oduševljavao se Danny.

— Ona su sada vaša. Odvežite se do gospođice Jane Withington. Vaš je zadatak da je vozite i pratite — objasni Lun.

— To je divno! Ovim kolima išao bih i na kraj svijeta. Ne izgledaju lijepa, ali bih volio vidjeti vozača koji bi me prestigao — reče mladić.

— Nije riječ o kolima. Ona i nisu važna. Važna je gospođica Withington. Trebate da pođete k njoj rano izjutra i da joj date ovo pismo — reče Lun i pruži mu uzani omot.

— A poslije? — upita mladić.

— Poslije je nećete gubiti iz vida. Znete li se služiti ovim?

— Znam. Bio sam jedan od najboljih strijelaca Milwaukeea. Znete ja sam otuda — odgovori Danny.

Lunu se sve više sviđao mladi vozač.

— Nadam se da ćete zaštititi Jane, ako se ukaže potreba.

— Spavat ću pred njenom kućom, stražariti ću pred univerzitetom...

— U pismu je molimo da nikud ne ide bez vas. Vjerovatno da nema nikakve opasnosti za nju, jer će vam policija stalno biti za petama. Vaš zadatak, kad mi to zatražimo, i u dogovoru sa Jane, da se »odlijepite« od policije i dođete da se sastanemo — objasni Lun.

— To mi neće biti teško izvesti — samouvjereno reče Danny.

— Potrebno je da shvatite još nešto. Otvorite ovaj poklopac, tu pod radio-aparatom. Eto, ta tri dugmeta, obojena različitim bojama, imaju naročitu namjenu. Kad pritisnete zeleno, kola postaju zelena, ali to se mora uraditi samo u trenutku kada naglo zavijate u jednom ili drugom pravcu. Crno dugme opet vraća raniju crnu boju. Poslije nje kola mogu postati siva, ili crvena — objašnjavao je Lun.

— Je li to moguće? — upita Danny ne vjerujući.

— Moguće je i sigurno. Kada se mijenja boja, mijenja se i njihov broj. Ali tu ima još jedna stvar. Ovo krajnje dugme na radio-aparatu uključuje vezu s nama. Mikrofon je ovo dugme kod brzinomjera. Kad ga povučete, ono izlazi, vukući za sobom žičani gajtan. Preko njega možete govoriti s nama ako smo u Chicagu. Slušat ćemo svakog parnog sata — govorio je dalje Lun.

Mladić povuče dugme i otkri mikrofon.

— Ima li još kakvih iznenađenja u ovim kolima? — upita smiješeći se.

— Ima još nekoliko. Kola su oklopljena, imaju naročite gume, koje ne eksplodiraju, jer su ispunjene mjehurićima pod pritiskom. Može i metak da ih pogodi, neće biti jače oštećene. To daje sigurnost i pri najbržoj vožnji. Ali važno je da ne dozvolite da policajci njuškaju po automobilu. Brave su odlične i nitko neće moći zavirivati unutra bez vaše dozvole. Zato im uredno pokažite dokumenta. Kola su registrirana na vaše ime. Jane će kad pročita pismo potvrditi da ste njen stalni vozač i pratilac — završi Lun.

— Jeste li zapamtili sve mladiću? — upita Macferson.

— Jesam, ali da ponovim cijelu stvar — odgovori mladić i nabroji sve naloge.

— Odlično! Vi znate služiti se svojom glavom — pohvali ga Lun, i pruži mu ček na pet stotina dolara. — Dvjesto dolara su vaša plaća, a ostatak za eventualne troškove i gorivo.

— To je mnogo primijeti mladić.

— Ali zato imate obaveza — reče Lun i objasni mu u kojoj banci može zamijeniti ček za gotov novac.

Zatim Lun i Macferson izađoše i pozdraviše se s mladićem. On je gledao za njima dok ne nestadoše iza ugla.

— To može biti samo Lun — pomisli mladić.

Upalio je motor i krenuo zaobilaznim ulicama. U jednom slabo osvijetljenom dijelu starog Chicaga isproba dugmad za mijenjanje boje. Stajao je nijem od čuda i skoro preplašen da nije zabuna, i da nije, izlazeći iz svojih kola stao pred neka druga kola, jer ova su sada bila crvena.

Odvezao se kući, pažljivo smjestio kola u garažu i pođe se odmoriti, opipavajući pismo za Jane i razmišljajući o susretu s njom. Nestrpljivo je očekivao da ga savlada san, kako bi noć što prije prošla i približio se trenutak stupanja u novu službu.

XIV

Ta dva aviona kretala su se jedan za drugim u razmaku od pola sata i letjela prema zapadu. Lun se nalazio u prvom, a Macferson je krenuo drugim. Dokumenti koje su napravili u toku noći i izmijenjen izgled omogućili su im nesmetano putovanje. Lun kao poznati artista i magioničar, a Macferson kao stari mornar potpuno bijele kose i naboranog lica. Cilj prvog aviona bio je Los Angeles, ali avion se poslije prelijetanja Stjenovitih planina i visoravni Kolorada spuštao u gradić Mojave. Drugi avion letio je nešto sjevernije i preko Utaha dolazi do Las Vegasa, gdje je ostavljao veći dio putnika i produžavao, skrećući opet na sjeverozapad, da bi se spustio u San Franciscu.

Susret oba ova putnika bio je određen za dvadeset i dva sata pred kasino-hotelom »Tropical« u Strip ulici, koja ide prevlakom na čijem je kraju nastao stari Las Vegas, a koja je postala oličenje novog.

Kad su avioni poletjeli, bilo je lijepo, vedro jutro, koje je obećavalo ugodno putovanje, iako na prilično dugom i teškom zračnom putu. Lun se zabavljao prateći pogledom zemlju i provjeravajući točnost prelijetanja aviona preko Mississippi. Avionska karta sa označenim pravcem letenja točno je pokazivala minute stizanja nad određene točke. Lun se obradova preciznosti tih računa i nastavi zabavljati se kontrolom putničkog zračnog saobraćaja.

Međutim, Macferson se nije bavio takvim posmatranjima. Namignuo je lijepoj stjuardesi, koja se nježno brinula o najstarijem putniku. Šapnuo joj je da njegova kosa neće dugo biti bijela, čemu se ona smijala kao uspjeloj šali.

— Kažem vam, obojit ću je u drugu boju, makar zelenu — govorio je mornar veselo. — A sad mi negdje pronađite dobru čašu brandyja. I bit ću miran kao dojenče.

Ona mu donese piće i uskoro Macferson okrenu polugu koja pomaže sjedište u položaj pogodan za drijemanje, a onda se njegove oči sklopiše snom nevinaščeta.

Probudio se tek kad je avion počeo nemirnije letjeti, zapadajući u zračne vrtloge nad Stjenovitim planinama i preko Wasatch planina.

Bilo je dva sata poslije podne kad stigoše na aerodrom u Las Vegasu. Izlazeći k Taksi stanici, Macferson primijeti jedno poznato lice u velikim kolima boje slonove kosti. Bila je to ljepotica iz »Raja«, vještak u pravljenju lažnih kocki Sofija Zaniboni. Kraj nje je sjedio mali čovjek, čije su oči bile skrivene tamnim naočarima. Ali Macferson se mogao zakleti da je to John Gig, a da su desetine »besposlenih« naokolo revolveraši ovog gangstera.

Mornar se kretao sporim, staračkim korakom, oslanjajući se na debeli štap. Teško je disao, zastajkivajući da dobije snage.

— Dečko-oo, vozi me-e u ne-eki ho-o-tel... Ali-li je-efti-i-ni-iji — otezao je Macferson prilazeći jednom taksiju i hvatajući se za vrata uzdrhtalom rukom. Lagani vjetar mrsio je njegovu bijelu kosu. Gangsteri nisu ni pogledali za njim. — Do stotinu đavola, ajkula i morskih čudovišta! I sam ću pomisliti da imam preko sto godina — psovao je Macferson u sebi, ne osvrćući se, ali zapažajući kako dvadesetak ljudi pažljivo zagledaju svakog putnika koji je prispio ovim avionom iz Chicaga. I skoro svaki putnik dobi nevidljivog »pratioca«. Samo Macfersonov taksi pođe bez te počasti.

— Zašto ste došli ovamo, stari? — pitao je vozač taksija.

— Ja-a sa-am i iz Cha-ance-ona-a — otezao je mornar.

Vozač izgubi volju za daljnji razgovor i odveze mornara u jedan zapušteni hotel u starom dijelu Las Vegasa.

* * *

Poslije sletanja u Mojave, Lun je obilazio gradić, tražeći najbolji način da produži prema Las Vegasu. Pred jednom krčmom primijeti automobil sa natpisom Artistička grupa »Fenix«. Nije mu bilo teško da u odvojenom dijelu krčme nađe članove ove grupe, snažnog muškarca, vitku i živahnu crnku i jednog starca tužnog lika, u kome je bilo lako prepoz nati čovjeka koji je cijelog života morao zasmijavati publiku.

Lun počeka dok družina nije završila kasni ručak, a onda pride njihovom stolu i zamoli ih za razgovor.

— Izvolite, gospodine! Sjednite kod nas gospodine... -naglasí muškarac, posljednje riječi, čekajući da se pridošlica predstavi.

— Ja sam Harry Smith pokloni se Lun dostojanstveno.

— Milo mi je, gospodine! Ja sam Arthur Crain — reče čovjek pružajući ruku.

Lun se predstavi njegovoj ženi, koja se zvala Frances. Ona mu predstavi starca, kao čika Thomasa Crippena. Ali, usprkos upoznavanju, svi prisutni ostadoše ukrućeni i skoro nepomični.

— Vi ste htjeli razgovarati o nečem? — počeo Arthur Crain.

— Da. Imam jedan prijedlog. Vidim da ste vi artistska grupa i predlažem da me primite kao člana. Nadam se da će poslovi ići dobro — odgovori Lun. Crippen je vrtio glavom.

— Dragi gospodine, neće biti ništa od toga. I sami se jedva izdržavamo — reče Crain rezignirano.

— Ali vi ne znate kakav vam uspjeh garantiram. Ja sam se razišao sa grupom koja me je iskorištavala. Plaćali su me samo stotinu dolara nedjeljno — požuri Lun da iznese svoje mišljenje-

— Sto dolara?! Pa jeste li vi ljudi? — pitao je stari Crippen.

— Ne, nisam lud. Ono što ja mogu pokazati publici, to ne može ni jedan živi artista — odgovori Lun i podiže glavu.

— Što vi to možete pokazati? — upita Francis smiješeći se i pažljivo promatrajući došljaka.

— Sve... Kako da vam objasnim? Ja sam magioničar, opsjenar, prorok, hipnotizer, krotitelj, atletičar... Najbolje je da zamolite vlasnika krčme da zatvori ovaj separe i omogući pet minuta audicije — odgovori Lun.

— Vi mnogo obećavate — mračno reče Arthur Crain.

— Još više mogu ostvariti. Kakav je momentalno položaj vaše grupe? — upita Lun.

— Pa... dosta neizvjestan — odgovori nesigurno Crain. -Pokušat ćemo nastupiti u Las Vegasu, ako nas ne izbace glavačke. Ali momentalno... Jedva da platimo ovaj ručak i benzin do Las Vegasa.

— Onda da uradimo ovako: Ja odmah ulažem hiljadu dolara u vaš posao. Vratit ćete mi ih kad zarada bude dobra. Od čiste zarade deset od sto meni, a ostalo dijelite vi — predloži im Lun veselo.

A, ne! Tako ne ide! Mi nismo razbojnici da vas orobimo. Dvadeset pet posto svakom! — živnu Crain.

— To će poslije iznositi mnogo. Vi plaćate troškove, a meni je zasad dosta deset posto. Ugovor vrijedismo deset dana. A onda ćemo razgovarati. Kad bude dosta novaca, lako će se dijeliti. Treba netko da zaradi novac da bismo proširili grupu. Bilo bi lijepo imati dvadeset najnovijih automobila sa dvadeset komfornih kuća na točkovima i jednim deset tonskim kamionom, koji bi nosio šator za nastupe tamo gdje nema udobnih dvorana — pričao je Lun.

Njih troje su ga promatrali otvorenih usta.

— Vi ste stvarno veliki čarobnjak, ali strašan lažljivac i hvalisavac — izusti stari Crippen mrzovoljno, ali oči su mu odmah živnule.

Lun izvadi svežanj novčanica i počeo prebrojavati.

— Evo hiljadu dolara... ali ne! Bolje je da uzmete svih dvije hiljade — reče, bacivši paket na stol.

— Oči prisutnih se razrogačiše. Toliki novac da se daje njima u ruke! A tek su se upoznali sa ovim čudnim čovjekom. Osim toga očito je da novčanice nisu lažne.

— Tko čuva novac? — upita Lun.

— Frances nosi novac, a mi revolvere — nasmija se Crain.

— Odlično! A sad da pokažem djelić svog programa — reče Lun i donese svoj kofer.

Vlasnik krčme pristade da zatvori ovaj dio lokala i ostade promatrati strančeve vještine.

Lun otvori kofer tako da mu se ne vidi sadržina i uredi sitnice u njemu. Zatim ispruži ruke prema promatračima i počeo:

— Vani je nevrijeme — reče kao da se predomislio. Svi oslušnuše daleku grmljavinu, koja se pojačavala. Začu se pljuštanje kiše i hujanje vjetra pod krovom.

— Do vraga! — opsova krčmar.

— Pokisnut će mi stolnjaci!

Otrča k hodniku, ali se odmah vrati.

— Vani nema kiše, a vrijeme je lijepo. Otkud to? — čudio se zureći u Luna.

— Vidite li ovu mačku? To je najopasnija vrst na svijetu — nastavi Lun.

U rukama je držao malenu mačku, koja se otimala i mijaukala.

U jednom momentu se ote, ali je on uhvati za rep. Ona tada nasrnu na njega i baci mu se u lice, užasno drečeći. Njeni nokti podjoše ravno k Lunovim očima. Frances vrisnu.

Lun se nasmija i mahnu običnom maramom, kojom je brisao lice. Gledaoci se još nisu ni snašli, a Lun poče loviti jednu zmiju, koja je palacala. Jednim pokretom ugura je u kofer i zamahnu za pticom koja je izletjela i udari o staklo prozora. Bila je bijela i onesviještena. Lun je pomilova i baci uvis. Ona poletje zapjeva i vrati mu se na rame.

— To... to je nemoguće! — viknu stari Crippen.

— Pst! — upozori ga uzdrhtala Frances.

Lun tada skide sportski kaput i strgnu košulju. Njegovo snažno tijelo privlačilo je poglede. On se baci uvis, prevrnu se tri puta i dočeka na ruke, ostavši sa nogama prema stropu. Zatim napravi novi skok i u istom položaju nade se na stolu. Žile na njegovim rukama nabreknuše, i on se izdiže na prste ruku, pa ostade da održava ravnotežu oslonjen samo na vrhove oba kažiprsta.

Čuli su se uzvici divljenja gospodina i gospođe Crain. Oni su bili artisti — atletičari. Za ovu vještinu nisu ni sanjali da se može uvježbati, iako su čuli da se. negdje u svijetu izvodi.

Skočivši na stol, Lun poče plesati jedan brzi step. Muzika je pratila kao da se u krčmi nalazi veliki orkestar. Onda zabubnjaše bubnjevi a iz njegovih ustiju poče izlaziti plamen u velikim mlazevima. Gledaoci nehotice ispružiše ruku u obranu.

Vatra iz njegovih usta nije prestajala. Samo su mu še snažna prsa brzo nadimala. A tada poče on iz vatre izvlačiti jednu dugačku papirnu vrpcu, koja nije gorjela. Gomila vrpce rasla je pred njim a on je još uvijek brzim pokretima ruku izvlačio nove i nove metre papira. Odjednom sve to prestade i on gomilu papira, tešku barem pet kilograma, odnese do ugašenog kamina. Baci papirnatu gomilu u kamin i puhnu mlaz plamena. Papir planu i poče sagorijevati.

— Vi možete imati milijune! — uzviknu Crain.

— Ostanite kod mene mjesec dana. Svakome po deset dolara dnevno hranu, piće i sobe — predloži krčmar.

Lun je šutio oblačeći se i popravljajući kravatu, koja se trudila da ga zagrli. Svi su se smijali toj kravati, koja je grabila svaki trenutak, da

nježno, kao ruka, pomiluje svog vlasnika. Rukavi njegovog sportskog kaputa mahali su sa stolica gledaocima, a onda se kaput sam pokrenu i namjesti za oblačenje. Lun mu ljubezno kimnu glavom, obuče ga, i onda se brzo spremi da i sam sjedne, i pri tome zakikota od radosti.

— Vi govorite iz trbuha! — reče Crain zadržano.

— Govorim kako hoćete. Poslušajte moju ruku — reče Lun i pruži dlan do Crainovog uha.

Ovaj nasloni uho i oči mu zaigraše.

— Pa ona svira i pjeva! Da, to je pjesma Koloradu! -uzviknu.

— Mogu li i ja čuti? — upita Frances.

— Nešto iz »Crne Karmen«. Može li — predloži ona i nasloni lice na njegov dlan.

Svaka crta njenog lica odavala je divljenje i uživanje, a onda se uozbilji. Ruka joj je šaputala: Vi ste lijepi i bit ćete sretni. Vaš treći muž neće vam biti posljednji. Imat ćete još jednog, najljepšeg i bogatog. Živjet ćete u New Yorku i putovati po svijetu. Sve zavisi od...

— No Frances dosađuješ gospodinu! — predbaci joj Crain.

Ona ništa više nije čula i nerado je ispustila Lunovu ruku.

Trudila se da sakrije rumenilo i uzbuđenje. Željela je da joj ta rulja vječno bude uz lice, da joj priča tim čudnim, lijepim glasom.

— Baš nisi morao prekinuti onu muziku. Bilo je tako divno! — odgovori ljutito mužu.

— Ali Frances... Moramo krenuti — pravdao se Crain.

— Kaznit ćemo ih za nepažnju prema dami — nasmija se Lun i mahnu rukama.

Krčmar pođe ka stolici i sjede, a onda se nadlakti na stol i zaspa. Crain i Crippen spustiše glave na ploču stola, i oči im se zatvoriše. Muzika je dopirala odnekud i Lun ustade.

— Molim za ovu igru — pokloni se prema Frances.

Ona se priljubi uz njegovo tijelo. Osjećala je da nije teža od nekoliko grama. Tango je bio divan, i ona je zabacila glavu gledajući u lice lijepog stranca. Zastadoše za trenutak jer su mijenjali step, slow fox, boogie, pa onda neki ples koji nikad nije vidjela. Ali plesala je bez teškoća. Lunove ruke su je podizale, vrtile u zraku, provlačile ispod pazuha, ostavljale ju da se sama kreće u ludom ritmu, a zatim je

nekom čudnom snagom privlačile ispod pazuha u zagrljaj... A sve se to događalo bez umora, bez ubrzanog disanja.

Ali to je bila jedna čudna hipnotička iluzija. Igra je samo počela, a ostalo je Frances sanjala, dok je Lun pakirao kofer i spremao se da probudi cijelo društvo. Frances je doživljavala kraj plesa, povratak na svoje mjesto i buđenje ostalih.

— Ne govorite o plesu! — upozori je Lun prije nego je probudio ostale.

— Što je to sa mnom? — pitao je Craine.

— Odjednom ste svi zadrijemali, a gospodin je pošao pakirati kofer — tobože ljutila se Frances.

Uskoro su platili i obećali krčmarja, da će poslije Las Vegasa možda gostovati kod njega. Smjestiše se u kola i krenuše putem koji je vijugao stijenama visoravni, čas približavajući se, a čas odlazeći daleko od kanjona u kome je šumio Kolorado.

— Ne zaboravite da u Las Vegasu nitko ne smije znati da se poznajemo tek kratko vrijeme. Imao sam ugovor sa grupom Johnsona Yugilbija. On me traži da opet radim za njega. Hulja, prevario me i napravio ugovor do kraja godine. Ako me nađe natjerat će me da se vratim ili platim pedeset hiljada dolara. Zato ću nastupati pod mojim pravim imenom kao Harry Smith, ugovor je srećom sačinjen na moje umjetničko ime — pričao je Lun.

— Budite bez brige gospodine Smithe! — uvjeravao ga je Craine.

— Jednostavno je sam član vaše grupe već dvije godine, i sve će biti dobro. Zovite me Harry, sve vas molim za tu ljubeznost — nastavi Lun.

— I ti nas zovi imenom! Je li tako Frances? — reče Craine.

— Tako je dragi! — odgovori ona i okrenu se Lunu. — Halo, Harry! — mahnu mu rukom smiješeći se.

Stari Crippen je razmišljao sjedeći kraj Luna na zadnjem sjedištu. Mučile su ga neviđene vještine novog kompanjona.

— Koliko godina treba, a da bi se naučile te vaše vještine? — pitao je nadajući se da bi i on mogao nešto postići.

— Za nekoliko mjeseci možete znati sve osim atletike i teških tjelesnih vježbanja. To ne možete savladati u vašim godinama. Ali

pokušajte — smijao se Lun i počeo mu objašnjavati jedan zanimljiv trik, koji je inače bio vrlo jednostavan.

— Pa, ja to mogu! To je divno! Ura!

— Ne uzbuđuj se stari! — dobaci mu Craine.

— Još nekoliko ovakvih stvari i moja egzistencija je osigurana. Primit će me i najveći cirkus ili varijete! — oduševljavao se starac.

Sve ću vas naučiti po dvadesetak najboljih trikova. Ja sam imao najbolje učitelje na svijetu — obradova ih Lun.

Malo kasnije zapjevaše »Pjesmu Koloradu«.

To je prvi put da John Gig ide lično na neki vanjski posao. Ne bi to činio ni ovog puta da Sofija Zaniboni nije trebala da vidi, ne nalazi li se onaj napadač među putnicima aviona, koji je došao iz Chicaga.

Užasna vijest o katastrofi u Chicagu bila je stigla u Las Vegas ne samo radiom nego i izvještajem dobivenim od Trovača. On je poručivao da budu oprezni da se može dogoditi da druge grupe i bande gangstera dokrajče njihovu. — Moramo se održati! — poručivao je, otkrivajući time da je shvatio opasnost.

Vrativši se sa aerodroma, Gig je odveo svoju draganu u veliku vilu iza »Tropicala«. Otjerao ju je u njenu sobu, a onda je pozvao šefove grupa i ponovno im objasnio koje vanredne mjere treba poduzeti.

Dok su razgovarali, jedan od promatrača je javljao da je pristiglo desetak automobila u kojima su ljudi Strašnog.

Dolaze ljudi iz ostalih grupa.

Gig je psovao, ali ta vijest ga nije uzbuđivala. Znao je da neće biti obračuna ovdje. To je bio nepisani zakon svih , gangstera u Las Vegasu. Dok je na to mislio, donesoše mu pisma koja su bila označena kao hitna.

»Opominjemo vas da ne bude ispada. Ako ste stvarno umiješani u otmicu, čistite se!« poručivao je netko sa potpisom S.

— Sad je i Strašni spreman da jurne — progundā Gig i otvori drugo pismo.

»Prvi pucanj vaših ljudi bit će znak za sve nas da vam pokažemo put iz Las Vegasa«, glasilo je slijedeće pismo bez potpisa.

Gig je znao da ono dolazi od Costella ili Groota.

Treće pismo je bilo još neprijatnije.

»Isti ljudi se ne mogu baviti otmicama i vođenjem poslova u Las Vegasu. Ovdje mora biti reda, ovo je mjesto za uživanje. Nećemo Federalnu policiju i agente zbog vaših gluposti. Čistite se odmah iz Las Vegasa« pisalo je u njemu.

I ostale hvata strah od tog famoznog Luna! — prokle Gig i zamisli se.

Znao je da ostale bande neće napasti i pucati. Ali će posjetiti sve prolaze i biti u vezi sa policijom i šerifom. Pomoći će da se Trovačeva grupa tiho pohvata, već poslije prvog pucnja u gradu.

— Otvorite oči i pazite da ne vadite revolvere. Sve se mora događati u tišini — naredi šefovima grupa i otpusti ih.

A onda poče primati izvještaje o prispjelim strancima. Jedan ljubavni par iz New Yorka, kći vlasnika fabrike automobila, sa lažnim šoferom ljubavnikom, grupa artista, jedan poznati glumac i dvije glumice, suparnice u ljubavi sa ovim, izhlapjeli bogataš iz Južne Karoline, lijepa i bogata udovica iz Louisvilla dovela je djevera — ljepotana, sin jednog od kraljeva čelika, vlasnik trgovačke flotile iz Baltimorea... Sve poznati i nezanimljivi tipovi. Nigdje znaka da je netko sumnjiv. Gig se nadao da Lun neće stići u Las Vegas. Možda će udaljenost biti dobra zaštita. A možda i to što je oteta profesorica sada slobodna.

Gig nije mogao shvatiti kako su se stvari odigrale. Slutio je da je Coogan stvarno htio učiniti ono što je pričala dr Jane Withington. Ali zašto je Vincent Pearson zakasnio i našao se u »Raju«. I tako su dva čovjeka svladala i pobila takve revolveraše i borce kakvi su bili Sudac, Lumis i drugi? Na ta pitanja nije bilo odgovora. A ta pitanja mu je postavljao Trovač, javljajući se iz svog nepoznatog sjedišta, iz potpune sigurnosti.

— Kako li sada izgleda? — pitao se Gig, koji već dvije godine nije vidio svog »gazdu« Trovača. Nije znao ni gdje ovaj živi, ni kakvo ime nosi. Sistem radio-veze bio je kombiniran telefonskim i pismenim kontaktima, ali nikad ličnim dodirrom.

— Ostavlja mene da se ja isprsim — zaključio Gig i odlučio da zaviri malo u račune kasina. Iz računa na koje odlaze dividende pogodit će gdje je Trovač, i kako se sada zove.

Lun bijaše nagovorio Craina da iznajmi četverosobnu vilu blizu Strip ulice. Do večeri su se odmarali. Lun im je pokazivao nekoliko trikova, i svi su bili oduševljeni, shvaćajući da će se moći služiti onim što je tako jednostavno i lako, a izgleda tako čudnovato i neprirodno. Pokazao im je i neke vještine za koje su bile potrebne višegodišnje vježbe, a u mnogome i naročiti talenat, spojen sa izuzetnom čvrstom voljom.

— Hoćete li opet uspavati mog muža i starog? — šapatom je pitala Frances.

Lun se zagonetno smješкао, ne ubijajući nadu strastvene artistice, čiji život je značio napore da uzbudi, izazove i zabavi druge. A kada je otkrila da postoji netko tko svojim vještinama, snagom i izuzetnošću može nju zabaviti i oduševiti, ponašala se kao malo dijete koje je otkrilo grad iz bajke i ugledalo Peter Pana.

— Svakome treba podijeliti po sto dolara da se zabavimo večeras u Las Vegasu, jer od sutra ćemo mi zabavljati druge — predloži Lun.

Stari Crippen prvi nestade.

Do Strip ulice Lun prošetala sa Frances i njenim mužem, a onda reče da ima malo posla.

— Susrest ćemo se u nekom lokalu! — mahnu im veselo.

Frances je zamišljeno gledala za njim.

Zastajući i poštapavajući se, koračao je Macferson ispred »Tropicala«. Već je vidio Luna, ali nije to pokazivao. Našli su se tek na klupi pred fontanom. Starac je prišao Lunu i zatražio vatre, a onda je prihvatio ponudu da sjedne.

— Ima li što novo? — tiho upita Lun.

— Gig je u onoj vili iza hotela. Uzbudjenje raste. Osjeća se tišina kao pred buru — pričao je Macferson šapatom i kašljući poslije svake rečenice.

— Večeras ću ga posjetiti, ali prije moram pogledati hotel. Vidjet ćeš me u restoranu i kasnije u baru i sali za kartanje, ili kod ruleta — reče Lun.

— Zar već žurite mladi gospodine? — glasno upita »starac«.

— Razgovor je bio ugodan, ali moja žena... — dobaci Lun. — Ah žene, žene! — vrtio je glavom Macferson, mučno listajući i šetajući oko fontane.

Bio je veseo jer ovaj sastanak sa Lunom prije dogovorenog vremena pokazivao je da stvari nisu baš tako loše. Moglo se očekivati da »zabava« u Las Vegasu ne bude duga.

Osmotrivši još jednom na sve strane, Macferson pođe u ljetni restoran i sjedne za najgornji stol, koji je imao jednu prednost — bio je kod ulaza, a od njega se vidio i prolaz ?a poslugu.

Luna je ugledao čim je ušao. Bio je sa Crainovima. Frances je bila ponosna kao da se nalazi kraj samog Garyja Coopera.

Večera je prošla bez ičeg zanimljivog, izuzev Lunovih šala, kojima su se smijali Frances i Arthur Crain.

Poslije večere Lun se izvini što će neko vrijeme morati napustiti bračni par, ali im obeća da će ih potražiti. Macferson ga je izdaleka držao na oku i pratio do bara, a zatim u hali sa automatima za kockanje.

Lun je najprije prišao automatu sa kisikom, ubacio metalni novac i pustio da ga struja tog čistog zraka umiri. Znao je da takav isti aparat u gornjim salama često sa kisikom puše i opojne mirise, koji pojačavaju djelovanje alkohola i »smjelost« kockara.

Zveckajući šakom metalnih dolara, Lun je prišao jednom automatu i ubacio novac. Palila su se raznobojna svjetla, čulo se zujanje automata i putovanje metala po varljivom putu kockarskog savršenstva. Lun je bio već lakši za nekoliko dolara. Išao je od automata do automata. Bilo ih je raznih oblika i sistema. Po sali su se vrzmali profesionalni kockari i radoznali turisti. Ali bilo je i gangstera koji su motrili.

Kod jednog automata Lunu se nasmiješi sreća. Poslije igre svijetlećih dugmadi i staklenih slova, raznobojnih figura i znakova sa karata za igranje, iz automata pokuljaše metalni žetoni. Ovdje se nije dobivao ubačeni novac. Automati su davali žetone sa kojima se moglo igrati u drugim salama kazina. Lun prebroji žetone. Dobio je dvije stotine dolara. Ode do blagajnice da mu ih zamijeni. Ona mu bez riječi isplati sto i pedeset dolara.

— Ali ja sam dobio dvije stotine — protestirao je Lun.

— Ostalo naplatite od one gospode — objasni blagajnica pokazujući na dva tipa, koji prostrijeliše Luna pogledima.

— Dakle, to su »proreski službenici« gangsterske bande — pomisli Lun i produži u drugu salu. Gangsteri se osmjehnuše. Išlo je sve kao i uvijek. Nitko nije htio sukobiti se sa ovim »Službenicima« kazina.

Lun uđe u salu sa ruletom promijeni nekoliko stotina dolara u žetone i poče promatrati. Odšeta do Macfersona, koji je zagledao jedan ukras na zidu.

— Imam u džepu dva paketa papira, veličine novčanica. Kad zamijenim žetone, dat ću ti pravi novac, zato budi pri ruci — pričao mu je smiješeći se i pokazujući prstom čas jedan, čas drugi dio ukrasa, kao da priča o njemu.

A onda se nađe pokraj ruleta. Njegove ruke podigoše se iznad igrača, kao da traži prolaz. Kad se probio do stola, počeo je igrati. Izgubi nekoliko puta. Na ovom mjestu bila je krupje lijepa ali blijeda djevojka. Ona mu se nasmiješi sa žaljenjem.

— Sad ću dobiti. Stavljam na sedmicu deset dolara! Igra li boja?

— Izvolite — opet se osmjehnu djevojka.

— Pedeset dolara na žuto! — reče Lun.

Rulet se zavrti. Igrači i krupje pratili su okretanje ruleta, ali u jednom trenutku osjetiše potrebu da na trenutak zažmire. Dobivala je sedmica i žuto. Lun zgrnu novac.

Izgubio je još nekoliko puta manje svote, a onda opet stavi na sedmicu i žuto po sto dolara.

— Opet sam dobio — uzviknu ispoljavajući lažnu radost. Igra je dobivala sve veću »temperaturu«. Lun je ulagao sve veće sume. Na njegov broj su igrali i ostali. Banka je već bila u opasnosti. Djevojka je bila blijeda i osvrtala se kao da traži pomoć. Njene kutije sa žetonima bile su skoro prazne.

— Zatvaram za jednu minutu, da donesem žetone — reče i otrča.

Vratila se opet sa dvostrukom rezervom žetona. Bilo je najviše onih krupnih.

Lun izgubi pedeset dolara, ali slijedeći put uloži po pet stotina na zeleno i na četvorku.

— Uvijek igra i na broj i na boju. Parne sa zelenim, a neparne sa žutim — govorio je jedan kockar i bilježio rezultate radi svojih

»studija« u otkrivanju sistema koji sigurno dobiva.

A nitko nije vjerovao da rulet uvijek pokazuje nešto drugo već su »vidjeli« ono što je Lun želio. Djevojka i igrači bili su pod jakom hipnozom. Sad je Lun mogao da pruži ruku i namjesti rulet poslije zaustavljanja baš kako mu je zgodno. Pred njim je bila gomila žetona.

Salom se pronosio glas o,čudnom dobitniku.

— Svota se popela na preko pola milijuna dolara — uzdisali su kockari. Macferson je pažljivo promatrao što se događa. Nije mu izmakao nekakav znak čovjeka koji je došao vidjeti što se događa.

— Banka je razbijena! — objavi djevojka i suze joj potekoše. Vidjela je u životu stotine uništenih ljudi, koji su pred njom izgubili sav svoj imetak i odlazili da si prostrijele glavu, i nije imala suza za njih. Ali sada je sa razbijenom bankom bio ugrožen njen položaj. Nije se zaustavila na vrijeme, a to se kažnjavalo.

Lun ode do blagajnice i promijeni žetone. Ona mu mirno predade pakete krupnih novčanica. Bilo je tu preko osam stotina hiljada dolara.

— Ne mogu vam dati još osamdeset hiljada, jer ih nemam u krupnim novčanicama — izvinjavala se blagajnica u neprilici.

— Ništa, zadržat ću toliko u žetonima — nasmija se Lun i potrpa novac u džepove.

Iza zavjese su ga pratila dva oka. On primijeti kako Macferson otkleca ka toaletu i uputi se za njim. Odmah iza zavjese preda mu novac, a zatim se vrati u salu. Prošeta se do drugog ruleta i stade promatrajući. Neko počne šaputati mu pokraj uha:

— Ne igrajte više, savjetujemo vam. Najbolje je da odmah napustite kazino.

On udari čovjeka laktom u trbuh i nasmija mu se u lice. A onda pođe k izlazu. U holu je bila gužva, i on htjede da je izbjegne, ali se nađe opkoljen desetoricom tipova, čije zanimanje nije bilo teško pogoditi.

— Pođite za nama, ali bez podvala! Mi znamo da ste magioničar. Novac ste nepravедno dobili. Naprijed! — zapovijedi mu jedan gangster i gurnu ga ka zavjesi.

Lun osjeti kako ga žulja cijev revolvera. Posluša gangstere bez riječi i nađe se iza zavjese.

— Dajte novac! — naredi vođa napadača.

Lun je vadio pakete iz džepova, a gangster ih je slagao u kožnatu torbu. Opipaše ga i izvukoše mu pakete ispod košulje. Veoma im se žurilo pa nisu zagledali novčanice. A i zašto? Zar ih nije samo prije nekoliko minuta uzeo iz ruku njihove blagajnice.

— Ostavljamo vam vaš revolver. A sad se gubite i ustrijelite se njime! — poviknu gangster i gurnu ga kroz jedna vrata, koja škljocnu za njim.

Lun se nađe među sanducima iza kazina i po mraku jedva stiže na asfalt. Izgubio se u parku. Ulicom je koračao Macferson. Sastadoše se i zađoše u najmračniji dio parka.

Poslije četvrt sata nitko više nije ih mogao prepoznati. Macferson je izgledao kao čovjek četrdesetih godina, mlađi, a Lun bar tridesetak godina stariji. Skoro sasvim sijeda kosa, nekoliko novih bora, promijenjena boja kože, okrenuti kaput, nova kravata, dva madeža na licu i nekoliko drugih detalja, a uz to povijena leđa i izmijenjen način koračanja stvorili su pravo čudo. Macfersonu se činilo kao da je njegov drug nestao, a da sada vidi nekog sasvim nepoznatog.

A sam mornar je sada imao smeđu kosu, čija je boja nastala kao kemijska promjena na sasvim bijelo obojenoj. Nije bilo ni onih prirodnih sijedih vlasi, ni dubokih bora na licu, hod mu je postao čvrst i hitar, a ispravljena leđa učinila su da on sada izgleda viši i vitkiji.

— Lakše sam podnosio da ja budem star, nego da tebe vidim kao djeda — reče Macferson šapćući.

Lun se starački zakašlja, i oni se uputiše prema vili iza »Tropicala«.

Gig je bijesnio saznavši za događaj u kazinu. Takva suma novaca bila je težak gubitak za čitavu bandu.

— Pronađite tog magioničara kako god znate! I donesite taj novac! Donesite ga natrag, ili ćete pamtiti ovo veče! — vikao je petorici gangstera, koji ga prestrašeno gledahu.

Dok su izlazili iz vile i došaptavali se kako da nađu magioničara, iza visokih redova šimšira, Lun i Macferson ih prepoznaše.

— Ruke uvis! Odbacite oružje! — viknu Lun.

Ali nervozni gangsteri se prevariše i potegoše revolvare. Macferson se nađe u svom elementu, i njegov glomazni kolt zagrmi snagom velikog punjenja dvanaest milimetarskih metaka.

Lun je pogađao svakim metkom, i pet gantstera prostriješe se po zemlji. Trojica su već bili mrtvi, a dvojica ranjenih pucali su nasumce sve dok im ne nestade metaka u šaržerima. A onda pokušашe da se odvuku u zaklon, ali meci pogodiše i njih. Sa prozora vile odjeknuše hici. Čuvari oko Giga stupali su u akciju. Negdje u daljini čula se zviždaljka, i uskoro se na stazi pojaviše tri policajca.

— Prekinite pucanje! — dozivali su one iz vile.

Lun i mornar su šutjeli i puzali iza šimšira. Uskoro se nadoše unutra. Dvoja kola koja su se tamo nalazila bijahu sasvim spremna za vožnju. Nedostajali su samo ključevi.

— Budi spreman! — šapnu Lun i postavi se iza jednog stupa.

Uskoro, u garažu dotrča omalen čovjek. Prepoznadoše Giga.

Pratila su ga dva krupna gangstera, koja ostadoše vani dok on ne izveze automobil. U trenutku kad je stavljao ključ u bravu vrata, Lun ga udari šakom u potiljak i prihvati ga drugom rukom. Brzo mu puhnu iz pumpice u nozdrve. Naročiti plin bio je sigurna garancija da neće brzo doći k svijesti. A, tada Macferon i Lun polako priđoše vratima garaže i nadoše se iza leđa gangstera. Dva udarca drškama revolvera učiniše da prolaz bude rasčišćen u tišini.

Kod vile se još pucalo. Gangsteri su osiguravali odstupnicu svom vođi, ne sluteći da je to uzaludan posao, jer su ga Lun i mornar bili već smjestili u automobil. Kola su krenula, izbijajući na tihu ulicu koja je vodila k brdima.

XV

— Sada je sve gotovo, mali zlikovče. Ispričaj nam svoju priču — govorio je Lun promatrajući gangstera. Nalazili su se među stijenama iznad ceste koja je vodila prema dolini smrti, i skretala obilazeći pustinju Mojave, prema Siera Nevadi. Dobro zaklonjeni, mogli su mirno razgovarati. Macferson je bio na straži, osluškujući da li će se zaustaviti neki automobil od onih koji su prolazili cestom u oba pravca.

— Neću govoriti! Tko ste vi? — pitao je John Gig vrpoljeći se, i postavljen uz stijenu.

— Govorit ćeš ti, to ti ja tvrdim! Opomenuo sam vas sve da pustite Jane Withington, ali vi to niste učinili... — govorio je Lun.

— Vi ste... Vi ste kralj ponoći? — zurio je Gig u stranca pred sobom.

— Lun izađe iz automobila. Sa nekoliko poteza vatom namočenom u rastvarač, i obrisavši kosu rupčićem natopljenim u naročito sredstvo, Lun brzo vrati svoj pravi izgled. Kad se pojavio, u prigušenom malom svjetlu zaklonjenog automobila, gangster ga je gledao kao da vidi vampira.

— Otkud sada vi? — upita, tražeći pogledom čovjeka koji je pred nekoliko trenutaka bio tu pred njim.

— Mala promjena, ovo je moj pravi izgled. Pružam ti zadovoljstvo da vidiš svog suca u pravom svjetlu — objasni Lun i sjede pokraj njega.

— Ja ne znam ništa! — prkosno uzviknu Gig, i zdravo oko mu bljesnu pod svjetlom fara.

— Najprije saslušaj pitanje — osmjehnu se Lun.

— Ja znam sve o tebi i bandi. Znam i zašto ste oteli mene i Jane...

— A to ja ne znam — prekide ga Gig.

— Vjerujem ti. Trebalo je da se otkrije jedna strašna naučna tajna. Brown se poslužio vašom bandom kao posrednikom. Sada je sve to

prošlo. Hoću odgovor samo na dva pitanja. To mi moraš reći.

— Neću odgovarati. Ubijte me!

— Ti si dobro prepečeni gangster. Vjerujem da policiji zaista ne bi rekao.

— Nikome! Nikad!

— Lun ga pomaknu tako da obojici svjetlo dolazi sa strane, i da vide jedan drugome oči.

Dakle, hoćeš li jednu životnu šansu, ili je nećeš? — upita Lun.

— Neću! Nema šansi! — vikao je Gig trzajući veze na rukama.

Lun ga je promatrao. Imao je jednostavno sredstvo da dobije odgovor od gangstera — da mu skrši volju hipnotičkim postupkom. Ali, on je htio da vidi kako sasvim trijezan zločinac pada nisko i moli za život. Razmišljajući o svemu, Lun primijeti kako nebo blijedi. Počinjala je zora, dolazeći od indijanskih rezervata i Wasacha.

— Ako budeš govorio istinu, dobit ćeš revolver i punu šaku metaka. Pustit ću te da otrčiš ovom klisurom. Iz nje ne možeš izaći i morat ćeš se boriti. Protiv tebe bit ću ja sam. Ostat će ti automobil s novcem koji si ponio. Tu su i onih osam stotina hiljada dolara koje sam odnio iz kazina — pričao mu je Lun.

Gangsterove oči bljesnuše. On je bio jedan od najboljih strijelaca Chicaga, učenik starog Lumisa. Svakog dana njih dvojica su vježbali u naročitoj odaji sa strelištem u »Raju«.

— A vaš pratilac? — upita Gig kroz zube.

— Čim svane, on će se udaljiti, tako da ga mi odavde vidimo.

Kad on bude dovoljno daleko, počet ćemo borbu — objasni Lun.

Gangster je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda uzviknu:

— Pristajem! Hoću li imati ispravan revolver?

— Dat ću ti svoj vlastiti. Ima i prigušivač. Evo, da ga isprobamo — odgovori Lun i ispali nekoliko metaka, koji zapraštaše prigušeno i čija tanad zadimi, udarajući u stijenu.

Lun mu stavi u džep ispražnjeni revolver. Gangster nije ni slutio da je nasjeo. Lun ga nije mogao ubiti vezanog ili nemoćnog da se brani. Iako bi saznao tajnu, morao bi ostaviti na životu ovo čudovište. Lun nikada nije ubijao vezane i nemoćne. Zato se sada osmjehnu radosno. Ustade i nađe kutiju rezervnih metaka, u automoblu. Stavi ih u Gigov džep kraj revolvera.

— A sada govori! Tko je izvršio pokolj u »Raju«?

— Vi ste ubili dvojicu, a onda je upala grupa Strašnog. On je preko svojih ljudi već bio ponudio otkup »Raja«. Prodat mu je za gotov novac. Nama su ostali poslovi u Las Vegasu. Moramo se čistiti odavde. Vjerujem da ostale bande već hvataju moje ljude i savjetuju posluži i osoblju da se izgube iz grada za nekoliko sati — pričao je Gig.

— Tko je Strašni? — ubaci Lun.

— To ne znam.

— Kako se može doći do njega?

— Možda preko Grissona. Zovu ga Zavodnik, jer je lijep i zna iskoristiti dolazak usamljenih i bogatih žena u Las Vegas. On pripada bandi Strašnog, ali ne odlazi iz Las Vegasa, i ne možemo mu ništa... mi ne ubijamo ovdje.

— Tko još zna nešto o Strašnom?

— Možda Micuko.

— Japanac?

— Ne, to je Japanka. Zove se Micuko Ito. Doveo ju je iz Japana jedan američki podoficir, ali poslije je zaključio da mu ne odgovara. Napustio ju je, i ona se snalazila. Istočnjačka

, strpljivost i lukavstvo pomogli su joj da nešto zaradi. Nalazila se među prvima koji su ovdje podigli hotele. Od 1946. godine počelo je sve to u Las Vegasu. Zakoni države Nevade ne zabranjuju kocku i prostituciju. Tako je Las Vegas postao Eldorado, i poslovni ljudi su uložili novac, a gangsteri su uzeli stvar u svoje ruke...

— To je suviše poznato. Za osam godina niklo je ovdje osam najluksuznijih kazino-hotela svijeta — prekide ga Lun. — Pričaj o Japanki!

— Ona je, rekao sam, došla prije gangstera. I kad su se ovdje usidрили Costello, Boogsi, Trovač, Strašni i još nekoliko »velikih«, ona je prihvatila pomoć Strašnog. I održala se — odgovori Gig.

— Tko je Trovač? — upita Lun.

Gig je šutio nekoliko trenutaka, a onda progovori:

— To ni ja nisam znao sve do sinoć. Poznavao sam nekad čovjeka koji se zvao Bernes Iverson. Imao je na duši nekoliko umorstava, ali bio je vješt. Jednoga dana je nestao.

Gangster ušuti. Razmišljao je nekoliko trenutaka.

— Ne mogu se samom sebi načuditi kako sam bio glup.

Od nekud mi je bio poznat Trovačev glas, ali nisam mogao odgonetnuti tu tajnu... Noćas sam pregledao dokumente o isplatama dividendi i vanrednih dobitaka »Tropicala«. Tamo se javljalo jedno ime...

— Čije? — ubrzao je Lun odgovor.

— Sjetio sam se da je jučer doputovao jedan čovjek sa istim imenom. Sakupljao sam podatke o prispjelima, da bih otkrio vas. To ime je Arthur Crain — odgovori Gig.

— Artista sa lijepom ženom i starim Crippenom! — uzviknu Lun iznenađen.

— Da! Sa njima je doputovao i magioničar Harry Smith...

Nisam shvatio tko se krije iza tog imena. Ali kad ste sinoć ušli u restoran, promatrao sam iza jedne zavjese. Prepoznao sam Iversona. Čuo sam njegov glas... To je Trovač.

— Odkud mu taj nadimak?

— Otrov je sredstvo kojim se često služio protiv suparnika u poslovima, ili ljubavi.

— Luna podiđe jeza. Sjetio se lijepe Frances i Craineovih ljubomornih pogleda.

— Je li to istina, Gig? — upita Lun sumnjičavo.

— Rekao sam sve što sam znao. A sad mi dajte obećanu šansu. Već je dan, i lijepo se vidi — odgovori Gig.

Lun ga je dugo gledao u oči. Gangster osjeti malaksalost, i oči mu se sklopiše. Lun je morao provjeriti odgovore, jer će jedan od njih dvojice brzo nestati. Ako to bude Gig, nitko neće saznati pravu istinu o Trovaču.

Ali pokazalo se da je gangster prvi put u svom životu igrao fer. Bilo mu je inače svejedno. Ako pogine, nije više važno što Lun zna o Trovaču. Čak mu je bilo milo da se osveti svom »gazdi«, koji ga je tako čvrsto držao cijelu jednu deceniju. A ako on pobijedi Luna, sve što mu je ispričao bit će pokopano sa njegovim tijelom.. Dok je Gig razmišljao, Lun pozva Macfersona i pokaza mu udaljeno džbunje i stijenu, sličnu okrnjenim zubima.

— Pođi tamo. Ako se automobil ne zaustavi ispod tebe na cesti, znaj da više nisam živ. Moram dati šansu malom gangsteru — objasni mu.

Macferson uzdahnu. Znao je da bi uzalud govorio i molio druga da se opet ne igra životom. To se često ponavljalo, i u tim stvarima Lun se nije dao pokolebati i nagovoriti da promijeni odluku. Mornar odgega tužno se osvrćući.

Za to vrijeme policija je hapsila u »Tropicalu«. Više od sto ljudi i djedjaka dobiše zatim telefonske ili pismene opomene.

I sve su bile jednake. Glasile su:

— Do podne nestanite iz Las Vegasa. U protivnom, vaš život neće vrijediti ni centa.

Sunce se pamaljalo kad preko pedeset najraznovrsnijih , vozila napustiše Las Vegas. Sa prozora male vile tužno ih je promatrao Arthur Crain. Znao je da će idućih dana morati napustiti Las Vegas. Jer neće potrajati dugo, a novi vlasnici njegovih akcija u Las Vegasu shvatit će zašto je dobivao lavovski dio prihoda. Shvatit,će tko je Trovač.

Ali, poslije tolikih gubitaka, morao je sačekati Smitha. Taj izvanredni magioničar imao je sreće. Dobio je osam stotina hiljada dolara, a taj novac bio je neophodno potreban pobijeđenom Trovaču.

— Zašto si tako zamišljen? — pitala ga je Frances. Ja sutra imam jedan posao. Morat ću otputovati u Los Angeles. Ti ćeš doći kasnije...

— Nećeš valjda odnijeti magioničarev novac? — trže se žena.

— Ah, ne! To ostaje kod tebe. Pa ti znaš da ja imam nešto ušteđenog novca — nasmiješi se gangster.

Ona ode da obavi svoje dugotrajno jutarnje oblačenje i šminkanje, a on izdvoji svoje papire, iz tajne pregrade u automobilu izvadi nekoliko čekovnih knjižica, a zatim očisti, napuni i provjeri svoja dva revolvera.

* * *

Lun je gledao kako Gig trči između stijena, osvrćući se. Vidio ga je kako se bacio iza gomile kamenja i otpuzao na stranu. Znao je da gangster sprema oružje. Jedva primjetan zvuk potvrdi to: Gig je isprobavao revolver.

Lun se pope na jednu stijenu i ostade nekoliko trenutaka gledajući vrhove Siera Nevade i odsjaje izlazećeg sunca. Prema Dolini smrti vidio se kraj jednog jezerca. Lun pomisli kako bi život bio lijep i svega onog što stvara ljude koji su spremni uništiti drugoga samo da bi živjeli u neradu i rasipništvu.

A tada krenu, hitro se prebacujući od jednog do drugog kamena, od jedne do druge stijene. Znao je da mali gangster ne može pobjeći. Trebalo ga je naći, ali taj zločinac će se pritajiti i učiniti sve da ostvari veliku šansu, koju mu je, iz razloga koji Gig ne može shvatiti, Lun dao ovog jutra.

U trenutku kad je skočio sa jednog na drugi kamen, tane zviznu i zapraši pokraj njegovog lica. On postade oprezniji, ali u tom času primijeti gdje se nalazi protivnik. Nalazio se na mjestu odakle nije mogao napasti. Za borbu sa svakim drugim protivnikom, Gig je izabrao odličan zaklon. Stajao je iza stijena koje su se protezale kao nazubljeni zid. Iza njih je bila čistina.

Lun se približi, izviri sa jedne oble stijene, onda potrči u suprotnom pravcu, Gig je izgubio dvije sekunde, začuđen Lunovim postupkom. Ovaj je trčao ravninom između stijena, nezaklonjen i nanišan. Gig je trebao samo da se okrene na desno i da cilja.

Iako je bio odličan strijelac, u vještini borbe zaostao je za Lunom. Nije shvatio da je cijela njegova šansa sadržana u jednoj, baš ovoj, slijedećoj sekundi. Mislio je da ima vremena da ispali cijeli šaržer na čovjeka koji se našao daleko od svakog zaklona. Nije ni pomišljao da i sam stoji bez zaklona i da bi mu bilo potrebno preskočiti stijenje i tek onda dospjeti u zaklon.

Gig nanišani i opali, imajući u vidu činjenicu da Lun trči. Ali baš tada Lun ustade i naglo se okrenu k protivniku. Njegov revolver planu, i Gig pade.

— Ubijte me! viknu kao da priziva pomoć.

Ali nađe snage da podigne ruku i htjede nanišanimi iz ležećeg stava. Lun ponovno opali i metak pogodi gangsterov revolver. Metak nesretno skliznu i probi lijevo oko već teško ranjenog gangstera. On ispusti oružje i uhvati se za glavu. A onda se njegovo tijelo potrese. Posljednji grč pokazivao je da mali John Gig više neće biti opasnost za nevine.

Macferson je sa stijene gledao automobil koji skliznu iz klisure i, nakrećući se na neravninama, izađe na asfaltnu cestu.

Ako poveća brzinu, onda je... — pomisli mornar i osjeti jezu, koja mu podiže kosu na glavi.

Ali kola su išla polagano. Zaustaviše se na mjestu do koga je vodio najbliži put od Macfersona.

Ovaj izdaleka poznade Luna. Začudi se samo što je promijenio izgled i uzeo onaj svoj pravi.

Macferson je trčao poskakujući na nekakav smiješan način.

A psovao je nešto nerazumljivo, i na način kojim je izražavao radost. On je za svaku priliku imao druge psovke. Jednima je izražavao žalost, a drugima srdžbu. Na sasvim drugi način je psovao kad je bio u nekoj nedoumici, a za naročitu radost imao je naročite psovke. Jedna od njih mogla se čuti kad je prišao automobilu:

— Milijun mu morskih lasta, svitanja i putovanja! Živ si

— Ulazi, stari! — nasmiješi mu se Lun.

Kola krenuše, ali ne k Las Vegasu. Kod prve raskrsnice skrenuše prema sjeveru, ka najbližem jezeru velike zavale.

— Danas bi trebalo da budemo u prirodi, kao nekada divlji slobodni ljudi. Jedan izlet u okolinu neće nam smetati — reče Lun.

— A ima li u prirodi i neki restoran? Moj želudac počinje pomišljati na vlastiti jezik. Progutat će ga i svariti, ako ga ne zamijenim nekim drugim komadom mesa — primijeti Macferson.

— U svim pravcima od Las Vegasa ima malih restorana i krčmi. U nekom ćemo i odpavati koji sat — odgovori Lun.

Mornar zapjeva jednu pjesmu, koja ne bi mogla ući u zbirku štampanih šlagera, iako melodija nije bila loša.

XVI

Približavalo se veče, Lun i mornar izadoše odmorni iz planinske kuće nad cvjetnom dolinom i spustiše se do jezera, koje je nosilo indijansko ime, veoma teško za izgovor. Zato su ga bijeli ljudi nazivali jednostavno Jezero Witt, od indijanskog Wittiskachuwechil, što je značilo kao vrelo umornih putnika. Oko njega je bilo raspoređeno nekoliko kuća, restorana i jedna trgovina.

Okupavši se u jezeru, Lun i mornar pođoše k trgovini. Kupiše po jedne platnene farmerske hlače i šarene košulje. K tome dodadoše po jednu običnu torbu.

Uskoro napustiše automobil, ponijevši samo novac i najpotrebnije stvari i oružje. Sačekaše turistički automobil i uputiše se prema Las Vegasu.

Bilo je dvadeset i jedan sat kad se iskrcaše na kraju Strip ulice.

Nitko nije obraćao pažnju na dva neugledno obučena čovjeka. Desetak policajaca i najmanje stotinu gangstera pazili su na ljude naročitog opisa.

— Ne smiješ ići po svoje stvari. Otići ćemo zajedno u kuću u kojoj je smješteno moje društvo — reče Lun, i oni pođoše.—Lun pokuca, i uskoro mu otvori stari Crippen.

— Koga tražite? — upita, nepoznavši Luna.

— Gospodina Craina — odgovori Lun. — Imamo poruku i paket od gospodina Harryja Smitha.

— Pusti ih Crippene — čuo se Arthurov glas.

Ni on nije prepoznao izmijenjenog Luna.

— Što imate? — upita. Lun mu pruži komadić papira, kome je pisalo:

»Šaljem ovih osam stotina hiljada dolara i molim vas da mi ih sačuvate. Vratit ću se do jutra. Harry Smith.«

— Jeste li vi ovo pročitali? — upita sumničavo Crain.

— Ne! On je rekao da ne smijemo čitati, i dugo nas je gledao u oči. Mene je nešto uhvatilo, i zato sam se uplašio da to ne mogu ničim objasniti. Toliko sam želio što prije donesti ovaj paket, da sam trčao čak tamo od kazina — objasni Lun.

Crain se okrenu i, zaklonivši tijelom pakete sa novčanicama, podera omot. Oči mu bljesnuše. Stajao je nekoliko trenutaka zamišljen.

— Ja vas od nekud poznam — reče Lun. — Niste li vi Bjorns Ivarson?

— Crain se naglo okrenu. Gledao je Luna procijenjujući značenje ovog pitanja. Frances je pjevušila u kupaonici. Stari Crippen je sa čuđenjem prosmatrao scenu.

— Da govorimo otvoreno — poče Lun. — Nama je poznato da ste vi Ivarson. Ali znamo i da ste Trovač, da se nagodimo... Ove riječi prekide nagli Trovačev pokret. On poteže odjednom oba revolvera, pokretom dostojnim kakvog slavnog kauboja. Ali potegao je za djelić sekunde prekasno. Macfersonov kolt opali, i veliko tane napravi rupu na Trovačevom čelu. Padao je ukrućen kao lutka.

Lun i Macferson uzeše paket s novcem i istrčaše napolje. Frances je užasnuta stajala nad mrtvim mužem. Stari Crippen pokušavao je da joj objasni čudnu tajnu koju je tog trenutka saznao, i koja je objašnjavala česte čudne postupke Arthura Craina.

Sada je stari klaun i artist shvatio kuda je često po nekoliko dana nestajao njegov kompanjon. I otkud je dolazio novac koji je Crain trošio, iako su nastupi trupe bili rijetki i donosili suviše malo novaca.

Ali mlada žena ga nije shvatila. Sada, onako sleden, u samrtnom grču, i sa grimasom mržnje, njen muž joj je izgledao ružan. Ona ga je gledala osjećajući da joj se vrti u glavi i da će izgubiti svijest. Crippen je telefonirao policiji.

Trovač i njegova banda nisu više postojali. Jedan od gospodara Chicaga, Las Vegasa i desetine drugih gradova završio je svoj životni put.

Preobrazivši se opet u starca, Macferson uđe u stari hotelčić. Bilo je očito da na njega nitko ne obraća pažnju. Malo kasnije vlasnica hotela bila je obradovana novim gostom. U trenutku kad mnogi gosti,

zbog ubojstava i opće nesigurnosti u Las Vegasu, napuštaju i luksuzne hotele, u ovaj mirni kutić dolazi nov gost.

Bližila se ponoć kad njih dvojica izađoše. Lun je sada bio besprijekorno obučen u večernje odijelo, donijeto u Macfersonovim koferima. A mornar je opet imao bijelu kosu i izdaleka je pratio elegantnog gospodina.

— »Tropical« je u mraku — šapnu Lun zastajući i sačekavši Macfersona.

— Tamo smo im pogasili svjetla i na pramcu i na krmi. Hiljadu mu svjetionika, to je sasvim napuštena olupina — odgovori Macferson.

— Tamo je kazino-hotel »Ogden«. Tu jazbinu vodi ona Japanka. Trebalo bi razgovarati s njom. Ući ćeš nekoliko minuta poslije mene — objasni Lun i produži pred starcem.

Macferson napipa dobro napunjeni kolt.

* * *

Sjedeći u baru Lun je promatrao goste i poslugu. Znao je raspored hotela, jer je u holu razgovarao sa jednom starom gospođom, koja je bila oduševljena što ima sugovornika u ovako kasnim satima, kad joj se ne spava i kad je mladi izbjegavaju. Ispričala mu je o vlasnici hotela, njenim naročitim čajankama za goste, toaletama i ličnostima. .

Stara dama znala je i to da briljantna plavuša, kćerka vlasnika dviju tvornica alkohola i mlada udovica koja je naslijedila tri hotela u New Yorku, već mjesec dana od smrti svog muža ima ovdje ljubavnika.

— Taj Grisson je zaista vraški lijep. Ali to je varalica. Ja ovamo dolazim svake godine po mjesec dana. I uvijek sam ga vidjela sa novom bogatašicom — pričala je starica.

Sada Lunu nije bilo teško prepoznati Grissona u baru. Plavuša sa njim se zaista mogla nazvati briljantnom. Bila je to žena na vrhuncu privlačnosti i ljepote. Skupi nakit i haljine šivane u prvorazrednim modnim kućama dopunjavali su ono što im je priroda podarila. Grisson je u nju gledao kao mačak u kobasicu. Kad konobar dođe poslužiti novog gosta, Lun mu dade pisamce napisano tu za stolom.

— Predajte to gospodinu Grissonu. A ovo je za vas — reče pružajući pismo i dva dolara — onda mi donesite jedan grog.

Konobar preda pismo. Grisson je čitao:

»Poštovani gospodine. Vama i gospođi Ito treba da iznesem jednu ponudu o preuzimanju kasino-hotela 'Tropical'. Kad vam bude moguće, stojim vam na raspolaganju. Slim H.«

Uglađeni i lijepi mladić začuđeno pogleda prema Lunu. Ovaj mu se osmjehnu i lako kimnu glavom. Grisson se izvini udovici i pređe za Lunov stol.

— Tko vas šalje? — upita gledajući nepoznatog ravno u oči.

— Izvjesni gospodin koji raspolaže sa pedesetpet od sto akcija »Tropicala« ovlastio me je da ih prodam. Ja znam da one interesiraju baš vas i gospođu Ito — hladno odgovori Lun.

— Jeste li vi taj gospodin? — upita Grisson.

— Što ako i jesam? — odvratila Lun.

— Zar vam nije poznato da treba svi da se izgubite iz Las Vegasa?

— Poznato mi je.

— Niste poslušali? Kako ste se usudili doći ovamo?

— Morao sam. Pobijedeni traže izlaz. Akcije »Tropicala« su sve što mi je ostalo.

— Nećete izaći živi iz Las Vegasa.

— Izaći ću itekako. Sa mnom su ostali naši najbolji ljudi. Ponijeli smo i mašinske puške. Izvolite početi bitku — priprijeti Lun.

— Vi ste lud! To ne smije se dogoditi! I ovako je polovica gostiju napustila hotel. Ako se pucnjava ponovi...

— Ponovit će se. Ovoga puta ćemo pucati i u goste — prekide ga Lun.

To ne smijete.. To bi bilo...

— Šutite Grissone! Igram na posljednju kartu. Možda ovog momenta stoje u baru ljudi koji će masakrirati vaše goste. . Mislim da će poginuti i poneki gangster. Eno, vidim dvojicu koje moji ljudi drže na oku.

— Što predlažete?

— Da se nagodimo. Prodat ću akcije, a vi ćete ih platiti barem blizu prave vrijednosti. I onda ću sa svim svojim ljudima nestati zauvijek — odgovori Lun.

— Ako budemo razgovarali s vama garantirate li mir u Las Vegasu? — upita Grisson, dok mu je znoj izbijao po cijelom licu.

— Garantiram. I sami znate da mi se to najviše isplati.

— A taj Kralj ponoći?

— On leži prostrijeljene glave. Pitajte policiju da li je noćas ubijen izvjesni Arthur Crain, tobožnji artista.

— Provjerit ću. Čekajte nekoliko minuta da odvedem gospođu i da telefoniram policiji — reče Grisson i krenu.

— Čekat ću vas — odgovori Lun.

Grisson pođe nekoliko koraka, pa se vrati. Pogleda Luna ocijenjujući ga pažljivo.

— Ne bojite se da ću pozvati policiju, ili svoje ljude?

— Ne! Vi to nećete učiniti. Jer ako naiđe policija, moji ljudi će je zaustaviti vatrom i pucat će u svakog koga ugledaju. Od vaših portira i konobara, do dama i gospode u baru, restoranu i kockarnici, svi će biti zasuti vatrom. A onda ćemo se povući. Zato vi nećete zvati policiju. Zato ne smijete dići ruku na mene. Ali ako mi i dalje budete dosađivali glupostima, razbit ću vam tu lijepu njušku, tako da nikad više neće sličiti na čovječje lice! — održa mu Lun tiradu prijetnji.

Grissonovo lice probljedi i on ode nesigurnim korakom.

Nikada nije doživio sličnu drskost. I nikada nije susreo čovjeka u čijim je očima vidio manje straha. Vjerovao je da će ovaj čovjek učiniti ono što obećava.

A Lunu je sljedećih deset minuta bilo suviše dugo. Igrao je na preveliki rizik. Izdavati se za Trovača u času kad ostale bande osjećaju svoju pobjedu, bilo je, na izgled, prava ludost. Ali Sickert je znao da je to najbolji način da ga ne dovedu u vezu s kraljem ponoći. U tom slučaju sve bi se odvijalo drukčije.

On opipa revolvere, kutiju sa granatama nalik na cigarete, rezervnu plinsku pumpicu u džepu, bodež uz podlakticu lijeve ruke, aparaturu vezanu ispod lijevog koljena, koju je mogao aktivirati pritiskom koljena o koljeno, i druge sitnice, važne za borbu protiv mnogobrojne bande. Znao je da su hotelu pristigla i pojačanja iz Los Angelesa i Detroita.

Smetala mu Je jedino vrućina. Jer, naročito ploče ušivene u svilenu košulju i povezane plastikom, koje su predstavljale štit od revolverskih metaka, učinile su da mu bude vruće kao usred ljeta, iako je ovo planinski i hladniji kraj kontinenta.

Lun ustade baš u trenutku kad se na vratima, kroz koja je bio otišao iz bara, pojavi Jules Grisson. Dade mu znak da ga slijedi. Lun pođe za njim i primijeti kako dva gangstera zaustaviše Macfersona.

— Pusti ga, i on ide sa mnom! — viknu Lun.

Gangsteri pogledaše prema Grissonu. Ovaj dade znak da propuste mornara i pođe. Macferson je brojio straže pokraj kojih su prolazili.

— Jedanaest parova, odnosno dvadeset i dva bandita samo od bara dovde — reče Lun.

Grisson se nadmoćno nasmiješi.

* * *

Dočekala ih je kao skromna domaćica. Skoro je izgledalo da se stidi što u svojoj radnoj sobi, pretrpanoj cvijećem i japanskim ukrasima, dočekuje muškarce. Govorila je dobro, iako sa upadljivim stranim naglaskom. Uzalud bi je posmatrao i najbolji psiholog. Micuko Ito sličila je nježnom cvijetu i najnevinije stvorenje ovog svijeta. Možda bi samo čovjek iz njene zemlje mogao povjerovati da jedna ovakova žena može ubiti.

Lun je galantno pozdravi i dobaci:

— Da sam znao da tako izgledate, već bih poubijao sve muškarce na putu do vas.

— Čemu ubijanje ako može biti i bez toga? — dvosmisleno upita Japanka.

— Zbog tih riječi i tog čarobnog smiješka poklanjam vam petinu akcije »Tropicala«! — uzviknu Lun i pogleda je na način koji samo žene shvataju, i koji ih uzbudi do srži kostiju.

— A zato ćete ostale naplatiti duplo skuplje — nasmiješi se ona još ljupkije.

Sjedoše oko okruglog stola kao skup diplomata. Kroz vrata na jednoj i na drugoj strani velike radne sobe iza cvijeća virila su po dva gangstera s revolverima u rukama.

— Neprijatno ih je gledati. Neka stanu iza vrata — primijeti Lun.

— U tom slučaju moglo bi biti opasno za gospodina Grissona — odgovori Micuko.

— Koliko ja mogu pogoditi vi ste naredili da nitko ne puca, jer, to bi bila katastrofa. Vaši ljudi su tu samo da me zastraše — osmjehnu se

Lun.

— Gledajte! — reče i potrže revolver. — Bacite oružje — viknu dvojici najbližih gangstera.

Oni baciše revolvare na debeli prostirač.

— A sada ih uzmite i gubite se! — doda Lun i osmjehnu se Japanki.

— Skoro je nevjerovatno da ste izgubili u sukobu sa ostalima — odgovori ona također sa osmijehom.

— Da sam vas. upoznao prije svih ovih nepritika, mi bismo bili gospodari svijeta — reče Lun.

Grisson je šutio, grizući krajičak rumene i pune usne, koju su krasili crni brčići. Japanka dade znak gangsterima da izađu.

— Molim vas zaključajte vrata — obrati se Lun ženi.

— Uredit ću to ja — umiješa se Macferson i pođe k tapeciranim vratima, iz čije je brave virio ključ, i koja su osim toga imala i jake brončane zasune.

Pošto zatvori i druga vrata, on osmotri prozore i zastore na njima, pogleda iza velikih buketa i saksija cvijeća i ostade po strani.

— Sad smo kao u tvrđavi — zaključa osmjehnuvši se.

— Ali opkoljenoj — doda Grisson.

— Vi se bojite! Čega? — primijeti Lun.

Grisson se ugrize za usnu i jetko pogleda Luna.

— Iznesite svoj ljubezni prijedlog — rfeče Japanka.

Lun opipa džepove, izvadi cigarete i ponovno zavuče ruku u džep. Izvadi nekakav predmet i razgleda ga kao da se čudi.

— Pogledajte ovo — reče i pruži ga Grissonu, ali pri tome neprimjetno steže pumpicu.

Grisson podiže ruku da uzme ponuđeni predmet, ali, kao da izgubi volju, samo zatrepta i zabaci glavu na naslon fotelje. Već je spavao. Japanka je gledala preneraženo. Lun istrže tanki bodež iz rukava i upre joj ga u grlo.

— Ne govorite i ne vičite, jer ću vam prekinuti glasne žice, tako da nikada više nećete moći vikati — reče joj Lun grubo. Pri tom, lijevom rukom izvadi jednu iglu i zabode je u njenu mišicu. Odvrnu jedan stićušan zavoj i pritisnu malu gumenu ampulu na kraju igle. Bila je to

specijalna droga, koja je pogađala nervni sistem i stvarala neobjašnjiv, ali ogroman strah.

To se uskoro primijeti na Japanki. Ona je sa užasom gledala bodež pred svojim licem.

— Molim vas, ne ubijajte me! Maknite to sječivo! To je strašno! — skoro je cvilila.

— Sklonit ću ga kad mi kažete tko je Strašni — reče Lun i pokrenu sječivo ispred njenog lica.

Ne! Samo to ne! On će me ubiti! On je Strašni! — hvatala ju je panika.

— On neće saznati da ste mi rekli. Ali ako mi ne kažete za jednu minutu bit ćete mrtvi — ponovi Lun prijetnju.

— To vam ne smijem reći — sad je već plakala Micuko.

— A ako ja pogodim, hoćete li potvrditi? — upita on.

— Da... Ako već znate... Zašto onda... — mucala je.

— Da budem sigurniji! Strašni je Peter Gorwald — reče Lun i unese joj se u lice.

— Kako... kako ste saznali? — još uvijek pod djelovanjem droge straha, upita Japanka klonuvši na sjedištu.

— I suviše je bogat, i suviše se malo brine o poslovima i mnogo zna. On mi je pokazao trag Trovačeve bande. A to je mogao samo netko tko mnogo zna — objasni Lun.

— Što hoćete od mene? — upita Micuko.

— Da otvoriš sefove i pokažeš podatke koji potvrđuju moje pretpostavke — odgovori Lun.

Micuko pođe kao u snu. Otvori sef i izvadi knjigu suvlasnika hotela. Ime Petera Gorwalda bilo je u sredini, ali sa krupnim brojem akcija i najvećim sumama isplaćenih dividendi. Iza njega bila je Micuko, zatim Grisson, zatim su se redala imena još nekoliko poslovnih ljudi.

— Vratit ću vam ovu knjigu. Zaboravite da ste mi nešto rekli. Ne pokušavajte izvijestiti Gorwalda. Budite mirni i obračunajte se sa policijom kad ona nađe za potrebno i moguće da uništi gangsterske gospodare Las Vegasa — zaključi Lun i pride Grissonu.

Pognu mu glavu i poče lagano da ga kucka po potiljku. Lijepi zavodnik se uskoro osvijesti.

— Što je to sa vama? — upita Lun kao da se u međuvremenu nije ništa dogodilo.

— Ja... ja sam se onesvijestio... Ne znam... — gundao je Grisson pokrećući glavu zbog nekakve ukočenosti u vratu.

113

8 Lun i gospodari Chicaga

— Sad je sve kako treba. Da se sporazumimo, jer vrijeme prolazi. Za »Tropical« kao odštetu zbog učešća vaših ljudi u rastjerivanju osoblja, platit ćete odmah sto hiljada dolara. A preostalih pola miliona isplatit ćete kad moj čovjek stigne sa akcijama. Za četrdeset i četiri od sto akcija, jer petinu sam poklonio gospođi, vrijedi platiti dvostruki iznos — obrazlagao je Lun.

— Ali mi nemamo ovdje toliko novaca — primijeti Grisson.

— Sto hiljada imate u sefovima i kockarnici. Ostatak nabavite do zore. U svitanje ćete dobiti papire svih pedeset i pet od sto akcija — odgovori Lun.

— Donesite sto hiljada! — reče Micuko, obraćajući se Grissonu.

Ovaj je začuđeno pogleda, ali ustade i otvori vrata. Četvrt sata kasnije pred Lunom je bio paket sa sto hiljada dolara. On pogleda jesu li novčanice prave. Bile su dobre.

— Naredite da nas čekaju .jedna dobra kola pred zadnjim ulazom — obrati se Lun blijedoj i uplašenoj Japanki.

Ona pritisnu zvono, i jedan omaleni čovjek se pokloni pred gospodaricom.

— Stanley, izvezite moja kola iz garaže i pozajmite ih gospođi. Neka ih čekaju pred zadnjim izlazom — zapovijedi ona.

Sjedili su još nekoliko trenutaka. Primjećivalo se da Japanku napušta strah... Ona se nagnu ka Grissonu i šapnu mu:

Idite i organizirajte praćenje. Ne smije se ništa dogoditi u blizini grada. Tamo dalje pripremite krajnje mjere. Još prije njih na sve ceste neka pođu grupe sa brzim automobilima i ‘ neka pripreme zasjede.

— Kad ih uhvatimo?

— Poslati na onaj svijet i dobro izbrisati tragove — odgovori ona, neprekidno gledajući Luna i provjeravajući pogađa li on što ona šapće.

Ali on je nezainteresirano gledao, ocjenjujući kad treba krenuti, odnosno da li su kola spremna.

— Idite i vidite jesu li stvari u redu — reče Japanka glasno.

— Preporučujem da odustanete od praćenja i sličnih pothvata, ako ste o njima šaputali. Jer, ako to pokušate, vratit ću se i srediti ovu jazbinu — reče Lun mirno.

— Neće se dogoditi ništa slično — osmjehnu se Micuko.

— Ni u vašim hodnicima neka nitko ne pokušava, jer vi ćete nas, gospodo, otpratiti do automobila. Zar to nije dužnost domaćice prema dragim gostima? — dodade Lun i zapali cigaretu.

Grisson ustade i ode žiareći se. Oni su šutjeli neko vrijeme.

Telefon na stolu zazvoni. Javi se Japanka.

— Kola su spremna! — reče ona. Nekoliko kola krenuše jedna za drugim. Podsjećalo je na vatrogasnu garažu u trenutku uzbune. Pretpostavljao je da to odlaze Grissonovi gangsteri na nekakav posao.

Krenimo onda, gospodo — reče Lun i uze Japanku pod ruku.

— Idemo sada kao da smo najbolji prijatelji.

— Možda ćete jednom opet doći i imati više mogućnosti. Onda ću slušati vaše zapovijedi, lijepi gospodaru — nasmiješi se Japanka i privi se uz Lunovu mišicu.

— Ti idi iza nas i drži revolver pri ruci, da me brzo oslobodiš ovog uzbudljivog tereta, a onda i da prokrčiš put — obrati se Lun mornaru.

— Ništa se neće dogoditi. — U Las Vegasu ste u sigurnosti, što se tiče naših ljudi. Ima i drugih, ali ne ovdje i oko hotela — smiješila se Japanka.

Njeno tijelo treptalo je pripijeno uz snažne udove Donalda Sickerta. Ali on je mislio na Chicago i na najljepšu ženu koju je ikada sreo na Jane Withington.

Veliki crvenocrni buick izgledao je tako da je Lun odmah znao da su to Japankina kola. Macferson obiđe njih dvoje i otvori vrata automobila. Na instrumentima pročitao količinu benzina i ulja u kolima. Sve je bilo kako treba.

Lun se osvrnu i vidje tri gangstera kako ih posmatraju sa . strane.

— Uđite i vi u kola — šapnu Japanki na uho.

— Zašto? Sumnjate nešto? — upita ona.

— Sumnjam. Morate nas otpratiti malo dalje, a treba i da dovezete svoja kola natrag. Mi ćemo preći u druga. Ulazite — nastavi Lun.

Ona se opirala, ali on je ugura i sjedne pokraj nje na zadnje sjedište. Macferson upali motor. A tada Micuko naglo otvori vrata od automobila i pokuša iskočiti. Lun je uhvati za ruku i trže natrag. Ona vrisnu. Tri gangstera potrčaše prema kolima, potežući revolvare. Lun otvori vatru, i jedan gangster pade, a drugi se uhvati za trbuh i poče se previjati. Treći opali nekoliko puta, i jednim metkom ošteti blatobran, a drugim probi zadnji dio automobila, i tane ostade negdje u prostoru za prtljag. Ali Macferson naglo zavi za ugao i ubrza vožnju, izbijajući na Strip ulicu.

— Skreni starim putem ka kanjonu! — doviknu mu Lun pazeći na Micuko.

— Taj put je neprohodan i napušten.. Nitko ne ide njime — reče Japanka.

— Pokušat ćemo — odgovori Lun.

— Polomit ćete mi kola — objasni ona svoju brigu.

— Možda. Ali tamo nećemo naići na neku zasjedu iz koje će nas pozdraviti mašinske puške — objasni joj Lun.

Japanka je šutila. Razmišljala je da li je Grisson bio toliko pametan da i na ovaj stari put pošalje neku grupu. Jer ako ovaj čovjek umakne, nikada se neće osloboditi straha. On može pasti u ruke Strašnom i reći mu što je ona ispričala. Ili će je ucjenjivati. A i u slučaju da on pobijedi Strašnog, policija će morati nastaviti istragu, i ostali vlasnici »Ogdena« morat će se je otresti. A to je samo smrt. Tako se radi. Tako su prošli mnogi u drugim poslovima Strašnog i ostalih gangstera. Ona je i nezgodan svjedok, ako zagusti.

* * *

Dok su oni vozili u spavaćoj sobi Petera Gorwalda u Chicagu zvonio je telefon. Grisson mu je pričao što se dogodilo, i da su dva nepoznata čovjeka odveli gospođu Ito. Grisson, naravno, nije znao što je ona ispričala. I čitav razgovor je tekao takvim rečenicama da nitko ne bi shvatio o čemu se radi.

— Jesu li pokušali saznati nešto o S? — pitao je Gorwald.

— Ne! Uzeli su tih sto hiljada i odveli gospođu. Prate ih naša dvojica kola. Skrenuli su na stari put prema kanjonu. Pričinjava teškoće to što je Ito sa njima — odgovarao je i objašnjavao Grisson.

— Ne obaziri se na nju. Nije vrijeme za sentimentalnosti — naređivao je.

— Javit ću kolima koja su iza njih. Imaju radio-uređaje — odgovori Grisson.

— Požuri, i obavijesti me! — zaključí Gorwald.

* * *

— Opet stvari postaju jasnije u svitanje — primijeti Lun, aludirajući na jučerašnji obračun sa Gigijevom bandom i njime.

— Čini mi se da će biti neugodno još prije zalaska sunca. Za petama su nam — odgovori Macferson, osmotrivši u ogledalu kola; koja su ih pratila.

— Vidio sam ih. Ne smijemo dozvoliti da nas stignu. Potjeraj brže — reče Lun osvrćući se prema svjetlima koja su izbijala za njima iza zavoja.

— Otpast će nam točkovi, ili ćemo probiti motor na ovom kamenju — odgovori mornar, ali pritisnu gas, i uskoro se rastojanje poveća.

Zora je prelazila u dan i naglo je postajalo vidnije. U daljini ugledaše nastavak stare ceste. Ali ono što su vidjeli na njemu moralo ih je zabrinuti. Tamo su se stijene bile srušile i zatrpale cijelu cestu. Kola nisu mogla proći.

— Zaustavit ćeš na ovom zavoju prije mjesta na kojem je put zakrčen. Morat ćemo se boriti — zaključí Lun.

— Pustite mene da iskočim — reče Japanka.

— Ne možemo dozvoliti da skrhate taj lijepi vrat — nasmija se Lun.

— Ovako ću umrijeti pokraj vas — doda ona.

— Neće pucati na svoju gospodaricu — reče Lun.

— Vi to stvarno mislite?

— Zar nije točno ono što kažem?

— Onda vi slabo poznajete svijet... — Vaš svijet!

— Da... slabo poznajete Strašnog i njegove ljude. Jedna Micuko vrijedi manje od njihovog jednog centa. Možda bi im više odgovaralo

da zanijemim zauvijek — objasni ona.

— Zašto ste se udružili sa njima? — Postala sam zla među zlim ljudima. Jedan me prevario i doveo iz moje zemlje. Drugi su me iskorištavali... morala sam postati zla, i da im vraćam punom mjerom.

— Koliko ljudi može da vam zahvali za svoju smrt?

— Mislim da taj broj iznosi oko deset.

— Njenu ispovijest prekide uzbuđenje zbog naglog približavanja potjere. Ona pomisli kako je upala u vlastitu zamku. Da nije organizirala potjeru i postavljala zasjede, ovi ljudi bi je pustili kad bi se našli u sigurnosti. Ali ovako...

Mašinska puška zaprašta, i meci razbiše stakla.

Lun odgovori pucanjem iz revolvera i izbacila dvije »cigarete« koje eksplodiraše snagom najjačih ručnih bombi. To uspori kretanje automobila potjere i Macferson poveća odstojanje.

Pogledavši Japanku, koja se bila naslonila glavom na vrata automobila, Lun primijeti kako bijeli cvjetovi na svilenj haljini, tu i tamo postaju crveni. Bio je već dan to se jasno vidjelo. Njene oči se još jednom pomakoše, a onda ostadoše nepomične. Sve više crvenih cvjetova nicalo je na njenoj , haljini. Tri metka su je bila pogodila. Umrula je iznenađena jednostavnošću svog umiranja.

— Kod one stijene zaustavi, ako ju ne možeš zaobići — reče Lun mornaru.

— Mislim da možemo još kojih desetak metara među stijene — i uspori vožnju.

Jedna ravnina odvede ih do klisure, gdje se zaustaviše i napustiše automobil. Zatim otrčaše do prvih stjenovitih zaklona. Za njima najprije stigoše jedna, a onda još jedna kola. Iz njih su istrčavali gangsteri sa mašinskim puškama i revolverima u rukama. Bilo ih je šest, bez vozača, koji se udaljiše i postaviše u zaklone.

Paljba odjeknu među stijenama. Ova klisura vodila je sve dalje, ali samo na jednom mjestu moglo se izvuci iz nje. Tu je nastajala strmina, prošarana mjestimičnim prostorima, obraslim čas krupnom travom, a čas trnovitim posivjelim žbunjem. Lun i Macferson su računali na povlačenje u tom pravcu, i sada sačekaše napadače da bi ocijenili njihovu upornost u gonjenju.

Prvog gonioca koji se primače pogodi Macferson svojim koltom.

— Kad ćeš jednom promijeniti tu artiljeriju i uzeti neki drugi revolver? Drži se dalje od mene, jer ću oglušiti od tog čuda. — vikao je Lun trljajući lijevo uho.

— Ovaj me služi već godinama... I ne služi slabo — dobaci mornar, i još jednom opali.

— Na hitac odgovori urlik i psovka. Mašinske puške zapucaše brže.

— Odvikli su se od pravih borbi, ili nikada nisu znali da ih vode. Nervozni su. Neće proći ni nekoliko minuta, a primijetit će da im je ostalo tek po nekoliko metaka — pričao je Lun ležeći mirno u zaklonu.

Njegovo predviđanje se uskoro potvrdilo. Gangsteri prestadoše zastrašivati mnogobrojnim mecima. Sada su se trudili da vide progonjene i da ih pogode. Zbog toga je trebalo da se primaknu.

Ali to je imalo strašne posljedice. Još dva gangstera ispadoše iz stroja. Jednoga pogodi Lun, točno usred čela, a drugom prebi desnu ruku zrno iz Macfersonovog »džepnog topa«.

— Sada smo ravnopravni — reče Macferson i saže se da napuni bubnjić svog kolta.

Neko vrijeme vladalo je zatišje. A onda se začu zujanje još dvaju kola. Gangsterima je pristizalo pojačanje.

— Povlačimo se, dolazi čitav čopor — reče Lun i opali u jednu ruku koja je izvirivala iza kamena.

Ispuštena mašinska puška bila je dokaz pogotka. Sada je bio trenutak da se prebace do usjeka u stijeni. Odakle će moći dugo da se brane, ili da se prebace preko prijevoja i nestanu u kržljavim šumarcima iznad kanjona i prema kamenitim pustinjama.

Tek što su se našli na novom, pogodnijem mjestu, paljba i meci zazujaše kao roj pčela. Po pucnjima, bilo je očito da ih gangsteri opkoljavaju. To je značilo da se moraju popeti na . mjesto koje je bilo nepristupačno sa dvije strane. Ali to je značilo biti bez odstupnice. Trebalo se je boriti protiv desetero struko brojnijih neprijatelja. Lun i Macferson brižljivo prebrojiše metke. Imali su svega trideset u rezervi i četrnaest u revolverima.

— Svaki drugi mora pogoditi — reče Lun, smiješeći se nervozno.

Tu nervozu nije izazvao strah, nego saznanje da će morati ubijati ne štedeći nikoga.

Gangsteri se približiše, i Lun opali na jednog koji se bijaše suviše osmijelio. Pogodak je bio potpun, uz samu rupicu pod vratom. Gangster izađe iz zaklona i poče čupati košulju pod grlom. Macfersonov metak oslobodi ga mučenja.

— Naprijed! Ubijte ih! Ne smije se dogoditi da umaknu! -vikao je Grisson iz zaklona.

Ali to je bilo fatalno za ovog poznatog zavodnika. Lun je primijetio otkuda dolazi glas, i motrio je na tu stranu.

Gangsteri počеше da se prebacuju. Lun ih dočeka »cigaretama«.

Ove čudne bombe, načinjene od plastičnog nitroglicerina i sa minijaturnim kapslama, bile su strašno oružje među zdrobljenim stijenama. Gangsteri ustuknuše.

Tada se opet pomoli Grisson.

Naprijed! Napadnite ih! — vikao je izbezumljeno.

— Lun ga uze na nišan i opali. Grisson se uhvati za pogodeno rame i nestade iza stijene. Ali ni tamo nije bio siguran. Lun uze komad kamena i veza »cigaretu« za njega, a onda dobro odmjeri i baci bombu. Ona padne točno iza Grissonovog zaklona. Gangsterova glava se rasprsnula, a tijelo otkotrlja niz strmirru.

Gangsteri su se povlačili u neredu. No meci ih popratīše, i još dvojica padoše. Lunove eksplozivne »cigarete«, vezane za komade kamenja, dosezale su daleko niz padinu i kosile bjegunce.

— Oni bježe u pogrešnom pravcu. Da zaobidemo i stignemo do kola prije njih! — viknu Lun i potrča prema jednom prolazu.

Macferson je skakao za njim, jedva ga sustižući. Uskoro se nađoše na dnu klisure između gangstera i ostavljenih automobila. Na tom mjestu nađoše mrtvog napadača, pokraj kojeg se nalazila mašinska puška. Uzeše je i promijeniše okvir, a onda otrčaše dalje.

Vozači su bili daleko od automobila. Popeli su se na kamenito uzvišenje da bi vidjeli potjeru. Vidik im je zaklanjala jedna izbočina, i oni su se sad vraćali. Lun ih zasu rafalom iz mašinske puške.

Oni su vikali, ne shvatajući što se događa, misleći da na njih pucaju njihovi ljudi. Lun shvati njihovu zabunu i dade znak mornaru da uđe u kola najbliža cesti. Macferson upali motor i mahnu Lunu. Ovaj je međutim otvarao jedna po jedna kola i zaklonivši se iza stijene, ubacivao u njih eksplozivne »Cigarete«.

Eksplodije iskidaše upravljače i raznesoš e osjetljive dijelove mašina. Jedna kola se raspadoše.

Za posljednja Lun nije imao eksploziva. On jednostavno upali benzinski rezervar. Benzin poteče za njim. On se sagnu i kresnu upaljač. Plamen potrča tragom benzina i obuhvati automobil. Za svaki slučaj Lun opali u prednju gumu, a onda uskoči u preostali automobil, i Macferon potjera k cesti.

Vraćali su se u Las Vegas. Na pola puta kod jedne padine, primijetiše još jedna gangsterska kola, koja se zaustaviše.

— Uspori kao da zaustavljaš, a onda ih gurni. Survat će se, jer su im zadnji točkovi blizu ivice — reče Lun pripremivši, za svaki slučaj dva revolvera.

Gangsteri nisu očekivali da će u poznatom automobilu biti netko drugi. Jedan od njih izađe iz kola i mahnu rukom, dajući znak zaustavljanja. Macferon uspori i skoro stade na pola metra od drugog automobila, a onda dade gas i gurnu kola ka ponoru. Gangster na cesti poteže revolver, ali Lun već opali u njega.

Gurnuti automobil se nekako održa na ivici, ali kad mu zadnji kotač skliznu, bilo je lako. Macferon još malo pogura, a onda skrenu i produži, osvrćući se da vidi kako niz strminu padaju kola u kojima su bila još tri gangstera.

— Oh! — nije mogao a da ne uzdahne Macferon. — Ovo je pravi rat!

Lun je šutio, smrknut. Blizu grada reče mornaru da zaustavi. Gurnuše kola u nekakvo džbunje koje ih sakri. A onda podoše stazom prema gustom parku. Prašnjavi i poderani, nisu mogli u grad. Morali su se malo urediti, kako bi neupadljivo stigli do svog hotelčića u starom dijelu Las Vegasa.

Sve do deset sati Gorwald je nestrpljivo čekao da mu se jave Grisson ili Micuko. Ali njegov telefon je šutio.

U Las Vegasu nitko nije znao da o novim događajima treba obavijestiti nekog Petera Gorwalda. Oni koji su to znali nisu više živi.

Ni u dvanaest sati nitko se nije javljao: Gorwald je postajao sve nervozniji. U četrnaest sati znao je da Micuko Ito i Jules Grisson nisu više živi. Znao je da će biti teško ponovno okupiti bandu i srediti poslove.

Ali nije znao da je polovina njegovih ljudi poubijana u potjeri za Lunom i Macferonom. Tek kad su stigle vijesti sa radija i televizijskih stanica o svim događajima u Las Vegasu, počinjalo mu je bivati jasno da nije uništena samo Trovačeva banda, nego da je i njegova organizacija, godinama učvršćivana i stvarana, dovedena pred potpuni slom.

— On je opasniji nego što se moglo pretpostaviti. Ali ne zna ništa o meni. A ako zna? To bi bilo strašno. Moram ga dočekati spreman — razmišljao je tražeći izlaz.

Peter Gorwald se nije lako predavao. Već je poslao svog advokata u Las Vegas. Poslije toga odredio je novog šefa hotela i sredio ovlaštenja drugih dioničara, da se učvrsti i osigura imovina u gradu kocke i kupljene ljubavi.

Poslao je jednog od svojih tjelohranitelja da okupi preživjele ljude u Las Vegasu. Sada je ostajalo da zaštititi sam sebe. Još u toku noći, a sutra sigurno, Lun će se pojaviti u Chicagu. Gorwald bi i sam nestao ali nije vjerovao da Lun zna tko je Strašni. Ali ako ne zna, bjegstvo bi bilo uzaludno, a šansa , osвете bila bi izgubljena.

Gorwald je imao plan kako da se zaštititi.

XVII

Kad je onog jutra Danny Ething stigao pred univerzitetsku zgradu, morao se prilično dugo objašnjavati sa policijskim agentom koji je provjeravao dokumenta i želio pretresti veliki automobil.

— Imam poruku za gospođicu Withington, i ne tiče me se što vi pričate — branio se mladić ravnodušno.

Policajac mu je bio za petama, ali mu nije mogao zabraniti da uđe u zgradu. Uskoro je Ething stajao u kabinetu gospođice Withington. Ona je radoznalo čitala pismo, koje je na njenom licu izazvalo nekoliko osmijeha radosti i zadovoljstva. Dr Spence je pisao:

»Čudnovati događaji u koje smo upali onog trenutka kad smo mislili da dolaze najsretniji časovi našeg života, samo su pokazali koliko je istina ono od čega smo strahovali. Ali, glavna opasnost je prošla. Postoje jbs samo sitne opasnosti od kojih se ne treba plašiti. Međutim ja ne bih mogao izvršiti ovaj neodložni obračun, ako ne bih znao da sam učinio nešto za Vašu sigurnost.

Gospođice Jane, Vi ste biće o kojem sam dugo razmišljao. Zaključio sam da postoji samo jedan izlaz: voljeti Vas!

Šaljem Vam pouzdanog vozača, sa naročito zaštićenim automobilom. Molim Vas da se vozite samo tim automobilom i da dopustite Dannyju da Vas prati. On će biti čovjek preko kojeg ćemo se moći dogovoriti o susretu. On zna način. Čuvajte se i znajte da netko očekuje sreću od susreta s Vama.

Uništite ovo pismo. Spence«.

Ona podere pismo i potpali ga, pozajmivši upaljač od Dannyja.

Kimnu mu prijateljski glavom i objasni kad će završiti predavanja i kako će on moći stalno biti blizu nje.

Dva dana i dvije noći prošli su skoro monotono. Ali trećeg dana počеше uzbudljivi događaji. Štampa je pisala o krvavim događajima u Las Vegasu i okolini. Znalo se da je pobijedio tajanstveni stranac, ali Jane je pogađala da je, već onog trenutka kad je policija shvatila da je Lun u Las Vegasu, čitava vojska agenata, detektiva, inspektora i policajaca zaposjela sve pravce koji vode iz kockarskog raja Amerike, stavila, tako reći pod lupu svako prevozno sredstvo koje bi krenulo otuda.

A to je bila istina. Nekoliko listova javljali su da su specijalni avioni i helikopteri prebacili policijska pojačanja u Las Vegas i okolinu.

Svemu tome priključila se i jedna vijest koja je još više uzbuđivala javnost i proširivala razmjere senzacije.

»Nestao sin inspektora Hewsona...«

»Mladi Hewson viđen je u trenutku kad su ga tri čovjeka nasilno uvela u automobil i nestala s njim... Što je to saznao inspektor Hewson kad se na ovaj način traži njegova šutnja? Tko je oteo mladog Hewsona?...« Ponavljala su se pitanja u mnogim listovima.

Bilo je jasno samo to da je Hewson otet. To je potvrdio i njegov otac. Ali nitko nije znao da je stari Hewson dobio i jedno pismo, koje je često vadio i ponovno čitao ono što je u njemu bilo napisano. Ono je glasilo:

»Inspektoru Federalnog istražnog biroa u Chicagu, gospodinu Henryju Hewsonu.

Vaš sin je u mojim rukama. On će ostati živ samo u jednom slučaju. Sve zavisi od vas, i zato učinite ono što vam nalažem.

Na neki način sklonite Jane Withington, ali tako da se vjeruje da je ponovno oteta. Možete je državi i u zatvoru, ili gdje vam se čini najzgodnije. Proširite vijest da je oteta. Time nećete napraviti nikakav zločin, ali ćete spasiti svog sina. Upamtite, ako javnost, policija i Lun ne povjeruju u otmicu, vaš sin će zauvijek nestati! Njegova smrt bit će strašna! S«

Dugo se Hewson mučio, boreći se između očinske ljubavi i dužnosti. Nije znao što da učini. Trebalo mu je da se s nekim posavjetuje, ali se nije usuđivao to učiniti, jer njegove starješine mogu odbiti zahtjev otmičara, a to znači smrt njegovog najdražeg bića. Tada

se sjeti Gorwalda. Činilo mu se da je jedini izlaz da se posavjetuje sa svojim dragim prijateljem.

Dok se vozio k Gorwaldu, maštao je o čudima sudbine koja je predodredila da Peter možda još jednom spasi njegovog sina.

Imao je sreće. Gorwald je stajao u holu svoje vile, spreman za izlazak. Ali kad vidje inspektora vrati šešir na klinčanicu i povede gosta u svoj kabinet. Hewson mu brzo ispriča što se dogodilo.

— To je strašno! — uzviknu Gorwald, trgnuvši se iz kratkog razmišljanja. — Ali sada treba biti pametan i srediti stvari. Ima izlaza... Ja mislim da ima.

— Ah! Bojim se za svog mladića! Strašno se bojim! — zbunjeno je govorio Hewson.

— Morate prihvatiti uvjete otmičara. Sklonite Jane.

— Ali kako i gdje?

— Uzet ćete jedno odijelo od mene. A onda dovedite neprimjetno Jane ovamo. Vi znate da imam onaj zadnji ulaz. Pokazao sam vam ga jednom prilikom. Tuda je dovedite, ali tako da ne zna gdje ste je sklonili. Poslije toga ćete brzo svući ovo odijelo i obući svoje. Zatim ćemo maskirati jednog čovjeka, tako da sličí vama. Demaskirat ćemo ga pred Jane, odnosno on će joj sam objasniti da je oteta i da on nije inspektor Hewson.

— To je moguće, mislim — upade Hewson nesigurno.

— Držat ćemo je ovdje u sobi. Samo ćete vi znati da je ona kod mene, u sigurnosti i u udobnoj sobi, koja se pokretanjem celičnih rešetki pretvara u idealan kavez. Poslije, kad otmičari oslobode vašeg sina, uspavat ćemo je nekim lakim napitkom i izvesti van. Vi ćete je »naći« i osloboditi. Mislim da bih mogao sve to učiniti pod uvjetom da mi obećate da me poslije nećete umiješati u to nekakvom izjavom — završi Gorwald.

— Treba požuriti — pristade Hewson i počeo se svlačiti.

Gorwald mu donese jedno sportsko odijelo i spremi ga za pothvat, koji je bio sastavni dio paklenog plana.

Odvežite se teksijem — objašnjavao je Gorwald. — A ako se ona bude htjela voziti svojim kolima, pristanite i dovedite je u moju garažu. Ja ću biti svjedok da ste cijelo to vrijeme bili sa mnom. I sve će biti kako treba.

Ugledavši inspektora, Jane mu pođe u susret.

— Znam kako vain je gospodine Hewson. To je strašno! Ali ne treba gubiti nadu. Ne mogu shvatiti zašto su oteli vašeg sina — govorila je rukujući se sa inspektorom.

— Stvari se kompliciraju. Smatra se da i vama prijeti opasnost, i moramo vas bolje čuvati, bar jedno kratko vrijeme. Meni je naređeno da vas lično otpratim do jednog skloništa, gdje će vas čuvati nekoliko naših ljudi. Molim vas da nam pomognete u svemu tome — reče Hewson.

— Samo da izvijestim rektorat, pa možemo otići. Ići ćemo mojim kolima. Želim da sa mnom bude i moj vozač — odgovori Jane.

— Rektorat smo već službeno zamolili da uvaži potrebu vašeg kratkog izostanka. Možemo poći odmah — primijeti Hewson, držeći ruku nad očima i trljajući čelo.

Jane bi postavljala pitanja, tražeći da joj se objasne stvari i slično, samo da je to bio netko drugi. Ali nije tijela oduzimati vrijeme ucviljenom ocu. I zato nakon nekoliko minuta izdaje.

Inspektor pokaza detektivu na izlazu i policajcu na ulici svoju kartu i šapnu im nekoliko riječi. Oni ga pozdraviše zadovoljni što su oslobođeni brige o profesorici, koja je svaki sat bila u drugoj auli, laboratoriju ili biblioteci, kretala se od kuće do univerziteta i svraćala kod frizera i svuda kuda je ranije odlazila.

Hewson je objašnjavao Dannyju kuda da vozi, diveći se brzini kola i udobnosti u njima. Kad udoše u polutamu garaže, Hewson izađe prvi.

— Prođite sa mnom ovim prolazom — reče u trenutku kad i Danny izađe i stade uz Jane. ,

— Podignite ruke! — začu se glas iza njihovih leđa. Oni se okrenuše. Pet gangstera stajali su sa revolverima uperenim u njihove grudi.

— Što?... Gdje je Gorwald? — zbunjeno je pitao Hewson.

— Tu sam inspektore! — začu se Gorwaldov glas.

— Što vi?! — iznenadi se opet inspektor.

— Stvari su se promijenile. Ne pokušavajte ništa i ništa vam se neće dogoditi...

— Ali to nije po dogovoru! — ote se inspektoru.

— Prilično ste glupi inspektore! — odgovori Gorwald.

A zatim dade znak svojim ljudima. Sve troje bilo je odmah vezano. Ubaciše ih u isti automobil, i jedan gangster sjede za volan, a drugi kraj njega. Vezaše im usta i navukoše zastore sa strane. Kad su se izvezli, Već je padao mrak i palila su se ulična svjetla. Inspektor Hewson se kretao, sapet i pritješnjen između isto tako upakiranih Jane i Dannyja. Jedino je kroz sastav zavjesa vidio da odmah iza ovih kola idu Gorwaldova.

Ne okrećite se! — viknu gangster koji ih je držao na oku, gledajući u ogledalo.

Njih troje mogli su vidjeti naprijed. Nadali su se da će policija zaustaviti automobil. Ali nade su ostale samo nade. Uskoro je automobil svojim farovima prosjecao mrak putem uz obalu jezera Michigan, odvozeći zarobljenike prema sjeveru, ka Milwaukeeu.

* * *

Poslije jednog sata vožnje automobil se zaustavi. Gangster sa prvog sjedišta veza im oči komadima isječene prostirke, koja se nalazila u spremištu za slučaj potrebe da se vozač podvuče pod automobil radi popravka.

— Sad nećete vidjeti ništa garantiram — zaključí gangster, i kola skrenuše na nekakav neasfaltirani put.

Osjećalo se da put vijuga, postaje gori pa opet dobar, i na kraju sasvim ravan, što je pokazivalo da su stigli na asfalt. Ali u ovom kraju ima dosta puteva, i nitko nije mogao pogoditi gdje se nalaze.

Odvezaše im oči kad su već bili stali. Nalazili su se u nekakvom velikom skladištu, do kojeg nije dopirao nikakav zvuk. To je pokazivalo da se nalaze na nekom usamljenom mjestu.

Oslobodiše ih veza, tako da su mogli izaći iz automobila. Pri svjetlosti jedne gole žarulje vidjeli su tri gangstera, koji su stajali sa mašinskim puškama u rukama. Gorwald je nadgledavao izvođenje zarobljenika, čije su ruke bile vezane, iako su ostale veze skinute. Prva izađe Jane, za njom inspektor Hewson, a posljednji je bio Ething. On

nogom zalupi vrata automobila. Prednja vrata bila su otvorena. On se naglo baci prema sjedištu i uspije da vezanim rukama pokrenu mehanizam automatskog zatvaranja vrata.

— Što je ovom luđaku? — upita Gorwald, videći ovaj besmisleni pothvat mladog vozača. — izlazi van, idiote! — viknu uperivši revolver na staklo automobila u pravcu Dannyjeve glave.

Ali Danny pritisnu nogom jednu pedal, i nesalomljiva stakla preкриše čelične ploče, koje bešumno kliznuše iz donjeg dijela vrata i naročitih ležišta naprijed i odostrag. Automobil se pretvori u blindirano vozilo.

— Ne može se lako osloboditi veza. Brzo bacite nešto ispred i iza automobila! — zapovijedi Gorwald.

Dva gangstera doguraše skladišna metalna kolica i izvrnuše ih ispred i iza automobila. Baciše i nekakve grede i cigle, tako da automobil stvarno nije mogao krenuti.

— Da ga izrešetam? — upita jedan gangster, držeći uperenu mašinsku pušku.

— To ne bi pomoglo, a oštetilo bi automobil. To je izgleda divna blindirana mašina — reče Gorwald.

— Možda ima oružja — primijeti jedan od Gorwaldovih tjelohranitelja.

— Neka ima. Držat ćete ga na nišanu. Glad će ga natjerati da izađe iz te mišolovke — zaključio Gorwald.

Inspektora i Jane vezaše za stupove. Gangsteri provjeriše da li je sve u redu i smjestiše se na gomile starih vreća.

— U slučaju da se ne javim duže od četrdeset i osam sati, likvidirajte ovo dvoje, a pod automobil i ludog vozača bacite sanduke eksploziva i udaljite se svaki na svoje novo mjesto. Ovo su sada taoci i garancija da će se prekinuti napadi na nas — objašnjavao je Gorwald.

— A što je sa mojim sinom? — upita inspektor.

Bilo ga je žalosno pogledati.

— Zar ga niste vidjeli. Oh, pa ja sam zaboravio! — nasmija se Gorwald. — Eno ga tamo! — pokaza rukom.

Inspektor pogleda u naznačenom pravcu. Njegov sin sjedio je vezan uz jedan stup. Usta su mu bila začepljena i nije mogao govoriti, ali je kimnuo glavom. Hewson klonu. Nije znao da li da se raduje ili da

proklinje. Iskusni policajac znao je da nitko od otetih neće biti oslobođen. Gangsteri se ne bi izložili da ostave žive ljude koji ih sada poznaju i mogu ih uvijek prepoznati. Držat će ih zarobljene dok znaju da im živi mogu za nešto poslužiti, a onda će ih jednostavno ubiti.

— To si ti Gorwalde! — prozbori Hewson na kraju.

Sada mu je bilo jasno kako je i zašto spasio njegovog sina. Sve ovo vrijeme otkad su se sprijateljili Gorwald je imao besplatnog agenta u FBI, a ovaj to nije shvaćao.

— Sada uzalud govorite, Hewson. Budite mirni i šutite — odgovori gangsterski vođa i obrati se svojim ljudima: — Pazite na onog luđaka u automobilu, da ne napravi nekakvu nepravilnost.

A zatim sjede u svoj automobil. Jedan gangster ukloni vrata, koja su se pokretala na šinama. Gorwald se odveze u noćnu tišinu. Zvuk njegovog odličnog automobila prestade čim se vrata zatvoriše.

XVIII

Dva stara kauboja u zamašćenim košuljama jahala su umorne konje i tjerala tridesetak goveda, zaobilazeći Las Vegas. Dotjeraše ih do željezničke stanice i prijaviše za utovar.

— Imate sreće, dva vagona za stoku su preostala poslije utovara za gospodina Mac Lorrensa — obradova se željeznički službenik.

— Koliko se putuje do Kandelerije? — upita visoki i pogrbljeni starac.

— Odmah poslije ponoći bit ćete tamo. Vaše vagone vući će vlak koji se u Kandeleriji zaustavlja samo da ostavi nekoliko praznih vagona i prikopča pune za Carson City — odgovori službenik, računajući cijenu prevoza i ispunjavajući papire.

Nitko ne bi vjerovao da su ova dva zamašćena, zapuštena i ostarjela kauboja u stvari Lun i Macferson. Oni potjeraše konje u prvi vagon i ogradiše ih od goveda, koja su rikala i gurala u tijesnom prostoru.

— Ovo je dakle tvoj divni kaubojski život — gundao je mornar.

— Neće dugo trajati tvoja slava velikog kauboja na Divljem zapadu — smijao se Lun.

Desetina policajaca detektiva obilazila je stanicu i vagone. Lun je pušio nekakvu crnu cigaru, čiji se teški miris osjećao na stotinu metara. Jedan mladi policajac zaviri u vagon sa govedima.

— Eh, mladiću... Nitko, više ne ostaje da gaji stoku. Još samo starci. Vi mladi odlazite. Hm, policajac! To nije šerif. Kažem nije! — vriskao je Lun nekakvim prepuklim i šištećim glasom.

Nečim premazani zubi črnili su se tako da ga je bilo neugodno pogledati. Macferson je pijuckao, trudeći se da pogodi nekakav osušeni cvijet, koji je netko bacio na šljunak.

Padao je mrak kad vlak krenu i sa njega skočiše policajci, koji su ga pregledali u ovoj vanrednoj prilici. Lun i Macferson ležali su na klupama u odjeljku za pratioce stoke.

Stoku iskrcaše odmah i otjeraše četvrt sata hoda dalje. Kod jedne svježe livade rasedlaše konje i pustiše stoku da pase.

Iz velikih bisaga izvadiše radnička odijela, malo zgužvana ali čista.

Uskoro nestadoše dva stara kauboja. Prugom su koračala dva radnika, noseći velike platnene naprtnjače. Vratili se na stanicu i sačekaše vlak, kojim nastaviše putovanje.

Kad je svanulo, vlak je jurio preko Siera Newade. Poslije podne nadoše se na onom kraju pruge koji skreće na zapad i vodi u Kaliforniju u San Frančiško. Na cilj svog putovanja stigli su predvečer. Odmah požuriše da u trgovinama, prije nego što se zatvore, nabave odijela i sve ono što im je neophodno, a što su morali ostaviti u Las Vegasu. Njihove torbe su bile pune novčanica i nisu se morali brinuti da li će biti dovoljno novca.

Smjestili su se u mirni, ali vrlo luksusni hotel. Pošto su, na čuđenje konobara, pojeli veliku količinu mesa, spremljenog na razne načine, Lun i Macferon se povukoše u svoje sobe. Umorni od borbe i putovanja, nisu mogli poželjeti ništa bolje od kupaonice i udobne postelje.

A u svitanje trebalo je otići na aerodrom i odletjeti ka Chicagu. Za svaki slučaj odlučili su da putuju avionom koji se spušta u Malwaukeeu. Odatle nije bilo teško stići do Chicaga nekim brodom uz obalu jezera, ili jednim od mnogobrojnih vlakova i autobusa.

Da nisu tako rano legli, već bi znali za ponovni nestanak dr Jane Withington. Novine nisu pisale o Ethingu, ali su nagađale kako je došlo do toga da inspektor Hewson odvede Jane.

Pred ulazom na aerodrom Lun je kupio novine, ali ih ne otvori dok se on i Macferon ne smjestiše u avion. Tek kad brza mašina uzletje, Lun poče čitati. Uzdrhtao je saznajući za ponovni nestanak voljene djevojke. Mora da je loše izgledao, jer krupne graške znoja počеше kapati mu sa lica.

— Zar patiš od morske bolesti? — upita ga Macferon.

— Ne pokazuj nikakvo uzbuđenje — šapnu mu Lun, pokazavši članak na prvoj stranici novina.

Macferon ga pročitao i neko vrijeme je šutio.

— Ovaj avion sporo leti — reče nešto kasnije.

— I meni se čini — dodada Lun.

Već se bio primirio, i samo mu se na licu skamenio nekakav tvrd izraz, koji nije obećavao ništa dobro.

XIX

Letenje i vožnja brzim vozom bili su ih zamorili, ali Lun i Macferson nisu ni pomišljali da ručaju. Brzo se odvezoše do svoje vile. Lun uđe u automobil i uključi radio-stanicu. Još nije bilo vrijeme za ugovoreno javljanje, ali on je žurio.

Tek što stavi slušalice, začu riječi:

— Zove Ething... Zove Ething... — ponavljajo je mladić svoje pozive i već na izmaku snage.

— Čujem te, Ething, čujem te, viknu Lun.

— Ah! Prijatelju! Na kraju sam snage. Ne znam gdje se nalazim. Vozili su prema sjeveru u pravcu Milwaukeea, a onda su nam vezali oči.

— Odlično te čujem. To znači da su vas vozili prema Milwaukeeu i zavaravali trag po nekim putevima, a onda se vratili blizu Chicaga ili u sam grad — prekide ga Lun.

— Fo čemu to zaključujete? — pitao je Ething.

— Domet ovih radio stanica nije veći od dvadeset milja.

Znači da ste negdje blizu — odgovori Lun i zatraži da mladić iznese sve detalje.

Već dva dana otkako su oteti i držani u čudnom ropstvu, gangsteri su ih hranili. Jedino je Danny trpio muke od žeđi i gladi. Dvije limenke voćnog soka nalazile su se u spremištu kod radio-otpremnika, ali to je bilo i suviše malo, i Ething je morao štedjeti svaku kap.

— Javlaj se svakih pet minuta. Pazi da se ne isprazne akumulatori — opomenu ga Lun.

— Kako ćete nas naći? — interesirao se mladić.

— To je teško objasniti, bar sada — odgovori Lun i prekide vezu.

Nekoliko minuta je razmišljao, a onda okrenu broj Gorwaldovog telefona. Ovaj se odmah javi.

— Kako ste gospodine Gorwalde? — pitao je Lun.

— Ja sam dobro. Kako ste putovali? — odgovori Gorwald interesirajući se za svoje »prijatelje«.

— Sve je išlo dobro, ali ova ponovna otmica je nešto strašno. Morat ću odustati od daljnjeg sukoba. Ne mogu se gangsteri uništiti na moj način — umornim glasom i s prizvukom tuge govorio je Lun.

— Gdje se nalazite? — upita gangster.

— Tu smo u gradu. Došli bismo do vas, ali smo ostali bez novaca. Morali smo napustiti sve što smo dobili u Las Vegasu. Hiljade policajaca nas traže i teško se može kretati. Htio sam vas zamoliti za dozvolu da od sutra koristimo sklonište kod vas — objasni Lun.

— Pa to sam vam već rekao. Ključeve imate, i dočekat će vas sve spremno — ljubezno se složi Gorwald.

— Imam još jednu molbu.

— Samo kažite. Sve ću učiniti...

— Mislim da sam naišao na bandu Strašnog. Oteo sam Japanku, ali su mi je ubili, i nisam mogao dalje. Sada mi pomozite da nađem novi trag — iznese Lun svoju molbu.

— Raspitat ću se na sve strane. Čuvajte se prijatelju — završi Gorwald.

— Do viđenja! — pozdravi ga Lun, a onda mahnu mornaru i obojica otrčaše u garažu. Uskoro su u Gorwaldovoj ulici parkirali kola, nešto manje brza i udobna od onih koje su dali Ethingu, snabdijevane radio-stanicom i uređajem za mijenjanje boje i brojeva. Lun je bio maskiran kao stariji čovjek mrke puti. Moglo se pomisliti da je mješanac. Ali ta boja mogla se je promijeniti u sasvim mrku, ili skinuti sa nekoliko poteza rupčićem namočenim u jednu kemijsku smjesu.

Macferson je imao zalizanu crnu kosu i duge zulufe meksikanskog kicoša. Ali nitko ga nije mogao vidjeti, jer je ležao na podu automobila, prekriven lakim pokrivačem.

— Čujem te Ething, čujem... Javi se nakon pet minuta... — govorio je Lun javljajući se mladiću.

A tada ugleda Gorwalda kako sa tri tjelohranitelja, izade iz kuće i sjede u automobil. Pratili su ga izdaleka. Na uglovima i zavojima mijenjali su boju kola. Lun je postajao čas crnac, čas mješanac, pa zatim dobivao pravu boju svoje kože.

Koliko god Gorwald bio oprezan, u povorci automobila nije mogao primijetiti ova kola koja ga prate.

— Sada se možeš pojaviti — viknu Lun mornaru, koji odahnu brišući znoj sa lica i namještajući mašinsku pušku da mu bude na dohvat ruke.

Uskoro se nadoše u sjevernom dijelu grada i izbiše na cestu prema Elginu. Lun baci pogled na automobilsku kartu, i već mu je bilo jasno kuda su oteti odvedeni sa drumu prema Milwaukeeu.

Gorwaldova kola usporiše i skrenuše uskim putem ka starom i napuštenom parnom mlinu, kraj kojeg je bilo još nekoliko starih zgrada i skladište. Ali tamo nije bilo nikoga. Lun se sjeti da je Gorwald vlasnik mlinova. Ovo je bio, po svoj prilici, jedan od onih koji su zastarjeli i nisu bili rentabilni.

Mladić se opet javi radiom. Lun mu reče da ide sve kako treba i brzo prekide vezu. Baci pogled za Gorwaldovim kolima i produži dalje do jednog usjeka. Sada je mogao da se poljskim putem, iza uzvišice, znatno približi mlinu, a da automobil ne bude primijećen.

— Izlazimo stari! — doviknu Lun zaustavivši kola na poljanici uz visoku drvenu ogradu zapuštenog korala.

Macferson je skrivao mašinsku pušku ogrtačem prebačenim preko ruke. Lun opipa revolvere i pripremi novu kutiju eksplozivnih »cigareta«.

Pošto prodoše pokraj neke živice, nadoše se sa stražnje strane mlina. Otuda se nije moglo ući, jer je zadnja kapija bila zakovana debelim daskama. Obiđoše zid i ugledaše jedan manji prolaz. Povukoše se i stigoše u veliko dvorište zakrčeno rashodovanim kamionima, nekakvom željeznarijom i trulim sanducima. Iza svega toga krša nalazio se rasčišćen prolaz, nasred kojega je Gorwald bio ostavio svoj automobil.

Lunu je bilo potrebno svega nekoliko minuta pažljivog osmatranja i osluškivanja pa da zaključi gdje se nalaze gangsteri i kako se može do njih stići neprimijećeno.

— Valjda nisu skupili ovdje čitavu vojsku — šapnu Macferson ležeći kraj Luna.

— Ething je javio da ih ovdje ima pet, a sa Gorwaldom su stigla trojica. Dakle ukupno ih ima devet — računao je Lun.

— Što da radimo? — upita Macferson i proguta sočnu psovku, sjetivši se da nije vrijeme za takve izljeve rječitosti.

— Provuci se do onog ostatka građevine. To je mjesto pogodno za osmatranje izlaza. Pucaj u automobil ako pokušaju otići. Ja ću se približiti sa zadnje strane skladišta i kroz neke rupe ubaciti plin. Moramo se truditi da ih iznenadimo i onesposobimo na vrijeme, da ne poubijaju zarobljenike — tiho je izlagao Lun.

— Eh, da je mrak — uzdahnu mornar.

— Naročito pažljivo prati kretanje onog stražara — upozori ga Lun pokazujući gangstera koji je sjedio na ivici nekakvog otvora, sličnog bunaru.

— Ako nešto osjeti? — upita Macferson.

— Morat ćeš... šapnu Lun i pokaza dlanom kao da šeće.

— Još nešto?

— Ništa, kreći! — zaključí Lun i pokrenu se pažljivo. Bio je već kod jednog prozora, osiguranog čeličnim rešetkama i zatvorenog iznutra drvenim kopcima. Čuo se razgovor gangstera.

— Sve ide kako treba. Sutra će biti u mojim rukama — govorio je Gorwald.

— Što ćemo sa ovima? — pitao je gangster.

— Oni su postali suvišni — zaključí Gorwald.

U tom trenutku vani odjeknu rafal mašinske puške.

* * *

Macferson je pažljivo osmatrao, ali u jednom trenutku laktom obori rasklimani komad cigle, koji pade na nekakvu ploču od debelog lima. Odjeknu kao za uzbunu. Stražar se maši za oružje i skoči sa ivice bazena. Rafal ga svali, i on kao da htjede opet sjesti, ali se prebaci i nestade.

Gangsteri jurnuše k izlazu i prozorima. Otvoriše vatru k mjestu sa kojeg je pucao Macferson.

— Likvidirajte zarobljenike i dajte eksploziv za automobil! — vikao je Gorwald.

Lun ocijeni da će djelovanje plina bit sporo, pa potrča naprijed. Nađe se kod jednih vrata, koja pažljivo opipa. Bila su rasklimana, i on se zaletio na njih.

Popustiše od prvog naleta, i on upade sa njihovom protrulom polovinom. Brzo je odskočio u stranu. U skladištu je bilo mnogo mračnije nego vani i trebalo mu je nekoliko trenutaka da se privikne na tu promjenu. Revolveri i mašinske puške zapraštaše i na ovu stranu.

— Gorwalde, predaj se! — viknu Lun.

— Ne! Dođi da te vidim! Sada ću pogledati tvoj u djevojku preko cijevi svog revolvera! — odgovorio je Gorwald pjeneći se od bijesa.

Lun ga ugleda kako diže revolver prema Jani. Bilo je nesigurno osloniti se na revolver, jer ako i pogodi, može da ne usmrti zločinca, a to bi bilo tragično. Zato zahvati tri »cigarete« i baci ih prema Gorwaldu. Eksplozija odbaci gangstera i probi daske na najbližem prozoru. U prostoriji postaćie vidljivije. Lun ugleda zarobljenu Jane, nemoćnu da se pokrene. Kraj nje je bio inspektor Hewson.

Gangsteri, koji su bili shvatili da glavna opasnost dolazi izvana, sada su blenuli u mjesto eksplozije. Jedan od njih podiže mašinsku pušku i uperi je prema zarobljenicima. Lun ga skide sigurnim pogotkom, a zatim ugleda kako se jedan revolver diže prema njemu. Opali nišaneći upravo iznad cijevi tog revolvera. Gangster se bez jauka svali u stranu. U istom momentu Lun baci u udaljene dijelove skladišta dvije »cigarete«, čije eksplozije digoše užasnu galamu. Gangsteri instinktivno potražiše zaklone.

Tada Lun baci plin i pokri lice rupcem natoljenim tečnošću koja neutralizira djelovanje plina. A zatim nastavi pucati i tako zadržati gangstere.

— Predajte se, opkoljeni ste! — vikao je Lun.

Jedan gangster odbaci mašinsku pušku i odgovori:

— Ja se predajem!

Drugi gangster ga ubi iz blizine. Ali gas je već djelovao i vatra prestade. Svi živi u skladištu, osim Luna izgubiše svijest.

Ething bijaše otvorio automobil i izašao je tražeći načina kako bi pomogao svojim prijateljima. On je davno oslobodio ruke, ali nije imao oružja. Sada i on leže pokraj automobila, pitajući se što li se to događa s njim.

Nekoliko minuta kasnije četiri preživjela gangstera bijahu čvrsto vezana i poslagana na sredini skladišta. Lun oslobodi uspavane

zarobljenike, ali pri tom inspektoru i njegovom sinu podnese pod nos pumpicu i produži njihov san za slijedećih pola sata.

— Dragi! — ogласi se Jane, osvijestivši se.

— Jane! — odgovori Lun i podiže je obim rukama.

Njihove se usne spojiše. Pokušavali su nešto izgovoriti, ali su osjetili da je bolje nastaviti sa poljupcima. Macferson je već odvlačio predmete koji su smetali Ethingu da istjera automobil. Kad završi, htjede nešto kazati Lunu, ali se predomisli.

— Kao da su izgubili pamet... — gundao je odlazeći ukloniti vrata i oslobodi prolaz automobilu.

— Idi po naša kola! — doviknu mu Lun.

Dok su se Jane i Ething smještali u automobil, Lun je na komadu papira pisao:

»Gospodine inspektore,

Predajem vam Petera Gorwalda mrtvog. On je vođa gangstera — nazvan Strašni. Ostalo ćete sami saznati. Kola ubijenog bit će dovoljna da sa vašim sinom odvezete preživjele razbojнике. Mi odlazimo želeći Vama i Vašem sinu sve najbolje. Lun, kralj ponoći«.

Jednim zardalim čavlom Lun pričvrsti papir na inspektorovu kravatu, tako da ga odmah primijeti. A onda potrča i uskoči u automobil. Sjedili su zagrljeni, dok je Danny Ething povećavao brzinu u svojoj virtuoznoj vožnji.

Na cesti ih pristiže Macferson. Oni zastadoše i izadoše iz automobila.

— Ostanite ovdje, dragi mladiću. Čekajte deset minuta, a onda vozite kud vas je volja. Ovo je za vas — reče mu Lun, ostavivši na sjedištu nekakav paketić..

Bio je to jedan od paketa novčanica iz kasino — hotela »Tropical«. A onda sjedoše iza Macfersona. Ething je tužno gledao za njima. Možda je žalio što ga nisu odvezli sa sobom.

Te noći je mornar Macferson išao od bara do bara. Njegova obrijana glava svijetlila se pod električnim svjetiljkama.

— Oni... Oni su dva delfina... Dva tuljana... Dabogme! Što će tu izvjesni Samuel Macferson!... Konobar! Još jedan konjak! Do vraga! Što će tu jedan Macferson...

KRAJ